

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with a muscular build and numerous tattoos is smiling and looking upwards. He is wearing a black tank top and has his arms crossed. The background shows a sunset or sunrise over a body of water, with a balcony railing visible in the foreground.

just
between
US

LENA HENDRIX

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SADECE ARAMIZDA

KRALLAR

LENA HENDRIX

Copyright © 2024 by Lena Hendrix

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlandırmaksızın, bu yayının metin üretmek için üretken yapay zeka (YZ) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın üretken YZ eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar.

Bu, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan oluşturulmuş bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Geliştirme editörlüğü: Paula Dawn, Lilypad Lit Metin

düzenleme: James Gallagher, Evident Ink Düzeltme:

Julia Griffis, The Romance Bibliophile

Model kapak tasarımı: Echo Grayce, WildHeart

Graphics Model kapak fotoğrafçılığı: Michelle

Lancaster Gizli kapak tasarımı: Sarah Hansen,

OkayCreations

*İçten içe altın kalpli bir babayı bekleyen kadınlar
için... Kraliyet Kralı
sohbete girdi.*

LET'S CONNECT

Bültenime kaydolduğunuzda, yeni çıkan kitaplar, kitap haberleri, çekilişler ve yeni kitap önerileri ile güncel kalacaksınız! Size spam yapmayacağıma ve yalnızca paylaşacak eğlenceli ve heyecan verici bir şeyim olduğunda e-posta göndereceğime söz veriyorum!

Ayrıca, kaydolduğunuzda, Choosing You (çok ateşli bir Chikalu Falls romanı) kitabının ÜCRETSİZ bir kopyasına da sahip olacaksınız!

www.lenahendrix.com adresindeki web sitemden kaydolun.

AUTHOR'S NOTE

Aramızda Kalsın'da birçok alt olay örgüsü nihayet bir sonuca bağlanıyor. Biraz karışık! Bir ebeveynin ölümü (sayfa dışı/ayrıntılı değil, ancak atıfta bulunuluyor), bir annenin çocuklarından alınması, cinsel olmayan bir saldırı girişimi, fiziksel istismar ve hafif gerilim unsurları içeriyor.

Hepimiz Russell King'in mutlak KÖTÜ olduğu konusunda hemfikiriz, ancak bu tetikleyicilerin sizin için çok fazla olup olmadığına karar verirken lütfen kendinize karşı nazik olun.

Kitap ayrıca kontrolü ele almayı seven yumuşak bir Dom ile açık, açık kapı seks sahneleri içeriyor. Royal diz çök dediğinde, hayır demen için sana meydan okuyorum.

CONTENTS

Bu Kitap Hakkında

1. Kraliyet
2. Kraliyet
3. Veda
4. Kraliyet
5. Veda
6. Kraliyet
7. Veda
8. Kraliyet
9. Kraliyet
10. Veda
11. Kraliyet
12. Veda
13. Veda
14. Kraliyet
15. Veda
16. Kraliyet
17. Veda
18. Kraliyet
19. Kraliyet
20. Veda
21. Kraliyet
22. Veda
23. Kraliyet
24. Veda
25. Kraliyet
26. Veda
27. Kraliyet
28. Veda
29. Kraliyet
30. Veda
31. Kraliyet
32. Veda
33. Krali
yet

Sonsözü

Tıpkı Bunun Gibi'ye Kısa Bir Bakış Teşekkür

[Hendrix Heartthrobs](#)
[Yazar Hakkında](#)
[Ayrıca yazan Lena](#)
[Hendrix](#)

ABOUT THIS BOOK

Royal King, ukala bir sırtış ve ateşli bir bakışla sarmalanmış saf bir yaramazlıktır.

Küçük kasabasında beş dakika geçirdikten sonra onun beladan başka bir şey olmayacağını anlamıştım. O kibirli, dövmeli, sırları olan bir playboy ve ben de ailesinin pisliğini sessizce temizlemekle görevlendirilmiş bir kadınlm.

Gece geç saatlerde gönderdiğim gizli mesajların ardındaki gizemli yabancının o olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ne söylediğı ya da derimin altına girmek için ne kadar uğraştığı önemli değil. Kırılmayacağım. Onun için değil. Hiç kimse için. Ama sırlarımız açığa **çıktığında, tüm bahisler kapanır.**

Kuralları biliyor. Sadece biraz eğlenceli bir keşif. Başka bir şey değil. Ama bir ders diğerine yol açıyor ... ve bir başkası ... ve kısa süre sonra, şimdiye kadar koyduğum her kuralı çiğnemeye başladığını fark ediyorum.

Kendimi onun bakışları altında erirken ya da etrafımızdaki gürültüyü daha sessiz hale getirdiğinde baygınlık geçirirken bulmayı reddediyorum.

Onun gibi adamlarla başa çıkabilirim.

Bu **sadece ikimizin arasında kaldığı** sürece her şey yoluna girecek.

BİR

ROYAL

"KİMİ KANDIRIYORUZ?"

İrkildim ve bedenimden çıkmaya hakkı olmayan tiz bir sesle çığlık attım.

Sonra çığlık attı.

Dövme dükkanında piercing yapan Luna Gray ile göz göze geldik ve ikimiz de kahkaha krizlerine girdik.

Göğsüm kabarırken elimi göğsümün üzerine koydum.

"Kahretsın.

Beni korkuttun."

Luna sırtıttı ve ağartılmış, beyaz-sarı saçlarından bir tutamı omzunun üzerinden savurdu. "Bir kız gibi çığlık atıyorsun." Gamzeleri yerine geçen elmas çiviler dövme salonumun floresan ışığı altında göz kırpıyordu. "Kasabanın röntgenci çocuğu olmayı bırakırsan, seni korkutmak zorunda kalmam."

Kaşlarımı çattım. "Röntgencilik yapmıyorum. *Gözlem* yapıyorum." Çenemle büyük vitrini işaret ettim. King Tattoo'nun açılması için biraz erken bir saatti ama küçük sahil kasabam Outtatowner, Michigan, şimdiden enerjiyle dolup taşıyordu.

Turistler sıcak kahve ve Batı Michigan'ın en iyi hamur işlerini almak için Sugar Bowl'da sıraya girerken, dükkan sahipleri her vitrinin önüne A çerçeveli panolar yerleştiriyor ve tabelalar OPEN'e çevriliyordu. Saat 7:00'de dövme yaptırmak

sabahları nadirdi, bu yüzden genellikle sessiz sabahları

İdari işlere yetişmek, derinlemesine temizlik yapmak veya yeni tasarımlar çizmek.

Ama o sabah kaosla bir randevum vardı.

Ana caddenin karşısına Beckett Miller'ın şık yeni siyah Range Rover'ı park edilmişti.

Luna'nın kahverengi gözlerinin tonunun, solgun tenine göre rahatsız edici derecede koyu olduğunu fark ettim. Şüpheli bakışları dikkatimi Beckett'in arabasına çekti. Küçük kasabamızın sokaklarını tarayan çalışanımı izledim.

Luna bir yılı aşkın bir süredir benimle çalışıyordu ve bir nevi fahri küçük kız kardeşim olmuştu. Geçen yıl alışılmadık derecede sessiz bir Cumartesi gecesini, Luna dövme revizyonu talebiyle dükkana gelmişti. Yoğun bir şekilde mürekkeplenmişti, bu yüzden sanat eserine ekleme yapacakmış gibi görüldüğünde şaşırmadım. Beni şok eden şey, standıma girip eteğini yukarı kaldırması ve hiç utanmadan bana kışını göstermesiydi.

Gotik bir fontla karalanmış *Drake'in kaltağı* kelimeleri vardı. Tamamen sanatsal bir bakış açısıyla, çizgi çalışması *iyiydi*. Yazı tipi sadece bir taslaktı ve alt kısmında teknik olarak güçlü bazı gölgelendirmeler vardı. Dünyada her türden insan olduğunu erkenden öğrenmişim ve insanların vücutlarına ne dövme yaptırmayı seçtiklerini asla yargılamadım, bu yüzden ifade seçimini ikinci kez düşünmedim.

Boynumdan parmak eklemlerime ve kalçalarım kadar çeşitli stillerle kaplıydım. Dövmelerin yarısı tanıdığım ve güvendiğim sanatçı arkadaşlarımdan, diğer yarısı ise pratik yapmak için kendi kullandığım tasarımlardı.

İnsanların sonunda pişmanlık duydukları dövmeler yaygındı, ancak ben bunlardan hiçbirine sahip değildim.

O sırada Luna kışını gösterip omzunun üzerinden bana baktı. "Peki tamir edebilir misin?"

Tekerlekli sandalyemde daha iyi görebilmek için kendimi daha yakına çekmişim. "Örtülü mü?" Her şeyi gizleyecek bir tasarım isteyeceğini varsayarak sormuştum.

Boğazından içten bir kahkaha patladı. "Hayır. Kelimelerin arasına küçük bir "a" sıkıştırmanın bir yolunu bulabileceğini umuyordum."

Eteğini indirdim ve ona baktım. "*Drake'in bir kaltak olduğunu* mu yazmamı istiyorsun?"

Sırıtişında şeytani bir parıltı vardı. "Çok doğru."

Alay ettim ama işe koyuldum. Ancak işimiz bittikten sonra eski erkek arkadaşının da bir dövme sanatçısı olduğunu ve bu ifadeyi onun rızası olmadan yazdırdığını açıkladı. Onun adına çok sinirlenmişim ve mutlu bir şekilde ona basit revizyonun bizden olduğunu söylemişim.

Şimdi ona baktığımda, tanıştığımız güne kıyasla çok daha fazla zimba ve mürekkep kullanıyordu. Kolları neredeyse benimki kadar kaplıydı ve her iki kulağı da gümüş halkalar ve elmas küpelerle kaplıydı.

Dövmesini yaptığım gecedен sonra, burada kalmak istedi. Telefonlara cevap vermek, gelen müşterileri karşılamak ve diğer sanatçılarımla programlarını yönetmek için yardıma ihtiyacım vardı, bu yüzden sonunda her şey yolunda gitti.

Düşündüm de, onu *gerçekten* işe alıp almadığımı hatırlamıyorum.

"Peki neyi bekliyoruz?" Luna fısıldadı.

Omzunun üzerinden arabaya baktım. "Beckett'a küçük bir *günaydın* kahvaltısı götürüyorum."

Luna'nın kaşları soru sorarcasına çatıldı.

"Ön camına yumurta atmaları için birkaç çocuğa para verdim. Arabaya binip silecekleri açtığında yumurta her yere bulaşıyor. Bu boktan şeyi çıkarmak imkânsız." Çocukça bir kıkırdama boğazımın arkasını gıdıkladı.

"Bu yüzden mi şuradaki ara sokakta iki çocuk saklanıyor?" Luna şakayı gerçekleştirmeleri için iki yüz dolar ödediğim ergenlik çağındaki çocukları işaret etti.

Bir omzumu kaldırdım. "Bu iki parçalı bir plan."

Luna içini çekti ve başını salladı. "Sullivan-King rekabetinin tamamen bittiğini sanıyordum."

Doğrudum. "Her şeyden önce, King-Sullivan rekabeti." Omuz silktim. "Kız kardeşimin Dük Sullivan'la evlenmiş olması hâlâ biraz eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

Luna'nın dudakları büzüldü. Kız kardeşim Sylvie'yi ve bunu öğrendiğinde nasıl bir dayak yiyeceğimi biliyordu ama umurumda değildi. En azından beni durduracak kadar değil.

"Ayrıca," diye devam ettim, "Beckett Miller *teknik olarak* bir Sullivan değil." Ayağa kalktım, gururla kollarımı kavuşturdum ve kendi kendime gülümsedim. Kuralları atlatmak doğuştan gelen bir yetenektir ve bununla gurur duyuyordum.

"Kate Sullivan'la evlendi. Bu da sayılır," dedi Luna biz beklerken ve izlerken.

Homurdandım ama boş verdim. Kız kardeşlerimin bana kızmasından nefret ediyordum ama eşek şakası yapıldığında Beckett'in yüzündeki ifade kesinlikle buna değecekti.

Saatimi kontrol ettim ve sabırsızlığın tanıdık vızıltısını hissettim. Arabasını Ana Cadde'de park etmiş halde bulmak büyük bir şanstı ama güne çoktan başlamış olmalıydı.

"Yani bu doğru. ." dedi Luna ve o devam ederken ona baktım: "Erkekler arabalarının büyüklüğünü aletlerinin büyüklüğüyle bir tutarlar." Kaşlarını kaldırmadan önce gözleri önümde ve arkamda gezindi. "Kaldırma kiti kamyonetine takılmadı mı daha?"

"Siktir git." Kendime doğru işaret ettim. "Ben uzun bir adamım." "Mm-hmm." Luna omuzlarını yuvarladı ve Boyun. "Komik. Beckett'in hala Illinois plakası olduğunu hatırlamıyorum."

Vücudum kaskatı kesildi.

Gözlerim siyah Range Rover'in arka tamponuna kaydılar ve arabanın plakasının Illinois'e ait olduğunu doğruladı. Beckett arabasını Michigan eyaletine kaydettirecek kadar uzun süre Outtatowner'da yaşamıştı.

Kahretsin.

İnanılmaz derecede uzun bacaklı, topuklu ayakkabı giymiş bir kadının Range Rover'a yaklaşmasını dehşet içinde izledim. Aracın yanında durakladı, gözüne bir şey çarpmıştı.

Bakışlarım onun uzun, pürüzsüz bacaklarını ıslattı. Uzun, parlak siyah topuklu ayakkabılar ve kalçalarının tatlı kıvrımlarını saran uyumlu bir etek giymişti. Krem rengi bluzu boldu ve dar diz boyu eteğinin yüksek beline sokulmuştu.

Mürekkep siyahı saçları narin dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Güzelliğinin ne kadar yersiz olduğunu fark ettim. Görünüşü, sabah uyandığında uyuklu kasabamızın sokaklarından ziyade bir ofis veya mahkeme salonu için daha uygun görünüyordu.

Kadın arabasının kaputunun yanında durmuş, kırık yumurta kabukları olduğunu tahmin ettiğim şeylere bakıyordu. İki parmağıyla bir kabuğu kaldırıp incelerken kara kaşlarını indirdi. Kaşlarını çatarak yumurtayı yere fırlattı ve yüksek topuğunun altında ezdi.

"Oh" dedi Luna kahkahasını bastırarak. "Her şeyi berbat ettin."

Luna ve ben genç çocukların saklandıkları yerden gizlice çıkmalarını ağır çekimde dehşet içinde izledik. Dehşete kapıldım, genç çocuklara Beckett'a zararsız bir eşek şakası yapmaları için açık talimatlar verilmiş olmasına rağmen, ilerlemeye devam ettiler. Yolun karşısından, "O yumurtalarla biraz süt iç!" diye bağırdıklarını duyunca içim cız etti.

Çocuklar hiç düşünmeden birer kutu sütü -bu arada bakkaldan temin etmiştim- onun göğsüne attılar.

İnledim. Nefes nefese kaldı. Koştular.

Birkaç turist durdu, gözleri dehşet içinde dönüyordu, parmak uçlarını dudaklarına bastırmışlardı.

Tamam, bu yüzde yüz çok ileri gitti.

Serseri düşünce vicdanımda dans etti. Zararsız olması gerekiyordu. Çok komik. Söndürmek istedim

Beckett'in gününe gülüp eğlenmek, güzel ve masum bir yabancıya saldırmak değil.

Bu sefer gerçekten içine girmiştım. Suçluluk duygusu beni sarstı ve midem bulandı.

Yanımızdaki Sugar Bowl'dan kız kardeşim Sylvie elinde beyaz bir havluyla cam kapıdan içeri daldı. Hızlı adımlarla caddeyi geçti ve hemen kadının temizlenmesine yardım etmek için işe koyuldu. Kız kardeşim ve gizemli kadın kadının gömleğini kurutmak için uğraşırken turistler etraflarında toplandı.

Kadının krem rengi bluzu göğsüne yapışmış, göğüslerinin mükemmel şeklini ve artık ıslanmış kumaşın altında renkli bir sütyen olduğu anlaşılan şeyi ortaya çıkarmıştı. Sylvie sonunda bulaşık havlusunu uzattı ve kadın yüzünü kuruladı.

Gizemli kadının bakışları kalabalığı yarararak geçti, yüz ifadesi ölümcül bir intikama odaklanmıştı.

O. Kızgındı. Kızgındı.

Kargaşanın içinde kız kardeşimin telaşlı sözlerini seçemiyordum ama kafasını sağa sola çevirip ararken gözleri öfkeyle parlıyordu. Sylvie, ters giden şakanın arkasında muhtemelen aptal kardeşlerinden birinin olduğunu bilecek kadar zekiydi.

Ölümcül bakışlarının vitrinimin camından beni olduğum yere mıhlaması uzun sürmedi.

Kendimi bir çocuk gibi hissediyordum, ayaklarım yere sağlam basıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve pencereden yarım ağızla, utangaç bir selam verdim.

İç çekerek kapıya doğru adım attım, tamamen hazırlıksızdım ama öfkeli kadınlarla yüzleşmeye hazırdım.

"Hayır." Luna beni durdurdu. "Ben giderim. On dakika içinde bir sanatçı görüşmen var." Ürün rafından bir King Tattoo tişörtü çıkardı ve gözlerini devirmeden önce bana başını salladı. "Erkekler."

Sertçe yutkundum. Muhtemelen sineye çekmeli, şakanın Beckett için olduğunu ve Beckett'ı becerdiğimi itiraf etmeliydim.

yukarı. Masum olsam bile her zaman suçlanan ben olurdum.

Gerçi gerçekçi olalım, ben nadiren masumdum.

Sylvie'nin hikâyeyi benim açımdan dinlemek istemesi pek olası değildi, bu yüzden onun yerine teselliği işimde bulmayı tercih ettim. Yeni tasarımlara dalmak, harekete geçmeden önce etrafımı değerlendirmeyi unutarak işleri inanılmaz derecede kötüleştirdiğimi unutmama yardımcı olacaktı

. . . yine.

İKİ

ROYAL

PRANKTAN SONRA, günüm tam bir karmaşa içinde geçmeye devam etti.

Sanatçı görüşmesi başarısızlıkla sonuçlandı, bu yüzden ben koltuğu doldurana kadar dükkânda personel eksikliği devam edecekti. Turist akını göz önüne alındığında, bu şüphesiz herkes için daha uzun saatler anlamına geliyordu. Sylvie, Luna'nın kulağına benim *erkek gibi bir çocuk* olduğum konusunda eğilmişti ve Luna da öğleden sonra boyunca iç çekerek ve gözlerini devirerek bunun acısını benden çıkarmıştı. Hatta akşam yemeği için bana sormadan Momma Faye's Barbecue sipariş etmişti.

Kuşkusuz, bu biraz acıttı.

Gecenin sonunda, bekarlığa veda partisini kutlayan bir grup genç kadını da geri çevirmek zorunda kaldım. Hepsi gözle görülür bir şekilde sarhoştı ve onlara silindir şapka takan bir karikatür penisin eşleşen parmak dövmelelerini yapmayı reddettim.

Öncelikle, parmak dövmeleleri solar ve çabuk solarlar, bunu bilirdim. İkinci olarak, tasarım çok komik olsa da, kimse King Tattoo'da sarhoş, kafası güzel ya da başka bir şekilde aciz durumda dövme yaptırmaz.

Ayık olarak geri dönmeleri gerektiği haberini verdiğimde ortaya çıkan tiz, mutsuz çığlıkların desibeli sağır ediciydi. Aslında başım hâlâ zonkluyordu.

Sonuç olarak, boktan bir gündü.

Karma tam bir sürük.

Akşama doğru düşüncelerim sabahki gizemli kadına kaydı. Bütün bu olayların nasıl geliştiği konusunda kendimi birinci sınıf bir pislik gibi hissediyordum. Çocukça dürtülerimin farkında olmadan kurbanı olmuştu ve kendimi tutamayıp kamyonetimi garajın önüne çektiğimde suçluluk duygusunun üzerimden akıp gitmesine izin verdim.

Outtatown'ın eteklerinde yaşıyordum ve mahallem eskimiş tarihi evler ile yeni inşa edilmiş lüks yazlık evlerin ilginç bir karışımıydı. Kasabaya ihtiyacım olduğunda dövmeceye uğrayabileceğim kadar yakındı ama koşuya çıkıp bir süre kaybolabileceğim kadar da uzaktaydı.

Evim görüldüğünde kamyonetimi uzun araba yolundan aşağı çektim. Gülümsemem köşede durdu. Kobalt mavisi ev, Michigan Gölü'ne bakan bir kayalığın üzerinde oturuyordu. Yuvarlak kemerli bir ön kapısı ve bombeli pencerelerin altında çiçeklerle dolup taşan çiçek kutuları vardı. Beyaz çit, taşındıktan sonra eklediğim bir ayrıntıydı ve beni hâlâ gülümsetiyordu.

Kimse genellikle *korkutucu*, *heybetli* ya da *tehditkâr* olarak tanımlanan bir adamın göl kenarında, çitlerle çevrili şirin mavi bir evde yaşamasını beklemiyordu ve yine de oradaydık.

O evi çok severdim.

İçeri girmek için kapının kilidini açtım ve anahtarlarımın mutfak adasının parlak beyaz kuvarsı üzerinde sıçramasına izin verdim. Pencereler açık bırakılmıştı, bu yüzden yumuşak göl havası içeri doluyordu. Ciğerlerime çektim ve evimin sessiz uğultusunu dinledim.

Günün stresini üzerimden atabileceğim ve başkalarının günlük beklentilerini yontmaya sessiz bir ara verebileceğim bir yerdi. Omuzlarımı yuvarladım ve bir inilti çıkardım. Dövme yapmak, rastgele vücut parçalarının üzerinde eğilerek, açılı doğru ayarlamak için kıvranarak geçirilen uzun ve tuhaf saatler demektir.

Eğer belimdeki düğüm bir gösterge ise, sabaha kadar ağrıyacaktım. Henüz otuzlu yaşlarımda olabilirdim ama lanet olsun ki fiziksel olarak zorlayıcı bir işin etkilerini hissetmeye başlamamıştım.

Bir içkiye ihtiyacım vardı, belki de iyi bir yatışa; vücudumdaki gerginliği çözecek ve etrafımdaki herkesin hayatının tam gaz devam ettiği ve benim sadece suda yüzdüğüm gerçeğini unutmama yardımcı olacak herhangi bir şeye.

Gözlerim oturma odamın köşesinde duran yüzük lambasına kaydı. Son birkaç yıldır, özel hayatım bazen beni bile şok eden garip ve harika bir yöne sapmıştı.

Elimi gözlerime götürdüm ve kanepeye çökmeden önce duş almayı tercih ettim. Yeni bir içerik oluşturmamaya kadar bitkin bir halde mesajlarımı kontrol etmek için telefonumu elime aldım.

Milyonlarca kullanıcının içerik satın aldığı ve oluşturduğu abonelik tabanlı bir sosyal medya platformu olan Pulse uygulamasına girdim. Fitness programlarından özel müzikler paylaşan müzisyenlere ve aklınıza gelebilecek her türlü sanal seks işine kadar her şeyi bulabiliyordunuz.

Uygulamayı ilk indirdiğimde, yerel tekliflerden biri, insanların ilişkilerindeki yakınlık boşluklarını doldurmak için "sarılma partnerleri" istihdam etmeleri idi. Doğal olarak, şaka olsun diye Lee Sullivan olarak kaydolmuştum, böylece e-posta gelen kutusu, yalnızca en iyi yakınlığa ulaşmasına yardımcı olmak için orada bulunan yerel sarılıcılarla ilgili bilgilerle dolup taşacaktı.

Sorun şu ki, doğrudan mesajları gerçekten alabilmek için kullanıcıların uygulama üzerinden doğrulanması gerekiyordu.

Bunu aşmak için, daha sonra Lee'nin kardeşiyle evlenecek olan Lark'ı bana kefil olması için kandırdım. Başsı sıkıştığında yardımına ihtiyacı olduğunda, isteksizce benim için kişisel bir referans gibi davranmayı kabul etti. Sahte referansının tüm kontrolleri geçmesiyle siteye kaydoldum ve tüm kucaklaşma DM'lerini doğrudan Lee'nin çalınan e-posta adresine yönlendirdim.

Lark'a gizlilik yemini ettirdim.

Plan kusursuzdu.

Lark'ın hâlâ bir kucak arkadaşına ihtiyaç duyacak kadar yalnız ve annesiz olduğum izlenimine kapıldığı küçük ayrıntı dışında. Acıyan bakışları ve yumuşak gülümsemeleri, Lee'nin ardı arkası kesilmeyen mesaj yağmurundan kaçamayacağını bilmesine değerdı.

Bugün bile, profesyonel kucaklayıcı orduları hizmetlerini sunarken Lee'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi düşünüp kıkırdıyorum.

Birkaç uykusuz gecenin ardından, Pulse'ın yaratıcılarının içeriğinin derinlik ve özgünlükten ciddi şekilde yoksun olduğunu keşfetme yolunda ilerledim. Kadınlara *hayatlarının en güzel gecesini* vaat eden, cıvıl cıvıl sesli, soluk benizli *adamların* yer aldığı çok sayıda videodan sonra, denemeye karar verdim.

Bayanlar için tabii ki.

Kadınların bu erkeklerin etrafta dolanmasına ve poz vermesine ihtiyacı yoktu. Yorumların kendisi çok şey anlatıyordu. Yaşadığım deneyime göre, kadınların bir erkeğe gerçekten de hiç ihtiyacı yoktu. Bazen tam anlamıyla çiçek açmak için sadece biraz güven desteğine ihtiyaç duyarlardı.

Bir hevesle kendimi, üstsüz ama yüzümü göstermeden, hayali bir kadınla samimi bir şekilde rol yaparak ve sadece gününün nasıl geçtiğini sorarak kaydettim.

Doğrudan söyledim.

Kendime

güveniyordum.

Çapkındım.

Kendimdim.

Birkaç mesajın gelmesi uzun sürmedi. Bazıları egomu okşayan iltifatlarda bulunurken, diğerleri partnerlerinin konuşmasını *diledikleri* şekilde k o n u ş t u ğ u m için bana teşekkür ediyordu. Yaklaşık bir yıl önce, özellikle bir kullanıcı DM'lerime girerek canıma okumaya kararlıydı.

Isırgan ve esprili biriymi ama ilgimi çekmişti.

İçeriğim doğrudan zihnimde *onunla* konuşmama dönüştü ve işte o zaman işler benim için gerçekten patladı. O uygulamadaki her kadın sanki doğrudan onlarla konuşuyormuşum gibi hissetti. Bu kişiseldi. Samimiydi. Tek bir kadınla konuşuyordum ... ama bunu bilen tek kişi bendim.

Bu videolar viral olduktan sonra her şey değişti.

Başlangıçta, yakın partner içeriği oluşturmak biraz stres atmanın eğlenceli bir yoluydu. Alternatif kişiliğim *Bay Doğru Şimdi*, kadınlar ve birkaç erkek için sakın, derin sesli birinin günlerini sorması veya kendinden emin, seks sonrası bakım rolünü oynaması için güvenli bir alan haline geldi. Bunun bir nakit ineğine dönüşmesini planlamamıştım. Pulse'dan kazandığım parayı ve bu paranın benim babamın altından çıkış biletim olduğunu kimse bilmiyordu.

Eğlenceliydi. Zararsızdı.

Önceden kaydedilmiş video kliplerin hiçbiri açıkça müstehcen değildi ve hiçbir zaman tamamen soyunmadım.

Hayır... daha baharatlı içeriği sadece benden etkilenmeyi reddeden bir kadın için sakladım.

Bildirimlerimi açmak için yukarı kaydırduğımda çenem beklentiyle sıkıştı. Bakışlarım doğrudan onun gelen kutusuna gönderdiğim en son özel gönderiye kaydı.

Okunmamış.

Lanet olsun.

Henüz görmemiş olmasına üzülererek *MsBlackCat* ile paylaştığım özel mesaj geçmişine göz attım. Direkt mesajlarıma girip beni kızdıran beklenmedik bir zevkti.

Neden?

Tek bir kelime. Tüm gereken buydu ve tamamen ilgimi çekmişti.

Bay Doğru. Şimdi: Neden ne?

MsBlackCat: Sadece neden? Bunu neden yapıyorsun? Hiçbir gerçek erkeğin böyle konuşmadığını biliyorsun, değil mi?

Bay Doğru. Şimdi: Bazılarımız öyle. Belki de sadece yanlış erkeklerle çıkıyorsundur.

Normalde doğrudan mesajlara asla cevap vermem, ancak onun kaba ve küçümseyici mesajı beni hazırlıksız yakaladı ve aslında beni güldürdü. Profilini kontrol ettiğimde, profilini oluşturduğundan beri kendi içeriğini hiç oluşturmadığını ve yalnızca bir yorum bıraktığını gördüm.

Bir.

Ve benim için öyleydi.

Ayrıca, yarım yamalak bir iğnelemenin kontrolsüz kalmasına izin vermeyecek kadar şakacı biriydim. Muhtemelen bu yüzden karşılık vermeyi seçmiştim.

MsBlackCat benim iğnelememden sonra cevap vermedi. Ta ki üç gün sonra onunla konuştuğum ve kasıtlı olarak *gerçek* bir *erkeğe* atıfta bulunduğum yeni bir video yayınlayana kadar. Gelen kutumu o bildik iğnelemeleriyle doldurdu.

MsBlackCat: Gerçekten mi? Tanıdığım hiçbir gerçek erkek bana emir verip taşakları hâlâ yerindeyken gitmez. Saçmalıyorsun.

Bay Doğru. Şimdi: Her şeyi yanlış anlamışsın. Mesele onun size emir vermesi değil. Bu, partnerinizin kontrollü olması ve sizin kontrollü olmanıza gerek kalmamasıdır. Bir ara denemelisin.

MsBlackCat: İnternetteki garip bir adam tarafından kendime nasıl dokunacağımı mı söylüyorsunuz? Yüzünü bile göstermeyen bir adam mı? Lütfen.

Bay Doğru. Şimdi: Lütfen demenden hoşlanıyorum. Eğer kibarca istersen sana istediğini verebilirim.

MsBlackCat: Dur tahmin edeyim. Özel içeriğinize "özel erişim" için ekstra ödeme yapabilir miyim? Sanki ben

Bunu izleyen her zavallı bunun sadece onun için olduğunu sanıyor.

Gülümsedim. Bu sefer birisini kenara çekmek yoktu.

Bay Doğru. Şimdi: Ücretsiz bir erişim kodu istiyorsanız, tek yapmanız gereken kibarca istemektir.

ÜÇ

VEDA

Bu kasabanın nesi var böyle?

Öncelikle, *Outtatowner*? Ne tür bir insan bir kasabaya böyle bir isim verir? İkincisi, dün oradaki ilk sabahımdı ve her şey yumurtalı bir araba ve yarı ılık tam yağlı süt dolu bir sandıkla başladı.

Ağırlaştırılmış saldırı suçundan dava açabileceğim gerçeğini bir kenara bırakırsak, o bluz Adam Lippes'in ipek şömine kumaşıydı.

Kızgınlık üzerime çökerken suratımı astım. *O gömleği gerçekten seviyordum.*

Muhtemelen uyumsuz gençlerden oluşan bir çete vardı. *Sineklerin Tanrısı* gibi sokaklarda dolaşıyorlardı. Çocuklar sadece arkalarından "*Anneniz babanız nerede?*" diye bağırdığımda daha çok güldüler, bu da bu kasabanın muhtemelen kabadayı, ufak tefek haydutlarla dolu olduğunu kanıtlıyordu.

Bu işi nasıl başaracağımı düşünürken sabırsızlıktan ayak parmaklarım birbirine vuruyordu.

Bu, yaz mevsiminde Ay Çizmesi giyen bir adam mı?

Sanki bu tuhaf bir görüntü değilmiş gibi, yaşlı adamın hareketlerini takip ettim. Kaldırımında yürüyor, sanki bu lanet olası kasabanın belediye başkanıymış gibi gülümsüyor ve el sallıyordu.

Kahretsin. Belki de öyleydi.

As o karıştırılmış geçmiş Ben, o gülümsedi
ve uçlu Bana doğru hayali bir şapka.
"Hanımefendi."

Sadece gözlerimi kırıştırdım, yüzümün doğal olarak belirgin
olan *dinlenmekte* olan *orospu suratına* dönüşmemesi için
çalıştım.

Bu yüz vardı servis Ben iyi içinde benim
kariyer ama
çoğu zaman yapılmış benim yaklaşılabirlik
sonraki için Hiçbir şey. Bazen bu *da* işime
yarıyordu. Ancak amacım radara yakalanmamak ve
kasabanın en önde gelen sakini hakkında bilgi toplamaksa
dikkatli olmam gerekiyordu. Bugün JP King'le bir iş
danışmanı tutma konusuyla ilgili olarak görüşecektim ve
bunu başarmam gerekiyordu. Tamamen hazırlıklıydım ve
hatta yedek bir
Arabamdaki kıyafetler. Her ihtimale karşı.

Doğruca JP King'in King Equities'teki ofislerine gittim.
Ana ofisler Chicago'da bulunuyordu, ancak Outtatowner,
Michigan'daki yerel ofisler merkezdi, çünkü görünüşe
göre Russell King zamanını genellikle orada geçiriyordu.
Russell King ismi pek çok çevrede saygı görüyordu.
Herkes onu tanırdı. Acımasız bir iş adamıydı ve cesur ünü
ondan önce geliyordu.

Oğlu King Equities'in geleceğini konuşmak için özel bir
toplantı talebinde bulunduğunda şaşırdım - Russell King'in
biroğlu olduğunu bile bilmiyordum.

Birçok konuşmamıza rağmen ve o
JP King'in niyetinin ne olduğunu anladım. Babasının
şirketini beklenmedik ve düşmanca bir şekilde ele
geçirmek üzere bir darbe düzenliyordu.

Benim durumumda olan pek çok kişi, bir tarafı yıkıma
sürükleyebilecek karmaşık aile dinamiklerinden
uzaklaşabilirdi, ancak bu benim için duygu beslenecek bir
durum değildi.

Maaş çekine ve kefarete ihtiyacım vardı.

Bu bir işti.

Ve bu işte çok iyiydim.

Sinirlerimi bir kenara bırakarak King Equities'in üst katta

bulunan ofisinin zilini aldım.

Şehir merkezinde eskiyen bir köşe binasının.

"Alo?" Genç bir kadının şakıyan sesi cevap verdi. "Veda Bauer Burada için bkz. Bayım. JP Kral, Lütfen." I

bir elini kalçamda gezdirerek sinirlerimi yatıştırdı.

Hoparlörden "Okee dokee artichokey!" diye bir ses yükseldi.

Ne oluyor be?

Kapı zili çaldı ve binaya girdim. Havasızdı, çok az hava akımı vardı ve bayat bir koku mide bulandırıcıydı. Bir sıra kapalı kapı bir koridoru kaplıyordu ve ahşap merdivenler üst kattaki daha fazla ofis alanına çıkıyordu.

"Yukarıya," diye seslendi bir adamın derin sesi merdivenlerin tepesinden.

Yukarı baktım ve JP King olduğunu tahmin ettiğim siyah takım elbiseli, kravatlı ve ceketli kişiyi gördüm. Başımı salladım ve topuklu ayakkabılarımla kaymamak için tırabzanlara tutunarak çürük merdivenleri çıktım.

Tepeye ulaştığımda JP elini uzattı. "Benimle buluştuğun için teşekkür ederim."

Elimi onun elinin içine koydum, yoğun bakışlarını tuttum ve dalga geçmediğimi ve büyük adamlara ait olduğumu kanıtlayan türden sıkı bir el sıkışma sağladım.

Pis alanı incelerken yontulmuş bir kaşımı kaldırdım. "Uydu ofis mi?"

JP takım elbisesinin içinde kıpırdandı, mükemmel düzlükteki ipek kravatını incelikle ayarladı. "Onun gibi bir şey."

Üst kattaki koridorda onu takip etmemi işaret etti. Ofisinin kapısı etiketsizdi ve kapıyı iterek açtı, önce benim girmeme izin verdi.

İçeride kadının sesinin kaynağını buldum. Antika bir masanın arkasında sırtan, hemşire önlüğüne benzeyen bir şey giymiş güzel bir kadın vardı. Gülümseyerek bizi izlerken çenesini ellerinin üzerine dayamıştı.

"Bayan Bauer, kız kardeşim MJ." JP, parmaklarını bana doğru oynatan genç ve güzel kadını işaret etti. "Kız kardeşim

Sadece gidiyorum."

Kadının yüzü buruştu ve dilini adama doğru uzattı. Ayağa kalktığında kısa boylu olduğunu ve adımlarında doğuştan gelen bir gençliği ortaya çıkaran bir hareketlilik olduğunu fark ettim.

Bağdaştıramadım.

Elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Veda."

Sıcak elini benimkinin içine soktu ve ben de ona karşı yumuşadım. Sık sık tatlılıkla karşılanmazdım ve bu beklenmedik değişim beni etkiledi.

Gülümsedim. "O zevk bana ait."

JP başını kapıya doğru salladı. "Git."

Küçük kız kardeşi gözlerini devirirken hırladı.

"Huysuz."

Ofiste yalnız kaldığımızda etrafıma bakındım. Bir duvar boyunca banker kutuları yığılmıştı ve tek cılız masa, pencerelerden oluşan kavisli bir duvara bakıyordu. Biraz bakımla -yani *baştan aşağı bir* tadilatla- ofis alanı hiç de fena olmazdı.

Ona düz bir gülümseme verdim.

"Büyüleyici." JP alay etti. "O mu yoksa bu bok çukuru mu?"

Cevap vermedim, onun yerine kendi sonuçlarını çıkarmasına izin verdim.

İçini çekti ve hemen konuya girdi. "Benimle burada buluştuğunuz için minnettarım. . . ve ayrıca bu toplantının ayrıntılarını gizli tuttuğunuz için. Yine de, gizlilik anlaşması imzalamakta bir sakınca görmediğinizi varsayıyorum?"

Sırtımdan aşağı buzlar aktı ama yüzümü kontrol ettim. *Tanışma toplantısı için gizlilik sözleşmesi mi? Tahmin ettiğimden daha kötüymüş, ki bu da bir şey ifade ediyor.*

Düz bir gülümseme verdim. "Tabii ki."

Gizlilik sözleşmesini inceledikten sonra imzaladım. King Equities'te beklenmedik ve sinir bozucu bir şeyler oluyordu ve gizemi seven yanımda tamamen ilgimi çekmişti.

JP bir eliyle takım elbisesinin ceketini düzeltti. "Eğer gemiye gelerseniz, size aylık bir ücret ödeyeceğiz."

Hizmetleriniz." JP katlanmış bir kâğıt parçasını tozlu masaya doğru kaydırıldı. Açtım, astronomik rakam karşısında irkilmemeye çalıştım ve kâğıdı kapattım.

JP tepkimi okumaya çalışarak hareketlerimi izledi ama kalbim boynumun dibinde gümbür gümbür atmasına rağmen sakinliğimi korudum.

Çelik gibi bakışları rahat ve kendinden emindi. Genç yaşına rağmen, ona iyi hizmet edecek bir acımasızlığı vardı. "Şirketler hukuku konusundaki deneyiminiz rakipsiz ve benim için değerli olacağını tahmin ettiğim bir şey, bu yüzden aradım. Franklin & Mirth ile olan sözleşmeniz sona erdikten sonra müsait olacağınızı düşündüm."

Yani Chicago'da ne olduğunu biliyordu. Mükemmel.

Sakinleştirici küçük bir nefes aldım. "Yüzde yirmi ekle ve anlaşılmayı yap." Elimi uzattım ve titrememesini diledim.

JP onu hemen kavradı ve sözlü anlaşmamız tamamlandı. "Tamamdır. Ben evrakları hazırlatayım."

Sırıttım. "*Sekreterinin* bunu halledebileceğinden emin misin?"

Çenesi sıkıştı. "Sözleşmeyi kendim hazırlayacağım." Küçük bir iç geçirdi. "Kardeşlerim her şeye karışmayı sever. Bu iş kirlenecek ve babamı benim anladığım gibi anlamıyorlar. Onları bu işten mümkün olduğunca uzak tutmak istiyorum."

Yakın ilişkiler ve sıcak ailevi bağlar benim gönül tellerimi titreten şeyler değildi. "Bu bir sorun olmayacak," diye ona güvence verdim.

JP rahatlamış bir şekilde nefes verdi. "O zaman başlayalım." Kâğıt dolu bir banker kutusunu kaldırdı ve kolunu kutuya dayadı. "Daha önce de söylediğim gibi, her şeye bakmanı istiyorum. Kitapları gözden geçir. İnsanlarla konuş. Bir şeyler ters gidiyor ve babamın bu işi batırmasına izin veremem."

Bana bu saçmalıkları yutturamayacağını anlamasından korkmadan bakışlarını üzerimde tuttum.

Aptal değildim.

Ev ödevimi yapmıştım ve King Equities hiçbir şekilde başarısızlık riski altında değildi. Aslında şirket son yıllarda *daha fazla* para kazanıyordu. Yatırımları ticari açıdan sağlandı. Eminim kâr amacıyla satın alınıp bölünen anne dükkânlarının bu konuda söyleyecek farklı bir şeyleri vardır.

"Tam olarak ne arıyorum?" diye sordum.

"Her şey. Her şeyi." Sert ağzını ciddi bir çizgi düzleştirdi. "Ne bulursan bul, iyi ve kötü yanlarını bilmek istiyorum."

Duraksadım, daha fazla açıklama yapmasını beklerken sonunda çenesini kaldırdı. "Düştüğünde bizi de beraberinde götürmeyecek."

Heyecanım derimin altında çiçek açarken duvara gelişigüzel dizilmiş kutu yığınlarını kayıtsızca taradım. "O zaman sanırım en iyisi ben başlayayım."

Eski evrakları karıştırarak geçirdiğim yorucu bir günün ardından yeni kiraladığım dairenin merdivenlerini çıktım. JP'nin tanıdığı birinin tanıdığı vardı ve öğleden sonra sonunda benim için fahiş bir fiyata kalacak bir yer bulmayı başardı.

Kirli bir toz tabakasıyla kaplanmış omuzlarım bana bağıırıyordu. Başparmağımı orta parmağımdaki kâğıt kesiğine bastırdım ve o aptal kutuya lanet ettim.

King Equities ile ilgili ilk araştırmam, çeşitli varlıkları ve çeşitlendirilmiş bir portföyü olan çılgınca başarılı bir iş ortaya çıkardı. Russell King eski aile parasını kullanarak işini kurmuş ve küçük bir satın alma şirketini Ortabatı'daki en büyük birleşme ve satın alma şirketlerinden biri haline getirmişti.

Görünüşte her şey tipikti -King Equities alım-satım sürecini kolaylaştıracak ve şirketlere rehberlik edecekti- ama JP'nin içgüdüleri doğruydu. *Bir* şeyler dönüyordu. Bunun ne olduğunu henüz bilmiyordum ama işin özüne inmeye kararlıyım.

Geçici yaşam alanım sıkışık bir daireydi ve duvarlar o kadar inceydi ki komşunun televizyonunu kendi oturma odamda dinliyormuşum gibi duyabiliyordum.

Etrafıma bakındım, iç çektim ve lezzetli bir iniltiyle topuklu ayakkabılarımdan sıyrıldım. Sıcak bir duşa, en sevdiğim İtalyan restoranından ıstakoz carbonara yemeye ve uzun bir bardak tereyağlı chardonnay'e ihtiyacım vardı.

Mutfağın ışığı yanıp sönerek küçük mutfağı sarı bir floresanla aydınlattı. Buzdolabına doğru yürüdüm, bluzumu eteğimden sıyırdım ve omuzlarımı yuvarladım.

Mutsuz buzdolabında birkaç yeşil zeytin, birkaç biberli hindi dilimi ve yarım somun sandviç ekmeği vardı. Markete gidemeyecek kadar yorgundum ve işten sonra kasabadaki yerel marketin sunduklarıyla idare etmeye çalıştım.

Buzdolabının hüznünlü içeriğini küçük bir tabağı yerleştirdim ve dün gecedan kalma yarısı dolu beyaz şarap şişesini açtım.

Kız yemeği o zaman.

JP King'den gelen ilk çek tahsil edildiğinde, kendime bir yükseltme yapıyordum. Pazarlığıma karşı çıkmaması *beni* sinirlendirdi; *daha fazlasını istemeliydim*.

Yine de, Chicago'da karşılaştığım aşağılanmadan sonra *herhangi bir* pozisyon benim lehime bir şans darbesiydi.

İş dünyasındaki çevremiz inanılmaz derecede küçüktü ve insanlar dedikodu yapmayı severdi. Sudaki köpekbalıkları her zaman kan kokusu alabilirdi.

Zavallı şarküteri tabağı denemem ve kağıt bardakta beyaz şarabımla kendimi kanepeye attım.

ve komşumun *Law & Order* dizisini bastırmak için televizyonu açtım.

Dikkatimi çeken bir şey olmayınca bir yudum daha aldım.

şarap ve telefonuma baktım.

Zaman öldürmenin bir yolu da bu.

Sinir ve merak karnımı gıdıkladı. Pulse uygulamasına ilk giriş yaptığımdan bu yana bir yıl geçmişti. Uygulamanın çekiciliğine dair mırıltıları duymayan kalmamıştı. Sanki bir gecede insanlar uygulamaya akın etmiş ve onu büyük bir başarıya ulaştırmıştı.

Her şeyin değıştiğı küçük bir köşeye rastlayana kadar tüm bu telaşın nedenini anlayamamıştım.

İşaret parmağım simgenin üzerinde gezinirken alt dudağımı kemirdim.

Bana tekrar mesaj atar mı?

Ofiste geçirdiğim zor bir günün ardından yalnız bir gece, biraz çakırkeyif bir halde geziniyordum ve kaba bir yorum yazmıştım. Dehşete düşmeme rağmen, yaratıcı gerçekten yanıt verdi. Mesajları espriliydi ve benim yaptığım şirret şakalardan çekinmedi.

İçeriğinin beni rahatsız etmesinin bir nedeninin de ne kadar ateşli olduğunu bilmesine gerek yoktu. Ana sayfasında, diğer bazı içerik oluşturucular gibi kıyafetlerini çıkarmıyor, bunun yerine konuşuyordu. Bazen incelikli bir şekilde seksiydi; diğer zamanlarda ise sadece gün hakkında bilgi alıyormuş gibi yapıyordu. Motive edici kesitler veriyordu ve çok geçmeden kendimi işe gitmeden önce, adımlarıma biraz moral katmak ve ofise gitmeden önce *bir şeyler* hissetmek için oturum açıp izlerken buldum.

Bu ne cüret.

Uygulamayı açtım ve benim için yeni bir videoyu gösteren küçük kırmızı simgeyi gördüğümde içimde bir heyecan uğultusu dans etti.

Benim ve hayali bir adama para ödeyecek kadar zavallı olan binlerce yalnız kadın için

onlara iyi davranmak için.

Bir meydan okumadan başka bir şey olarak başlamamıştı. *Tek yapman gereken kibarca istemektir.*

Mr.Right.Now özel içeriğine erişmek için bir kod sunuyordu - bu içerik çoğu zaman ana içerik sayfasındaki motivasyonel sabah mesajlarından daha baharatlıydı.

MsBlackCat: Kod hediye kotanızı doldurmanız gerekiyorsa, etkilenmiş gibi yapabilirim.

Sert cevabım onu korkutmadı. Erişim kodunu gönderdi, başka bir şey göndermedi. Ertesi gün beni bekleyen bir video vardı ve ben de takım elbise giyen, sayısız dövmeyle kaplı bir seks tanrısının tavşan deliğine düştüm.

Hiçbir erkeğin bu kadar seksi olmaya hakkı yoktu.

En son giriş yaptığımdan bu yana birkaç gün geçmişti ve gelen kutusunda ne beklediğini merak ederken parmaklarım karıncalandı. Özel olarak paylaştığı videoların ana içeriğinden farklı olduğunu deneyimlerimden biliyordum. Özel içeriği manyetik ve ağız sulandırıcıydı. Beklenti içinde kalçalarım birbirine yapıştı.

İçten içe onun videolarını izlemenin bir koltuk değneğı olduğunu biliyordum; zavallı, boş varlığını hissetmemek için bir yoldu bu ama umurumda değildi. Kendimden kimsenin bilmediğı bu küçük parçaya sahip olmanın *heyecan* verici, yanlış ve *ateşli* bir yanı vardı. Bunun ne kadar trajik olduğunu yüksek sesle itiraf etmedim, ama çoğu zaman sanki doğrudan benimle konuşuyormuş gibi hissettim.

Bir nefesle mesajı açtım.

Bulunduğı oda karanlıktı ama çıplak göğsü arka plandaki bir tür ışıkla aydınlatılmıştı. Koltuğunda oturuyordu, beyaz gömleğinin düğmeleri açıktı ve siyah pantolonu yontulmuş kalça kemiklerini aşağı doğru sarıyordu. Pantolonunun tokası çözülmüştü. Fermuar tehlikeli bir şekilde aşağıdaydı.

Yüzünün neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama aylar boyunca her bir dövmeyi ezberlemiştim.

Parmağındaki hançer. *Kırmızı bayrak.*

Köprücük kemiğindeki kırmızı dudaklar. *Kırmızı bayrak.*

Gömleğinin kolundan çıkan ve elinin arkasına sızan kafatası. *Kırmızı bayrak.*

Kanım uğuldadı.

"Hey, Değerli." Sesinin çakıllı törpüsü içime işledi ve bu mesajın muhtemelen binlerce başka kadın için kaydedildiğini anında unutturdu. "Bugün seni özledim."

Sertçe yutkundum, gözlerim kapanırken ve dinlerken her kelimesine asıldım, kanepede eridim.

"Biliyorsun," diye devam etti, "ne olduysa oldu. Geri dönüp bir şeyleri değiştirmeyi çok istediğini biliyorum ama yapamazsın. Tutuşunu gevşetmelisin."

Gözlerimi açtığımda geniş avuçlarının dalgınca geniş, mürekkepli göğsünde, sonra da konuşurken sağ kalçasında gezindiğini gördüm. Nefesim kesildi.

"Zihinsel alanınızı boşaltmalı ve geleceğe yer açmalısınız. Adım adım. Zor olacağını düşündüğünü biliyorum ama sen de öylesin. Kendinize sıfırdan başlamadığınızı, deneyimle başladığınızı hatırlatın. Tamam mı? Sakin ol. Arkana yaslan. *Rahatla.*"

"*Rahatla Bay Doğru*" dediğimde kıpırdandı ve kalçalarının arasındaki devasa çıkıntıya bir göz attım. Farkındalık karnımda kıvılcımlandı ve tüm vücudum uğuldayana kadar aşağılara yayıldı.

Lütfen bu gece bunu yapacağın bir gece olsun.

Dudaklarımı yaladım. Bazen *Bay Doğru'nun* videoları elini bel kemerinin altına daldırmasına, şimdiye kadar gördüğüm en büyük siki serbest bırakmasına ve onu okşamasına, ikimiz de boşalana kadar o derin sesiyle konuşmasına yol açıyordu.

Onun yerine, eli sadece sikinin dış hatlarını sıyırdı. Alay etmeye devam etti, zararsız şeylerden bahsederek

Vücudum daha fazlası için ağrıyana kadar her zaman düpedüz pis hissettim. Parmak ucum iç çamaşırımın içinden klitorisimin etrafında dolaştı.

Lütfen.

Bana arzuladığım şeyi vermek yerine, içinden karanlık bir kıkırdama yükseldi. "İyi geceler, Değerli."

Video sona erdi ve ben yere yığıldım, kanepenin arka minderine doğru inledim ve ardından kumaşın içine boğuk bir çığlık attım.

Bir bildirim sesi duyuldu ve uygulamanın köşesinde yanıp söndü. Dik oturup telefonuma baktım.

Mr.Right.Now yayında.

Sohbeti açmak için hızlıca dokundum ve yazarken dudağımı ısırdım, videosu beni bu kadar hazırladıktan sonra onunla biraz şakalaşmak için heyecanlıyım.

Vay canına. Bir kadını nasıl hayal kırıklığına uğratacağını gerçekten biliyorsun.

Bay Doğru. Şimdi: Daha fazlasına ihtiyacın vardı, değil mi?

Hiçbir fikri yoktu.

MsBlackCat: Uzun bir gündü.

Bay Doğru. Şimdi: Biliyor musun, muhtemelen bu konuda yardımcı olabilirim.

Metin baloncukları belirdi ve kayboldu. Nefesimi tuttum ve daha ne söyleyeceğini merak ederek bekledim.

<video sohbet talep edildi>

Telefonum gelen görüntülü sohbet mesajıyla titredi. Panik göğsümü ele geçirdi ve bakakaldım.

Gelen aramanın titreşimi beni gerçekliğe geri döndürdü ve uygulamadan hızla çıktım, ardından telefonumu fırlattım

Kanepenin üzerinde, saldırmak üzere olan bir yılan gibi.
İçimden nefes alıp verirken ona baktım.

Bay Doğru ve ben *hiç ama hiç* görüntülü
mesajlaşmamıştık.

Kesinlikle olmaz. Hayatta olmaz.

Elimi uzun saçlarımın arasında gezdirirken gözlerim her
an sürünerek gelebilirmiş gibi telefona kilitlendi.

Saçmalıyorsun.

Bir denizyıldızı gibi yatağıma uzanıp tavana bakmadan
önce tabağımy ve bardağımy çabucak temizledim. Yalnız,
hüsrana uğramış ve sinirli bir halde, görüntülü sohbete
cevap verecek cesareti gösteremediğim için kendime lanet
ettim.

Neden bana böyle bir mesaj atsın ki?

Bu aşmadığımız, hatta konuşmadığımız bir sınırdı ve
bunun her şeyi ne kadar *gerçek* gösterdiği konusunda ne
hissettiğimi bilmiyordum. Nabzın bir sır olması gerekiyordu,
kimsenin bilmediği bir şey.

Dudağımy çiğnedim, karşı koyamayacak kadar ilgimi
çekmiş ve heyecanlanmıştım. Birkaç dakika sonra
telefonumu almak için oturma odasına geçtim. Pulse
uygulamasını açtım ve beni bekleyen yeni bir mesaj vardı.
İnatçı bir gururla mesaja bakmayı reddettim ve onun
yerine sesinin boğucu tınısıyla uykuya dalana kadar
videosunu tekrar oynattım.

DÖRT

ROYAL

LANET OLSUN. Çok ileri gittiğimi biliyordum.

Tipik.

BayanBlackCat'te beni pervasızlaştıran bir şey vardı - sanırım normalden daha cesur. Onun gibi birinin müstehcen konuşmayı seven ve internette bir yabancı için sikini okşamak isteyen bir adamdan hoşlanacağını düşünmek aptalcaydı.

Ancak bir içerik oluşturucu olarak videolarımdaki verileri görebildiğimi ve hepsini izlediğini bilmiyordu

... çok.

Esprili şakalaşmalarımızın canlı bir görüşmede devam etmek isteyeceği bir şey olduğunu varsaymak benim için cesurcaydı. Yine de, onda takınmaya çalıştığı soğuk kara kedi kişiliğinden daha fazlası olduğunu biliyordum.

Mesajlarında ilgimi çeken bir hüznün ve kırılğanlık vardı.

Aylardır neredeyse her gün sohbet ediyorduk ve o henüz kaçmamıştı. O, çözmekten zevk aldığım bir gizemdi. Eğer geri gelirse, kendime bir dahaki sefere dizginleyeceğime ve onu tanımak için garip, pençeleyen ihtiyacıma rağmen onu rahatlık seviyesinin ötesine itmeyeceğime söz verdim.

Onunla görüntülü sohbet etmeye çalıştığım için kendimi hırpaladığım huzursuz bir gecenin ardından, yola çıkmadan önce uyumama izin verdim.

Dükkâna. Çok geç bir saatte başlamak istemedim çünkü gecenin bir vakti yeni bir tasarım aklıma geldi - şımarık bir kara kedinin çizgi çizimi.

Sol uyluğumun üst kısmında mükemmel bir açıklık vardı ve bu kadar ilginç bir şey, zaten alanı kaplayan eklektik tasarım karışımına tam olarak uyacaktı.

Bu fikir beni çok heyecanlandırmıştı, şehre vardığımda keyfim yerindeydi. Sıcak güneş vuruyor, turistlerin yaz tatillerini en iyi şekilde değerlendirebilmeleri için havayı ısıtıyordu. Randevular doluydu ve Detroit'ten gelecek vaat eden genç bir sanatçıya yaptığım teklif gerçekten işe yarayacak gibi görünüyordu. Önümüzdeki birkaç hafta içinde görüşmeye gelecekti. Tek ihtiyacım olan sıcak bir fincan kahve ve tereyağı ile şekerden oluşan birkaç bin kaloriydi.

İçeri girdiğimde Sugar Bowl'un zili cama çarptı. Müşteriler sipariş vermek için sıraya girerken arka mutfaktan sıcak tarçın ve şeker kokuları yayılıyordu. Sıranın sonundaki yerimi aldığımda konuşmalar aydınlık ve açık alanı dolduruyordu.

Beklerken arkamda küçük, ısrarlı bir boğaz temizleme sesi duydum ve döndüm. Bayan Tiny'nin yumuşak, buruşuk yüzüne baktım. Kağıt mendilden ellerini önünde kavuşturmuş, tek kaşını kaldırmış bekliyordu.

"Oh." Kenara çekildim. "Benim önüme geçmek ister misiniz Bayan Tiny?"

Başka seçeneğim olmadığını bildiği için caka satıyordu. O küçük terör, tekerlekler üzerinde cehennem gibiydi ve bir yıl kadar acımasızdı. "Ne kadar tatlısın, Royal. Teşekkür ederim."

Önüme geçti ve ben de bu huysuz yaşlı kadına bakarak kendi kendime kıkırdadım. Arka mutfaka açılan salon tarzı kapılardan geçerken, kız kardeşim Sylvie'nin elinde bir tepsi taze pişmiş hamur işi taşıdığını gördüm.

Tepsiyi arka tezgâha kaydırды ve personeli vitrinde nereye yerleştirecekleri konusunda yönlendirdi. Gözleri yukarı bakıp benimkileri yakaladığında ona sevimsiz bir sırıtış attım ve

hafifçe gülerek ve başını sallayarak gülümsedi. Eliyle baristanın sırtını sıvazlayarak yanından geçti ve bana doğru yöneldi.

Sylvie'nin fırında çalışmasına gerek yoktu. Kocası Duke Sullivan'dı ve birlikte yerel ve son derece başarılı bir yabanmiersini çiftliği olan Sullivan Farms'ı işletiyorlardı. Yine de her gün fırında geçirdiği birkaç saatin atmosferinden ve bağımsızlığından keyif alıyordu.

Bana doğru yürürken, her zaman olduğu gibi, ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Anneme benziyordu -en azından hatırlayabildiğim kadarıyla- ve göğsüm sıkışmıştı. Sylvie kolunu benim koluma atıp beni sıradan çekerken boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Hey," diye homurdandım. "Zaten dört dakikadır falan bekliyorum."

Şakacı bir şekilde gözlerini devirdi ve önlüğünün cebinden taze bir çikolatalı kurabiye çıkardı. "Daha iyi mi?" diye sordu gülümseyerek ve kurabiyeyi bana uzattı.

Kurabiyeyi aldım ve tamamını ağzıma attım. "Bu bir başlangıç," dedim ufalanan ikramın etrafında.

Kahretsin, çok iyiydi.

"Ben de kafein almaya geliyordum," diye üsteledim.

Bal rengi gözleri dans ederken yumuşak gülümsemesi parladı. "Eminim sana bir şeyler bulabilirim." Kolumdan tekrar çekiştirerek beni kalabalık pastanenin sessiz bir köşesine götürdü. "Seninle konuşmam gerek."

Bilen gözler ve kulaklar bize doğru dönerken başımı daha aşağı eğdim.

"JP birini buldu," diye fısıldadı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Sylvie şüpheyle etrafına bakındı ve dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı, annemizden aldığına emin olduğum bir alışkanlıktı bu.

King ailesinde garip değişimler oluyordu ve ben bundan hoşlanmıyordum. Son zamanlarda özel dedektifler ve iş danışmanları hakkında konuşuluyordu.

Sırlar.

Dokuz yaşımdayken annem bizi terk etti ve olan oldu.
Ta ki öyle olmayana kadar.

King malikanesinin bodrumunda, teyzem Bug kazara annemize ait garip, unutulmuş eşyaların bulunduğu bir kutu buldu - en sevdiği kot ceket, eski resimleri, ehliyeti.

İşte bu son madde hepimizi şaşkına çevirdi.

En büyük ağabeyim Abel, hapishane sistemindeki bağlantılarını kullanarak özel bir dedektif tuttu ve bu dedektif de babamızın bildiğimiz adam olmadığını ortaya çıkardı.

Elbette, Russell King kasabada başarılı bir iş sahibi ve aile babası görüntüsü veriyordu. Onu ailemizin zorba ve amansız bir tiranı olarak bilirdik ama o bu maskeyi toplum içinde *asla ~~dişmezdi~~*

Numara yapmanın arkasında, hayatı hakkında yalan söyleyen bir adam vardı.

annemizle evlendi ve bizim haberimiz olmadan bütün bir aileyi gizledi. Ailemizi demir yumrukla yöneten adam tamamen yabancı biriydi.

Annemle ilgili tüm anıları gömmek için uzun süre ve çok çalışmıştım - babamla yıllarca dayanmış ve çocuklarını şeytanın kendisiyle bırakıp gitmiş bir kadın.

Kardeşlerim ne olduğunu, nereye gittiğini bilmek istiyordu. İçten içe Maryann King'i Cabo'da bir plajda ya da hafızasını kaybetmiş bir dağ kasabasında bulmayı umduklarını biliyordum.

Ama ben zaten gerçeği biliyordum.

Bizim Anne vardı sol Biz Arkada,
ve o oldu asla geri gelmeyecek.

"Hey." Sylvie kolumu dürttü. "Beni dinliyor musun?" diye tısladı.

"Tabii ki." *Ben değilim.*

"Geldiğinde nazik ol. Senin aptal kışını kurtarmak için ona yumurta ve süt konusunda yalan söyledim bile." Sylvie sert bakışlarıyla beni kıştırdı.

Gözlerim büyüdü. "Bu o muydu?" Dudaklarımdan küçük bir kahkaha balonu süzüldü. "Kahretsin."

Başını iki yana salladı. "Siz aptalların şaka yapmayı bıraktığınızı umuyordum. Beckett'ın çoktan intikamını almak için planlar yaptığını duydum."

Geriye çekildim, ellerimi açtım. "Ne için? Arabasında bir şey yoktu."

Gülümsedi ve başını salladı. "Anlaşılan o ki Meselenin esası. Onunla uğraşmaya niyetlendin, bu yüzden şimdi intikam planları yapıyorlar. Arkanı kolla."

Kız kardeşime göz kırptım. "Her şeye rağmen hâlâ Kralların tarafında olduğunu görmek güzel."

Güldü ve ellerini havaya kaldırdı. "Hepiniz umutsuz vakasınız. Ben işime geri dönüyorum." Sylvie dönüp omzuna astığı bulaşık havlusuyla beni kırbaçlamadan önce iki adım attı. "Unutma, Veda'yla tanıştığında *saygılı* ol."

Alay ettim ve parmağımı başımın üzerinde hayali bir hale şeklinde döndürdüm.

Başını salladı ve ben de kız kardeşimin arkasından gülümsedim. Kahve ihtiyacımı bir kenara bırakıp yan taraftaki dövme salonuna yöneldim. Gün boşa geçiyordu ve resmi olarak açılmadan önce birkaç eskiz yapmak, ayrıca yeni bir dövme için kaşıntımı tatmin etmek istiyordum.

Luna dükkâna benden önce gelmişti ve ben içeri girdiğimde yerleri süpürüyordu. Pantolonumun arka cebinden cüzdanımı çıkardım ve tezgâhın üzerine bıraktım. "Hey, yan tarafa gidip bize kahve getirebilir misin?"

Ön kolu süpürgenin tepesine dayanmıştı. "Bacakların kırıldı mı?"

Sırıttım. "Bayan Tiny sıradaki yerimi çaldı ve ben de bir şey söyleyemeyecek kadar korkak davrandım."

Luna kıkırdarken yüzü tavana doğru eğildi. "Ha! Bu kadın tam bir baş belası." Süpürgeyi bir takırtıyla yere bıraktı ve kapıya doğru ilerlerken cüzdanımı aldı.

Cüzdanımı bir ödül gibi başının üzerinde tutarak, "Bize bir de turta alacağım!" diye seslendi.

Kapıdan çıkmadan önce tartışmamı beklemedi.

Terk edilmiş süpürgeyi aldıktan sonra bir kenara koydum ve standıma doğru yürüdüm. Işıkları yaktım ve yerimi takdir ettim. Dükkân sahibi olarak, dükkândaki en göze çarpan dövme kabinine sahiptim. Genişti, parlak bir aydınlatması ve ortasında rahat siyah bir sandalyesi vardı. Yuvarlanan taburem köşeye düzgünce sıkıştırılmıştı.

Kişisel sanat çalışmalarım duvarları süslüyordu ve dövme ekipmanları titizlikle düzenlenmişti. King Tattoo'da temizlik ve güvenlik en önemli öncelikti ve ben de kendimi en yüksek standartlara bağlı tutuyordum. Dövme tabancamı ve mürekkebimi tezgâhın üzerine yerleştirmeden önce kapıyı arkamdan kapattım ve kendimi kabinin mahremiyeti içinde güvence altına aldım.

Ellerimi ovuşturdum ve pantolonumu yere bırakmadan önce yeni bir çift siyah lateks eldiven giydim. Tabureme oturdum ve siyah boxer külotumun paçasını yukarı kaldırarak uyluğumdaki deriyi inceledim. Geriye pek fazla boş alan kalmamıştı ama küçük bronz ten parçası dün gecedен beri aklımda olan tasarım için mükemmel olacaktı.

Silahımı ateşledikten sonra dövme yapmanın kolay ritmine alıştım.

Önce tasarımı çizmekle uğraşmadım; daha ziyade, kalıcı bir şeyi serbest elle yapmanın heyecanında kayboldum. Çizim yapmak bana her zaman kolay gelmişti, sınıfta dikkatimi vermek yerine okul ödevlerimin kenarlarına karalamalar yaparken geliştirdiğim bir beceriydi.

Gap dişli ve gözlüklü olduğum için ilkokuldaki popüler çocuklarla birlikte koşmuyordum. Bunun yerine

Futbol oynamak ya da kızların peşinden koşmak yerine kendi çizgi romanlarımı tasarlıyor ve okulun kabadayısından saklanıyordum.

Annem gittiğinde, içime kapandım ve sessizce mükemmel olmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Bir parçam, yeterince iyi olursam belki geri geleceğini düşünüyordu.

O yapmadı.

İşte o zaman annemin gerçekten öldüğünü ve kimsenin bizi kurtarmaya gelmeyeceğini anladım. Bug Teyze elinden geleni yaptı ama ben yavaş yavaş sonunda kendi başımın çaresine bakmam gerektiğini anlamaya başladım.

Eğer babamızın sevgisi koşulluysa, fark edilmenin bir yolunu bulmaya kararlıyım.

On dört yaşında ilk dövmemi yaptırdım - hapishane dövmelelerini Google'da araştırdıktan sonra kendi başıma yaptığım bir sokak işi. *Kalçamın* üst kısmına düzensiz bir şekilde işlenmiş tek bir kelimeydi.

Tek istediği şey, bir an önce Daha fazla. Suçluluk duygusundan arınmış. Beklentilerden arınmış. Herkesten ve her şeyden özgür.

Neyse ki bacağımdan başka bir yere mürekkep sürece kadar korkak değildim, bu yüzden titrek, soluk harfler uzun süre kontrol edilmeden kaldı. Gözlerim hâlâ bacağımın üzerinde duran mavi-gri mürekkebe kaydı. Bu bir felaketti ama asla örtbas edemeyeceğim bir şeydi.

Zamanla akıllandım ve sanatsal yeteneklerimi şöhret kazanmanın bir yolu olarak kullandım. Yıllarca çırak olarak çalıştıktan sonra nihayet kendime ait bir stant kazandım.

Bir sonraki doğal adım kendi yerimi açmaktı. Hiçbir yön ve bağ olmadan, memleketimin en iyi yer olduğuna karar verdim. Turistler her zaman tatil mürekkebi a r a r l a r d ı , bu yüzden sonunda mantıklı ve akıllıca bir iş hamlesi olduğu ortaya çıktı. Başarılı bir dövme dükkânına sahip olmanın, babamın onayını kazanmanın ve aynı zamanda ona *en* büyük *kazıgı* atmanın mükemmel bir yolu olduğunu fark ettim.

Babam dövmelemin görüntüsünden nefret ediyordu ama işimin başarısı onun için sevgi ya da kabul görmekten daha önemliydi. Russell King için her zaman en alttaki dolar önemliydi.

Eski anılar peşimi bırakmıyordu ve nefes alıp çalışmamı durdurmak zorunda kalıyordum. Dikkatim dağıldığı için çok fazla bastırmak tasarımı mahvedecek ve mürekkebin zamanla uçmasına neden olacaktı. Kedinin narin hatlarını bitirip gölgelendirmeye geçmeden önce boynumu kıvırdım ve nefesimi sabitledim.

Bu kadar çok dövmem varken, insanların benden uyumsuz olmamı beklemeleri doğaldı. Bu her zaman oynamaktan mutluluk duyduğum bir roldü ama Pulse'u öğrenirlerse her şey değişirdi. Hayatımdaki hiç kimse ikinci kişiliğimi bilmiyordu ve eğer duyulursa bu ailem için işleri daha da zorlaştıracaktı.

Özellikle de babamızla aramız tehlikeli bir noktaya gelmişken.

Kardeşlerinin sadece bir pislik değil, aynı zamanda bir cinsel teşhirci olduğunu öğrendiklerinde yüzlerinde oluşacak hayal kırıklığını düşünmek bile sırtımı ağrıttı.

Kalçamı ve onu süsleyen rastgele desenleri inceledim.

Her tasarımın özel bir anlamı yoktu ama bu ilginç kedinin göğsüme dokunan bir yanı vardı.

Belki de yüzündeki gerçekten sinirli bakış ya da kedinin gözlerinin ona dokunmaya çalışmanız için size meydan okumasıydı.

İnce bir tabaka antibiyotik merhem sürüp Saniderm streç filmle kaplamadan önce tuhaf kediye bakıp kıkırdadım.

Ön kapının zili çaldığında pantolonumu giydim.

Saate baktım, randevu için çok erken olduğunu fark ettim.

Merakla standımdan çıktım ve çok yoğun, çarpıcı bir çift gözle karşılaştım. İçeri giren kadın, tam göğsüme saplanan ve nefes almamı zorlaştıran delici, yeşim yeşili bir bakışa sahipti.

Yeni şımarık kedi dövmemin gözleri için de aynı tonu kullanacağımı hemen aklıma not ettim.

Kapı pervazına yaslandım ve Luna'nın kadını selamlayışını izledim. "Merhaba, ben Luna. Geçen gün tanışmıştık. King Tattoo'ya hoş geldiniz."

Kadın içeri girdiğinde odaya hükmediyordu. Güzelliği ve zarafeti beni hemen etkilemişti.

Adımları hızlı ve kendinden emindi. "Sizinle resmen tanıştığıma memnun oldum. Yardımın için teşekkürler, o tişört çok işime yaradı. Ben Veda Bauer." Kadınlar el sıkışırken Veda'nın başı öne eğildi.

Onun JP ile birlikte çalışan ve benim çocukça şakamın kurbanı olan kadın olduğunu fark ettim ve midemde bir çukur oluştu. Onu yolun karşısından görmek, odaya hâkim olan afetin yanında hiçbir şeydi. Göğsümde bir baskı oluştu ve onu izlerken nefesim kesildi.

Gülümsemesi soğukkanlı ve hesaplıydı. "Luna. Gerçek mi yoksa sahte isim mi?"

Luna sırtıttı ve elini göğsüne bastırdı - bugünün tırnakları parlak kırmızı renkte keskin uçlardı. "Tanrıça verdi."

Veda başını salladı ve sanki her ayrıntıyı zihninde not edip o güzel kafasında katalogluyormuş gibi dükkânının etrafına bakındı.

Gözleri benimkilere kilitlendiğinde kapıyı tekmeledim ve elimi uzatmak için ona doğru yürüdüm. "Kraliyet Kralı."

O keskin, değerlendirci gözler bana dikildi. "Kraliyet mi? Gerçek adın?"

Elim onun elini sardığında ağzımın kenarından bir gülümseme kalktı. "Görüyorum ki şimdiden birkaç şey almışsın."

Biz el sıkışırken çenesi kalktı. "Burada turizmin güçlü olduğunu, yerlilerin doğuştan gelen isimlerinden hoşlanmadıklarını ve hatta bazılarının bir moda ifadesi olarak Ay Çizmesi giymeyi sevdiklerini öğrendim."

Sırıttım ve ona doğru işaret ettim. "Demek Bootsy ile tanıştın."

Sanki sadece onu haklı çıkarıyormuşum gibi gözleri büyüdü. Yavaşça boğazını temizledi. "Ayrıca kasabanın biraz suç sorunu olduğunu da zor yoldan öğrendim. Aslında kız kardeşiniz Sylvie de bu kasabanın çocuklarının biraz sorunlu olduğunu doğruladı."

Luna'ya baktı ve hain çalışanım gülümsemesini geri çekti.

Boğazımı temizleyerek başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım. Şaka yaptığım için hâlâ kendimi çok kötü hissediyordum ama Veda'nın zarar görmemiş olması ve bunu normal karşılaması, işin esprisini görmemi sağlamıştı.

Kendi kıkırdamamı bastırdım ve azı dişlerimi birbirine kenetledim. "Tanıştığımıza memnun oldum. Uzun zamandır mı buradasın?"

Veda doğruldu ve keskin yüz hatlarının üzerinden bir kayıtsızlık perdesinin kayışını izledim. "Şimdilik kardeşin JP'ye yardımcı olacağım."

Kafamın arkasında bir şey pırıldadı ve gözlerim kısıldı. Bu kadının *birinin* asistanı olmasına imkân yoktu ama JP böyle oynamak istiyorsa, öyle olsun.

Kollarımı kavuşturdum, kasabaya yeni gelen kız ilgimi çekmişti. "Bence Outtatown'ı başka hiçbir yere benzemeyen bir yer olarak bulacaksın."

Veda kibarca gülümsedi, gözleri çapraz kollarıma kaydı.

Kıpırdamadan durdu, tüm vücudu kilitlendi.

Bakışları elimin arkasına sabitlenmişti. Elbette, dövmelemlerimle ilgili aval aval ve çoğu zaman kaba bir merakla bakılmasına alışkındım ama gözlerinin gömleğimin kolundan görünen kafatasına takılması çok yoğundu.

Keskin değerlendirmesinin altında kıvranarak yer değiştirdim.

Gözlerini benimkilere dikti ve buz gibi bakışları buz kesti. Sert bir çizgi halini alan ağzında yoğunluk hissediliyordu.

Kaşlarım çatıldı. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır." Gözlerini kaldırdı. "Senden bir şey istersem sorarım."

Luna'nın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı ve kaşlarımı çattım.

Belki de geçen gün sabahını mahvetmemle bir şekilde beni ilişkilendirmişti ama nasıl olduğunu anlayamıyordum. Elim açıldı ama yanıma düştü. "Harika. İstedğin zaman gel."

Veda'nın siyah saçları kapıya doğru dönerken savruldu. "Buna gerek kalmayacak."

Ellerimi kaldırarak Luna'ya baktım, o da omuz silkti ve sakızını patlattı.

Veda kapıdan içeri girdiğinde, kaldırımdan aşağı inişini izledik.

Luna ıslık çaldı. "Dostum. Senden hoşlanmıyor. Sence sakayı senin yaptığını anlamış mıdır?"

"Biliyorsam ne olayım..." Kaldırımda gürleyerek ilerleyen Veda'yı izlemeye devam ettim, fırtına bulutu hâlâ başının üzerindeydi.

O kadın tam bir bilmeceydi.

Neden bu kadar çok sevdim?

BEŞ

VEDA

*Hayır, hayır,
hayır, hayır,
hayır. Bu
imkansız.
Olamaz.*

Birinin elinin arkasındaki rastgele kafatası dövmeleeri tamamen yaygındır, değil mi?

Peki ya parmağındaki hançer?

Tesadüf olamayacak kadar özeldi ve ben de bunu inkâr edemeyecek kadar mantıklıydım.

Dairemde volta atıyor, sırtımın alt kısmında ter birikiyordu. Koltuk altlarım yapış yapıştı ve bluzumun terlemesini önlemek için dirseklerimi dışarı çıkardım.

Siktir. Siktir. SIKTIR.

Korku içimde birikirken midem çalkalandı. En sevdiğim topuklu ayakkabılarımı giymemiş olsaydım, muhtemelen dövme salonunun zeminine kusacaktım. Nefesimi ciğerlerime çekmeme rağmen yeterince hava alamıyordum. Zihnim hızlanırken ve panik beni ele geçirmekle tehdit ederken yüzümdeki kan çekiliyordu.

Kimsenin bilmemesi gerekiyordu.

Son birkaç aydaki konuşmalarımızdan anılar canlandı ve yanaklarım alevlendi. Nabzın anonim olması gerekiyordu. Eğlenceli bir kaçış

Hayatımdaki gerçek insan ilişkilerinin eksikliğini bir anlığına unutuyorum.

JP King ile çalışmak, Franklin & Mirth'teki başarısızlığımdan sonra kariyerimdeki en büyük kurtuluş olacaktır.

Küçük kirli sırrımın bir paravanın arkasında kilitli kalması gerekiyordu, büyük penis enerjisi ve eğlenceli kahverengi gözlerle şehirde vals yapmaması. Dövmeleri beni ele veriyordu ama göğsünün genişliğini de fark etmeliydim. Yüzünü hiç görmemiştim ama kaslı vücudunun her eğimini ve çizgisini ezberlemiştim. O tişörtün altında saklanan, dövmelerle kaplı altılı bir karın ve ince bir bel olduğunu biliyordum.

Onun lanet Adem elmasını arzulamıştım.

Ne kadar zavallı olduğumu düşünerek inledim ve özenle yerleştirilmiş dalgaları bozup bozmadığımı umursamadan bir elimi saçlarımda gezdirdim. Sersemlemiş bir halde çantamdan telefonumu çıkardım ve Pulse uygulamasına giriş yaptım.

Dün gecedan kalan okunmamış mesaj kafama dank etti. Okurken nefesimi tuttum.

Bay Doğru. Şimdi: Görüntülü arama için cep telefonunu suçlardım ama bunca zaman sonra birbirimize karşı dürüst olabileceğimizi düşünmek istiyorum. Haddimi aştıysam özür dilerim. Bir daha olmayacak.

İçten özrü karşısında göğsümde küçük bir sızı hissettim. İnternette tanımadığım bir adamın üzerimde bir tür etkisi olmasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum. Çılgınca, gördüğüm son özel video mesajını açtım.

"Hey, Değerli. Bugün seni özledim." Duvara yaslanıp yere doğru kayarken nazik sözler kulaklarımda arasında uğuldadı.

Sesi şahsen daha net ve parlaktı. Dövme salonunda duymaya alışık olduğum o rahat çakıl taşları yoktu ama *yine* de *onun* sesiydi.

Gözlerim videoyu taradı, her çizimi katalogladı
Damarlı ellerinde ve kollarında mürekkep izleri vardı.

*Aman Tanrım. Bay Doğru'nun adı Royal
King. Bunu yapamam.*

Yapmam *gereken* bir iş vardı, duygularım araya girmeden halletmem *gereken* bir iş. Dairem kendi ekseninde dönerken zihnim de dönüyordu.

Onun benim gizli fantezim olduğunu biliyordum - olmamasına kesinlikle imkân yoktu- ama beni kesinlikle tanı mıyordu.

Sırrımın güvende olduğuna dair küçük umut kıvılcımını daha da parladı. Gizli hayatımla gerçek hayatımın kesişmesini önlemek için tek bir çözüm vardı - utancımı ve sırrımı gömülü tutmak için düşünebildiğim tek yol.

Kararlı bir nefesle bildirimleri kapattım ve Pulse'u telefonumdan kaldırdım.

OUTTATOWNER, Michigan'da ÇARŞAMBA GECELERİ neredeyse herhangi bir kalabalık şehir kadar yoğundu. Turizm sezonu olduğunu tahmin ettiğim bu yoğunluğa rağmen, kasaba soğuk ve bağlantısız şehrin sahip olmadığı rahat bir atmosfere sahipti. Restoranlar açık havada yemek yiyen insanlarla doluydu. Ebeveynler kumlu çocuklarını arabalara doldurmuştu. Ana Cadde'nin kaldırımında yürürken dost yüzler gülümsüyor ve el sallıyordu.

Kahkahalar ılık kıyı havasında süzülüyordu.

"Veda!" diye seslendi bir kadın sesi.

Gözlerim kaynağını aradı ve JP'nin kız kardeşi MJ'in çılgınca el salladığını ve trafiği kestiğini gördüm.

"Özür dilerim!" Sırtarak ve şoföre el sallayarak arabanın etrafından dolandı. Önümde durdu ve

Derin bir nefes. "Hey! Selam." Boğazını temizledi. "Sen olduğunu sanmıştım."

Dudaklarımı küçük bir gülümsemeye bastırdım. "Benim."

"Ne yapıyorsun?" Bana bakarken gülümsemesi parlaktı.

Etrafıma bakındım. "Sadece yürüyorum... yönümü bulmaya çalışıyorum."

Başını salladı. "Yani hiçbir şey. Bu mükemmel."

Burnumdan bir kahkaha yükseldi. MJ açık sözlüydü ama benim becerilerime pek uymayan esprili bir üslubu vardı. Bu yönünü seviyordum.

Kolu benimkine dolandı. "Benimle geliyorsun."

Onunla birlikte yürüdüm ama tereddütlüydüm. "Beni nereye götürüyorsun?"

MJ karanlık bir kitapçının önünde durakladı. "Bugün Çarşamba gecesi." Gözleri masumca kırıştı. "Bluebird Kitap Kulübü gecesi."

"Mavi Kuşlar için Kapalı" yazan küçük ahşap tabelaya baktım. Pencereden şirin vintage dükkânına baktım. Dükkânın arka tarafında birkaç figürün dolaştığı görülüyordu.

MJ'e baktım ve acınacak derecede umutlu yüzü karşısında sinirlenerek kaşlarımı çattım. "Ben *kulüpte* takılacak türden bir kız değilim."

"Ah, hadi ama. Alkol var ve *bazen* gerçekten bir kitap hakkında konuşuyoruz." Sırıttı. "Pek sık olmasa da. Çoğunlukla insanlar hakkında konuşuruz ve aptal kardeşlerimin ve Sullivan'ların yarattığı karmaşayı çözeriz." İnce omuzları zıpladı. "Eğlenceli."

"Kulağa hoş geliyor." Sertçe yutkundum, hâlâ o kalabalığa uyum sağlayabileceğime ikna olmamıştım.

MJ tek kelime daha etmesine izin vermeden cam kapıyı itti. "Haydi."

Şirin mağazanın arka tarafında, küçük kadın grupları gelişigüzel oturma düzenlerinde oturuyordu. Uyumsuz sandalyeler, kadife bir kanep, bir aşk koltuğu ve püsküllü bir sedir.

eklektik, havalı bir okuma köşesi gibi etrafı süslüyordu. Kadınların her biri ellerinde içkileriyle sohbet ediyordu ve arka planda hafif bir müzik çalıyordu. Floresan mağaza ışıkları kısılmıştı ve masa lambaları mekânı sıcak, rahat bir ışıkla dolduruyordu.

Büyük bir yan masada hem alkollü hem de alkolsüz bir dizi içecek vardı ve kitap kulübü misafirlerinin kendilerine yardım etmeleri için küçük meze tabakları düzenlenmişti.

Midem guruldadı.

MJ eğildi. "Seni tanıştıralım, sonra da yiyecek bir şeyler alırsın. Sadece pralin cevizlerinden uzak durun. Bayan Mabel berbat bir aşçıdır ve bir şekilde tereyağı ve şekerin tadını pislik gibi yapabilir."

MJ bir kıkırdamayı bastırdı ve ben de kendimi tutamayıp güldüm. "Not edildi. Teşekkürler."

"Bug Teyze?" MJ arka taraftaki yaşlı bir kadına seslendi. "Gel Veda'yla tanış."

Kadının anında hayranlık duyduğum, hükmedici bir duruşu vardı. Etrafta bir sürü insan olmasına rağmen, hareketsiz kaldı ve kargaşanın kendisine gelmesine izin verdi.

MJ beni sürükledi, kolunu benimkinden hiç ayırmadı. Normalde bu tür davetsiz temaslar tüylerimi diken diken ederdi, ama onda çok tatlı bir his uyandırıyordu. Destekleyici.

"Bug, bu Veda. Beni kovduğundan beri JP'nin yeni sekreteri." Bana verdiği etiket karşısında kaşlarım kalktı.

Sekreteri mi? Yani böyle mi devam edeceğiz? Tamam, tabii.

Bana ödediği parayla, beni istediği gibi çağırabilirdi. çok memnun oldu. Elimi uzattım. "Memnuniyetle."

Bug onun elini benimkinin içinde kavradı. "Yeğenime sağladığınız yardımın çok iyi farkındayım. Sizinle tanışmak bir zevk."

Direkt bakışları çok şey anlatıyordu ve Outtatowner'ın etrafında dolanmamın gerçek nedenini MJ'den daha iyi bildiğinden şüpheleniyordum. Onun soğuk karşılaması beni rahatsız etmedi. Aslında, onun soğuk, küçümseyici

bakışları benim için bir taktikti.

genellikle kendimle ilgili çok fazla şeyi çok çabuk açıklamak istemediğimde kullandım.

Bir stratejist başka bir stratejisti gördüğünde tanıyabilirdi.

Şimdiye kadar karşılaştığım en dost canlısı yabancı tarafından yanıma çekilen MJ beni diğer kadınlarla tanıştırdı. Kendilerine *Mavi Kuşlar* diyorlardı.

İçten içe gülümsedim. *Şirinmiş.*

MJ'in yanında, o son tanıtımlarını yaparken küçük yeşil bir kanepeye oturdum. Yeni yüzleri ve isimleri birbirine bağlarken başım dönmeye başlamıştı bile.

MJ konuşurken eliyle işaret etti. "Sylvie'yi tanıyorsun. Duke ile evli. En yaşlı Sullivan o."

Sylvie utangaç bir gülümseme ve el sallama teklif etti.

"Duke'un kardeşi Wyatt" -odadaki kadınları işaret etmeye devam etti- "Lark ile evli."

"Merhaba." Lark'ın dostça gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı.

"Bir de Annie var. Kardeşim Whip'le birlikte itfaiye istasyonunda çalışan Lee ile birlikte. Whip Emily ile evleniyor, her an burada olabilir. Sonunda Sloane ile tanışacaksın. O gelemedi çünkü Abel ile Cumartesi günü evleniyorlar. Oh!" MJ'in nefesi benden daha fazlasını ürküttü. Eli koluma kenetlendi. "Düğüne gelmelisin!"

Başım şaşkınlıkla sallandı. "Ah, bilmiyorum, ben ..." MJ

beni başından savdı. "Bir yolunu b u l a c a ğ ı z . Sonra da Kate." Kadınlar birbirlerine şirin bir gülümsemeyle karşılık verdiler ve ben Kate'i televizyondaki popüler bir ev tasarımı programından hemen tanıdım. "Kate, Beckett'la evli, Royal'in geçen hafta yaptığı o aptalca numaranın cezasını çekmesi *gerekiyordu.*"

Kate'in yüzü buruştu. "Evet... bunun için üzgünüm. Eğer yardımı olacaksa, çocuklar senin şerefine intikam almayı planlıyorlar."

"Oh, buna gerek yok. Ben iyiyim, gerçekten." Farkına vardığımda Kate'e gülümsedim ve MJ'e döndüm. "Bekle, Royal?"

Sylvie'nin gözleri irileşince yüzü kızardı ve kız kardeşinin bacağına vurdu. "Oops." MJ yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Komik bir hikâye ama... öğrendim ki işin arkasında Royal varmış ve o çocuklara para vermiş."

Ağabeylerinden bahsedilince sinirlerim gerildi. Kanım ısındı ve ön kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Lark öne doğru eğildi. "Kasabada bir şey mi var? Sullivanlar ve Krallar arasında onlarca yıllık bir aile rekabeti gibi." Gözlerini devirdi. "Herkes bunun Duke ve Sylvie'nin bir araya gelmesiyle sona ereceğini düşünüyordu ama sanırım hepimiz yetişkin erkeklerin çocuk gibi davranmasını engellemenin mümkün olmadığı sonucuna vardık."

Sylvie omzunu kaldırdı ve sarı saçları arkasına düştü. "Neyse ki artık her şey oldukça zararsız."

Başımı salladım, ilginç kasabaları hakkında yeni bilgiler edindim. "Bu ... bir şey."

Annie içini çekti. "Hikâye trajik derecede romantik." Kate'e doğru eğildi. "Ona içkili mekânı anlat."

Kate ağzına bir zeytin attı ve bacak bacak üstüne attı. "Tootie'nin çiftlik evini yeniden düzenlerken gizli bir içki dükkânı bulduk. Her *türlü* sırrı ortaya çıkardı."

Benim kulaklar iğnelenmiş at ve kelime *Sırlar*, ve Kate devam etti: "The Sullivans ve Krallar vardı Arkadaşlar, ama sırasında Yasak, o hepsi gitti için Bok. Arkadaşlık ve iş birbirine karışmazdı. Rekabet orada başladı, ama sonra ..."

Hepimiz Kate'in fısıltıyla söylediği sözlere sarıldıkça etrafımızdaki hava yoğunlaştı.

"Yıllar sonra işler gerçekten çirkinleşti. Görünüşe göre Red ve June Sullivan, Russell King'in June'a karşı yoğun duygular beslemesine rağmen birbirlerine sıırılsıklam aşık olmuşlardı. Reddedilme acıtmış ve rekabete yeni bir soluk getirmiş. İşler bir süre *kötüye* gitti, ama şimdi sadece ..." Boşlukları doldurması için Sylvie'ye baktı.

Sylvie'nin gülümsemesinde rahatlatıcı bir yumuşaklık vardı. "Bu yeni dönemde hepimiz hâlâ yolumuzu bulmaya çalışıyoruz."

Annie iç geçirdi, her şeyin dramatik romantizmi içinde kaybolmuştu. MJ kız kardeşi Sylvie'nin elini sıktı. Belki de King kadınları da benim gibi babalarıyla aralarındaki ilişkinin daha da kötüye gideceğinden şüpheleniyorlardı.

Russell King'in adının geçmesine takıldım, özellikle de bir tür küçük kasaba aşk üçgenine bağlıyken.

Orada bir şey olup olmadığını merak ettim. Aksi takdirde gülünç derecede zengin bir iş adamının daha büyük bir şehirde faaliyet göstermek yerine küçük kasabasında kalmayı seçmesine neden olan bir şey. İş perspektifinden bakıldığında, bunu yapmak için hiçbir neden olamazdı. Orada bir terslik vardı.

Bu külçeyi beynimin derinliklerine gömdüm ve etrafımda sohbete devam eden kadınlara yeniden odaklandım. Lark içkisini tazelemek için ayrıldı ve iki sıcak pembe içecek döndü. Birini bana uzattı. "Bunu dene, çok lezzetli."

Yudumladım, anında alkolün yakıcılığını hissettim. Öksürdüm ve neredeyse boğuluyordum. "Lezzetli." Boğazımı temizlemek için homurdandım. Görünüşe göre bu kadınlar içkiyle dalga geçmiyorlardı.

Konuşma Sloane ve Abel'in yaklaşan düğünlerine kaydı. MJ elini kalçasına vurdu. "Artık resmileşti. Sen de geliyorsun."

Dikkatim onun üzerindeydi. İyimserliği ve güneş ışığı rakipsizdi.

Sylvie başını sallayarak, "Yapmalısın," diye ekledi. Sıcak kahverengi gözleri yumuşak ve nazikti. "Eğlenceli olacak. Ayrıca sana aileden ve yerel halktan bazılarını tanıma şansı verecek. Herkes orada olacak."

Mavi Kuşlar'ın açık, dostane yüzlerine baktım. Hiç böyle bir şey yaşamamıştım - insanların sizi olduğunuz gibi kabul ettiği arkadaşlıklar. Seni tanımayan ama seni olduğu gibi kabul eden kadınlar.

daha fazlasını öğrenme fırsatına sahip olmak için korumacı dış görünüşünüzün ötesine bakmak.

Umutsuzca bir kız kardeş isteyen ama onun yerine tek çocuk olan, üzgün ve arkadaşsız küçük Veda'yı düşündüm. Bebeklerle oynamayı ve mutfak taklidi yapmayı bilmiyordum. Küçük yaşta bile sayılara ve bulmacalara meraklıydım.

Sonuçların övgü aldığını öğrenmiştim - iyi notlar, öğretmen övgüleri, burslar. Azimli olmak, arkadaşlıkları beslemek için çok fazla zaman bırakmıyordu.

Boğazımda biriken duygu yumağını yuttum. "Evet." Gerginliği giderdim. "Bunu düşüneceğim."

MJ ciyakladı, ayaklarını halının üzerinde dans ettirdi ve yeni bir hikayeye başladı.

O gevezelik ederken kaşlarımı çattım, düğüne katılmanın kardeşleri Royal'in de orada olacağı anlamına geldiğini çok iyi biliyordum. Bir haftanın büyük bir kısmını onun şahsen ne kadar tehlikeli göründüğünü düşünmemeye çalışarak ve Pulse'u yeniden indirme dürtüsüyle savaşıarak geçirdim.

Kısa bir an için, gerçek hayatta gördüğüm en ateşli adamın ara sıra bana gizli çıplak fotoğraflarını ve sikini okşarken çekilmiş videolarını gönderdiğini bilmiyormuş gibi davranabileceğimi düşündüm.

Sıcak pembe içeceğimin geri kalanını tek bir yudumda içmeden önce bir süre bardağıma baktım.

Burada bir şey yok.

ALTI

ROYAL

SLOANE VE ABEL düğünleri için daha güzel bir gün planlayamazlardı. Yani ikinci düğünleri için. Babamın katılımı olmadan evlenmeye karar verdiklerinde herkes rahatlamıştı. Abel babamıza karşı isyanını Sloane ile gizlice evlenerek ve Abel'in Bira Fabrikasını King Equities'in altından satın alarak başlatmıştı.

Başta bu evliliğin bir iş taktiği olduğu düşünülüyordu, ama sonuçta ikisinin arasında her şeyin o kadar da sahte olmadığı ortaya çıktı. Midemde bir çukur oluşurken bakışlarım ayakkabılarıma kaydı. O bunu hak ediyordu ve ben onu kıskanıyordum.

Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca, Pulse uygulamasından aldığım endorfin ve sahte kafayla kendimi gizlice tüketmeme izin vermiştim, ancak Abel ve Sloane'un paylaştıkları gibi bir şey değildi.

Gerçek değildi.

Uygulamadaki mesajlarımı kontrol etmek için telefonumu cebimden çıkardım. *BayanBlackCat*'e yazdığım özür mesajı okunmuştu ama cevap gelmemişti. Ona sormadan düşüncesizce görüntülü sohbet etmeye kalkışmamam gerektiğini bilmeliydim.

Tipik.

Reddedilmenin hafif acısı olsa da, bunun ne olduğunu anladım - egoma küçük bir darbe. İçten içe Pulse'da yaptığım şeyin gerçekliğe dayanmadığını her zaman biliyordum. Fanteziyi, izleyicilerin yaptığı gibi uyuşmak için kullandım.

İç çektim. Belki de sıfırlama zamanı gelmişti.

Uygulamayı neden silmem gerektiğine dair binlerce neden beynimde dönüp duruyordu ama bunu yapamıyordum. Kendime her şeyin paraya bağlı olduğunu söyledim. Dükkânımdan elde ettiğim kârın her zerresini dövme işime aktarmıştım; son teknoloji mobilyalar, son model makineler, orada çalışan herkes için rekabetçi ücretler. Binanın sahibi babam olduğu için, inşa ettiğim şeyi koruyarak babamın altından çıkmak istiyorsam daha fazla nakit paraya ihtiyacım vardı.

Paraya ihtiyacım vardı. *Ona* da ihtiyacım vardı.

Açıklayamadığım hastalıklı bir şekilde gizemli çevrimiçi kadın beni etkisi altına almıştı. Şakalaşmamız eğlenceliydi ve ilgi çekiciydi. İçgüdülerim bana uygulamayı tamamen silmemi söylese de, herhangi bir açıklama yapmadan onu hayal kırıklığına uğratmak garip bir şekilde yanlış hissettirdi.

Yanımda Abel takım elbisesinin içinde kıpırdanarak dikkatimi çekti. Elim omzuna kenetlendi. "Gergin misin?"

"Hayır." Ağzının kenarındaki sert seğirme aksini gösteriyordu.

Kahkahalarım çınladı. "Çok saçmalıyorsun."

Toplanan kalabalığa baktım. Abel'in Bira Fabrikası'nın hemen içinde durmuş, Sloane ve Abel'in evleneceği kumul kayalıklara bakıyorduk. Öğleden sonra güneşi ufukta alçalıyor, kumlu kayalıkların üzerine sıcak bir parıltı yayıyor ve bira fabrikasını yumuşak, altın rengi bir ışıkla kaplıyordu.

"Sizin adınıza sevindim." Krallar duygularını paylaşımlarıyla bilinmezler ama umarım sesimdeki samimiyeti anlamıştır.

Abel elimi avucunun içine aldı. "Teşekkür ederim."

Diğer konukların yerlerini almalarını yan yana izledik. Duke Sullivan kucağında yeğenimiz Gus ile oturuyordu. Kardeşleri ve eşleri de onun etrafında oturuyordu. Kate ve Beckett Miller geçtiğimiz birkaç ay boyunca Sloane'un aile çiftlik evini yeniden inşa etmek için çalışmışlardı. Whip, Lee'ye orta parmağını çevirdi ve el sıkışmadan önce ikisi de güldü. MJ süslü elbisesi içinde her konuğa gülümserken, havadan sudan konuşurken ve aptal aptal yüz ifadeleri takınırken çok büyümüş görünüyordu.

Gus.

Abel güldü ve başını salladı.

Yüzünü inceledim. "Ne oldu?"

"Sadece bu." Düğün konuklarını işaret etti. "Sullivan'larla Kral'ların aynı odada bulunup aile sayılabileceklerine inanan var mıdır sence? Bu çılgınlık."

Nefes verdim ve başımı salladım. "Oldukça berbat bir durum." Her şey değişiyordu ve ben bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Gözlerim kısıldı. "Sanırım bunu telafi etmek için Lee'nin kamyonetini tuvalet kağıdı yapacağım."

Ağabeyim başını salladı. "Sen tam bir çocuksun." Omuz silktim, onunla tartışmaya zahmet etmedim. Beklerken kalabalığı taradım. Gözlerim Veda Bauer'e takıldı, ve yüzüm sinsi bir sırıtışa dönüştü.

Çözülmesi gereken ilgi çekici bir gizem daha.

Veda, kıvrımlarını saran ve parlak yeşim gözlerini vurgulayan koyu kömür renginde tek omuzlu saten bir elbise giymiş, kalabalıktan ayrı duruyordu. Bir tarafındaki yüksek yırtmaç, kalçasının pürüzsüz, bronz tenini ortaya çıkarıyordu ve ağzım kurudu.

Vay be, çok güzelmiş.

Dikkatimin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalı, çünkü omzunun üzerinden baktığında, bakışları Lucifer'in bile taşaklarının donup düşmesine neden olabilirdi.

Ağabeyim yüzünü buruşturdu. "Eyvah. Ona ne yaptın böyle?"

Düğün planlamasından dolayı yumurta ve süt olayını henüz duymadığını düşündüm. Başımı sallarken sırtıtışım yayıldı. "Bilmiyorum... Benden hoşlandığını sanmıyorum."

Abel'in yüzü buruştu. "Neden öyle gülümsüyorsun?"

Çatık kaşlarını ve delici yeşil gözlerini bana yöneltişini içime çekerken içimden enerji aktı. Omuzlarım dans etti. "Ben biraz alınganları severim."

Abel burun kemiğini sıktı. "Tanrım. Babamın pisliğinden kurtulmamıza yardım eden tek kadına bulaşma. O kadın senin taşaklarını ezecek ve buna gülümseyecek gibi görünüyor."

"Onun olayı ne?" Abel'a fısıldadım.

Omuz silkti. "JP bu konuda ağzını sıkı tutuyordu." "Tipik." Başımı salladım.

"Sanırım işler bozulduğunda Chicago'da büyük bir şirket için danışman olarak çalışıyordu. Anlaşma bozulunca kariyeri mahvoldu."

Yüzüm buruştu. "Ciddi misin? Bütün bunlar bir anlaşma bozuldu diye mi?" Garip görünüyordu.

Abel yine omuz silkti. "Görünüşe göre herhangi bir anlaşma değil, yüzyılın anlaşması. Tam bir smaçtı ama o beceremedi. Yerinde olsam dikkat ederdim."

Onaylarcasına bir ses mırıldandım ama gözüm gizemli kadına takıldı. Veda soğuk bir kayıtsızlıkla konukların yerlerini almalarını izledi. O bir bilmeceydi ve dövme salonunda bana neden bu kadar soğuk davrandığının kökenine inmeye kararlıydim.

Kardeşimin uyarılarına rağmen vazgeçemediğim bir meydan okumaydı. Aşırı hevesli sınır atlamalarım *MsBlackCat*'i tepelere doğru koşturmuş olabilir, ancak Veda gerçektir ve ben asla bir meydan okumadan geri adım atacak biri değildim.

Kısa etkileşimlerimiz birçok yönden bana gizli çevrimiçi arkadaşımın soğuk dış görünüşünü hatırlattı.

Bu kadarin en iğrenç cilvesi olmaz mıydı?

Tören müziği başladığında kendi kendime gülerek bu saçma düşünceyi bir kenara bıraktım.

DÜĞÜN huzurlu ve içtendi. Abel ve Sloane aşk ve bağlılık yeminlerini ettiklerinde bir bebek gibi ağladım ama hafif esinti gözlerime kum kaçmış gibi davrandım.

Bira fabrikasının garaj tarzı kapıları açılmıştı ve resepsiyon tüm hızıyla devam ediyordu. MJ, Veda'yı kanatları altına almış ve akşam yemeğinde bizimle oturması için ısrar etmişti. Konuk listesi azdı ve kız kardeşim uzun ziyafet masasına fazladan bir yer ayarlamayı başarmıştı. Abel ve Sloane herkesin aile tarzında oturmasını istemişti, bu yüzden Kings ve Sullivan'lar gelişigüzel bir şekilde masalara serpiştirilmişti.

Karşımda, sırtı dimdik oturan Veda'yı inceledim. Etrafındaki konuşmalara katılmadan dinliyordu ama gözleri hep onu izliyordu.

Değerlendirme.

Lark ve küçük kız kardeşim evcil hayvanlar konusunda hararetli bir tartışmaya girmiş gibiydiler.

"Bir tür golden retriever'dı. Bir kere çıktık," dedi MJ üzgün bir şekilde omzunu kaldırarak.

Ne oluyor lan?

"Bekle, Ne?" I yalın İleri, ilgimi çekti tarafından konuşmaları.

Lark güldü ve bana doğru bir el salladı. "Kız muhabbeti. Erkeklere izin yok," diye alay etti.

Başımı salladım ve onu işaret ettim. "Hayır. Bahsettiğimiz kişi benim küçük kız kardeşim. Ne zamandan beri çıkıyorsun?"

MJ gözlerini devirdi ve elini a r a m ı z d a gezdirdi. "Bu konuda endişelenme. Ayrıca, *enerjiden* bahsediyoruz.

Kara kedi mi? Alman çoban köpeği? Golden Retriever mı? Biriyle çıkarken göz önünde bulundurmanız gereken her türlü enerji var."

"Örneğin," diye ekledi Lark, masanın karşısındaki en yaşlı Sullivan'ı işaret ederek. "Duke bir Alman çoban köpeği. Son derece sadık ve korumacıdır. Ayrıca Sylvie hariç herkesten nefret eder."

Duke kaşlarını çatarak Lark'ı haklı çıkardı ve Sylvie kocasına doğru eğilirken yüzünü buruşturdu. Değerlendirmesinin ne kadar korkutucu derecede doğru olduğunu düşünerek durakladım.

Sırıttım, oyunun tadını çıkarıyordum. "Tamam, peki ben neyim?" "Golden Retriever," diye cevap verdi MJ ve Lark hep bir ağızdan, Sonra da güldü. Hatta Veda'nın sırtıtmasına bile neden oldu.

"Bekle, Bekle, bekle." I bastırılmış a dövme el için göğsümde. "Köpek dünyasının aptalı ben miyim?"

Sözlerim kadınları sadece daha çok güldürdü.

Başımı salladım. "Bu vücut için spor salonunda çok çalışıyorum.

Dövmelerle kaplıyım. Varlığımın insanları *korkutuyorum*."

Değil mi?

"Abel'ı tam anlamıyla tarif ettin, dövmeler hariç." MJ'in eli masanın üzerinden kayarak benimkini okşadı. "Kusura bakma dostum. Eğlenceli, iyimser, nazik ve duyarlı birisin. *Büyük* bir golden retriever enerjisi."

Suratımı astım ve kollarımı kavuşturdum.

Hiç hoş değil.

Gözlerim kendi gülümsemesini gizlemeye çalışan Veda'ya kaydı.

İki büklüm olarak sandalyemde arkama yaslandım ve karşımdaki kadını değerlendirdim. "Düşündüm de, böyle bir şey duymuştum. Kara kediler soğuktur. Uzak dururlar, değil mi?"

MJ omuz silkti. "Sadece bazı insanların başarabileceği bir cazibesi var."

Çenem dışarı çıktı. "Çekici olabilirim."

Sylvie neredeyse suyu boğazına kaçıyordu, ben de ona

ters ters baktım.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Veda'yı ateşli bir bakışla kıstırdım.

Gözleri aşağı kaydı, sonra tekrar yukarı baktı, güzel yüzünde meydan okuyan bir gülümseme vardı. "Bir kara kedinin karşısına çıkarsan mutlaka tırmalanırsın."

Lark güldü ve alkışladı. "Kesinlikle!"

Yüz hatlarını incelerken gözlerim Veda'nıninkilerden ayrılmadı. Onun iğneleyici şakalarında beni kendine çeken bir şey vardı - garip bir şekilde rahatlatıcı ve tanıdık bir şey.

Ve sonra anladım.

Kıvılcımlar derimin altında dans etti. Meydan okurcasına bir kaşımı kaldırdım. "Orada neye sırtıttığını bilmiyorum, küçük Bayan Kara Kedi."

Hareketleri hareketsizleşirken yüzü bembeyaz kesildi, tüm rengi soldu. Gözleri benimkilere kaydı, yeşim yeşili derinliklerinde yoğunluk parlıyordu.

Doğrulama beynimin arkasında kıvılcımlandı ve beni aydınlattı.

Olabilir mi . . . ? Hayır. Takıntı haline getirdiğim kadının benim küçük kasabama gelmesine imkan yok.

Onun parçalarını fark ettiğimde kalbim hızla çarptı. kişilik birbirine mükemmel bir şekilde uyuyor.

"Sanırım ben bir pug ya da onun gibi bir şeyim." MJ iç çekti. "Kara kediler çok havalı."

Lark'ın gözleri benim daralmış bakışlarımla koltuğuna yapışmış ama oracıkta ölmek istiyormuş gibi görünen Veda arasında gidip geliyordu. "Hepimiz yeni misafirimizle yeni tanıştık. Eminim Veda biz aptalca varsayımlarda bulunmadan kendi enerjisiyle konuşabilir."

Veda, Lark'a sıkı ve minnettar bir gülümseme sundu ama gözlerim Veda'nın yüzünden ayrılmadı. Gerçekten o olup olmadığını bilmem gerekiyordu. "Bilmiyorum... kara kediler her zaman favorim olmuştur. Benim için çok *değerliler*."

Veda'nın bakışları elimin arkasına kaydı. Veda'nın Gözle görülür bir şekilde yutkunurken boynundaki kaslar çalıştı.

Kalbim göğsümün içinde duracak gibi oldu.

Lanetleneneğim.

Ağzımın kenarı ukala bir sırtışa dönüşürken gözlerim onu olduğu yerde sabitledi.

Sizi görüyorum, BayanBlackCat.

Toparlanırken gözlerinde meydan okuma parladı, soğukkanlı ifadesi sadece içsel bir çıldırma olduğunu hayal edebildiğim şeyi maskeliyordu, çünkü ikimizin *de bildiği* gün gibi ortadaydı. "Kara kedi enerjisinin yeri vardır. Özellikle de bazı erkekler sadece konuşup hiçbir şey yapmadığında işe yarar."

Heyecandan tüylerim diken diken oldu. *MsBlackCat* son videomun onu daha fazlasını istemeye ittiğini itiraf etmişti ve Veda'nın yorumları da bunu doğruluyordu.

Küçük bir kahkaha attım.

Meydan okuma resmen kabul edildi.

Çevrimiçi kişiliklerimizi ifşa etmek herkesin önünde yapmak istediğim bir şey değildi. Plan yapmak için zamana ihtiyacım vardı.

Bunun yerine havayı yumuşatmak için konuşmayı başka yöne çektim ve çenemi kaldırdım. "Duke her türlü kedi gerçeğini bilir

.. değil mi, dostum?"

Duke'un gözleri masanın birkaç sandalye aşağısından benimkilere kaydı. Çenesindeki bir kas patladı ve yüzüme yayılan bok yiyici sırtışa engel olamadım.

Bir zamanlar onun telefon numarasını kullanarak abone olmuş ve aşırı kedi gerçekleri mesajları almıştım. Bu onu delirtti.

Sylvie bir keresinde, kimsenin arkadaş olduklarını bilmediği zamanlarda onunla bu konuda dalga geçtiğini ağzından kaçırmıştı, yani belki de dolaylı yoldan aşık olmasında küçük bir rol oynamıştım.

Kız kardeşimin eli, içinden kopan kıkırdamayı bastırmak için ağzına gitti. Kocası homurdandı ama gözleri karısına kayınca yumuşadı. Karşılıklı fısıldaştılar ve Sylvie'yi öpmek için eğildiğinde göğsüm sıkışmaya başladı.

"Haydi hanımlar, buket atma zamanı neredeyse geldi." MJ parmağıyla masanın etrafında bir daire çizdi. "O zaman erkeklerin de özel bir şeyi var."

Sylvie başını salladı. "Bu sadece bekar insanlar için değil mi?" Kate chimed içinde. "Sloane aranıyor herkes için dahil hissediyorum. Görünüşe göre şimdi hepimiz acı çekiyoruz." Ayağa kalktı ve diğer kadınlar da onu takip etti. Onlar uzaklaşırken, MJ onukol içine Veda'nın, eğilerek içinde için Fısıltı Duyamadığım bir şey.

Dans pistine doğru ilerlerken Veda'nın kışının şekli beni büyülemişti. MJ coşkuyla başını sallayıp *Veda* gibi bir şeyler söylemek için döndü. Veda'nın arkasından bana bir başparmak işareti yaptı.

Buna bayılacak.

Kızlar kesinlikle bir şeylerin peşindeydi.

Sloane elindeki buketi arkasından fırlattığında kadınlar deniz gibi ikiye ayrıldı ve Veda çiçekleri yakalamak için hazırlıksız yakalandı. Bir kez yalpaladı ama yere düşmeden birkaç santim önce kararlı bir hareketle buketi sıkıca kavradı.

Boştaki eliyle elbisesini düzeltirken nefes nefese bir gülümseme yayıldı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Daha sonra Abel'in boş bir viski kutusunu fırlatmayı planladığını ve şişenin şanslı kazanana verileceğini öğrendik. Bu rahatlatıcıydı çünkü durup düşünürseniz, *yeni karısının jartiyerini* alenen çıkarıp kabadayılardan oluşan bir kalabalığın içine fırlatmak çok garip.

DJ hoparlörden seslendi. "Pekâlâ beyler, sizi sıraya sokalım. Kazanan bir Macallan duble fiçı viskisi *ve* bu güzel genç bayanla bir dans kazanacak."

Veda'ya doğru bir işaret yaptı ve Veda'nın yanakları pembeleşti.

Kaşlarım daha da kalktı.

Oyun başlasın.

Dans pistine çıkmak için yerimden fırladım. Abel'in önümüzde yerini almasını beklerken erkekler dostça itişip kakıştılar.

"Yirmi dolarına bahse girerim ki kutu benimdir." Lee Sullivan çenesini kardeşim JP'ye doğru eğdi.

JP kendini beğenmiş bir tavırla, "Şunu yüz yap, belki o zaman konuşuruz," diye karşılık verdi.

Lee sırttı. Ayak parmaklarım serbest bırakılmamış enerjiyle zıpladı. O viski umurumda bile değildi ama o lanet dansı istiyordum.

Abel sırtını bize verip kutuyu başının üzerinden fırlatırken müzik çaldı.

Bir anda havalandım ve kendimi havaya fırlattım. Lee'nin sırtını kendimi daha yükseğe kaldırmak için bir sıçrama tahtası olarak kullandım. Kolum gerildi ve elim ince mavi kutuya değdiğinde onu koltuk altıma sıkıştırdım. Lee öne doğru yuvarlandı ve beni de beraberinde götürdü.

Yere düştük ve yuvarlandık. Bir sandalye devrildi. Kalabalık dağıldı ve biz güldük. Lee yerden ucuz bir hamle yaparak koluma yumruk attı ve ben daha çok güldüm. Ayağa fırladım, Lee'yi kaldırmak için uzanmadan önce pantolonumun tozunu aldım.

Annie'yi kollarına almak ve dans pistini terk etmek için beni bir itiş kakışla bıraktı.

Viski kutusu parçalanmış, ağırlığımızın altında ezilmişti. Onu kolumun kıvrımında bir bebek gibi tuttum ve DJ kabinine doğru yürüdüm. Veda'ya ulaştığımda sırtarak kutuyu yanımdaki masaya fırlattım.

"Pervasızsın." Kollarını kavuşturdu. Veda'nın buz gibi bakışları kanımı ısıttı.

Dudaklarım büzüldü. "Becerikli. Kararlı." Yavaş şarkı başladığında kolumu açtım ve dans pistine doğru işaret ettim. "Hepsi bekliyor."

Gözlerini etrafta gezdirerek tüm konukların gözlerinin bize kilitlendiğini gördü. Adımını atarken yüzüne acı dolu bir gülümseme yayıldı.

kucakladım. Müzik eşliğinde sallanırken utanmadan ona sarıldım.

Veda'nın parfümü zengin ve baş döndürücüydü - birçok kızın kullandığı gibi hastalıklı bir tatlılık değil, misk ve çiçeksi bir şeyler içeren bir kadın kokusuydu. Çekici ve seksiydi.

Derin bir nefes çektim ve tuttum.

"Az önce beni kokladın mı?" diye sordu, kenarlarında hafif bir kızgınlık halkası vardı.

Kıkırdadım. "Evet. Güzel kokuyorsun."

Verdiği tek yanıt kayıtsız bir huff oldu.

Onu kendime yakın tuttum, avuç içimi sırtının ortasına bastırdım. Aramızda sıcaklık titreşiyordu. Veda'nın *MsBlackCat* olduğuna dair önsezim beynimi tırmalıyordu ama kullanıcılara çeşitli seviyelerde seks işçiliği sağlayan bir uygulamaya sık sık gidip gitmediğini nasıl soracağınızdan emin değildim.

Kıkırdadım. "Yani bir kara kedi ve bir golden retriever. Kimin aklına gelirdi ki?"

Bana bakmak için eğildi. Yakından bakınca gözlerinde belli bir parlaklık vardı; koyu benekli parlak yeşil.

"Nereden biliyorsun?" diye fısıldadı, gözleri yana kaymıştı.

İçimden bir yumruk atarken içime bir heyecan yayıldı. *Biliyordum amına koyayım!*

Boğazımı temizledim, öyle görünmek için elimden geleni yaptım.

onun gibi etkilenmemiştir. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

Gözleri önce benimkine, sonra da onunkini tutan elime kaydı. Bakışlarını kaldırdığında tek kaşı da onunla birlikte kalktı. "Fark etmediysen diye söylüyorum, çok farklı dövmelemin var."

Kıkırdadım, her şeyin basitliği beni eğlendirdi. Benimle dövme dükkanında buluşmaya geldiğinde, dövmemi fark etmişti. Kim olduğumu anladıktan sonra sustu ve kaçtı.

Şarkımız çok çabuk bitti ve son notalar kaybolur kaybolmaz Veda dokunuşum yanmış gibi geri çekildi

onu. Uzaklaşırken dudaklarında sıkı, kibar bir gülümseme oldu.

Ellerimi birbirine sürttüm, hâlâ sıcaklığını hissediyordum. Gözlerindeki mağrur meydan okuma, karşı koyamayacağım bir cüretti.

Sırıttım. "Bu kasaba küçük, Değerli. Seninle görüşeceğiz."

YEDİ

VEDA

KONTROLDE KAL. Bunu bilen tek kişi o. Sende bu var.

Kendime olan güvenim h i ç b i r işe yaramıyordu.
aynı şekilde tekrarladı.

Yatağımın başucundaki saate baktım. Sabah 4:15'i gösteren sert kırmızı rakamlar içime hastalıklı bir heyecan verdi. Nihayet yataktan kalkma ve günle yüzleşme vaktim gelmişti.

Saatlerdir ayaktaydım ve Pazartesi gününe dört elle sarılmaya hazırdım. Çoğu kişi daha yataktan kalkmadan kontrolü ele alabilir ve işleri h a l l e d e b i l i r d i m .

Sabah duşum her zaman olduğu gibi verimli ve telaşsızdı. Sekiz dakikanın altında bir sürede asi saçlarımla başa çıkmayı, tıraş olmayı ve peeling yapmayı başardım - kendimle yaptığım saçma bir günlük meydan okuma.

Verimlilik benim dostumdu. Beni *onu* düşünmeye itecek dar bir alana ya da suyun sessiz uğultusuna ihtiyacım yoktu. Neyse ki dairemin duş başlığının kulak tırmalayıcı, tiz sesi bunu hafifletmeye yetiyordu.

Duştan sonra doğal dalgalı saçlarımı kuruttum ve kürek kemiklerimin arasından sarkan yumuşak bukleler halinde şekillendirdim. Lisede, yaşıtım erkekleri korkuturken yüz hatlarımı öne çıkaracak şekilde makyaj yapmayı öğrenmiştim. Aynadaki yansımamı kontrol ettim.

Veda terbiyeli bir şekilde yetkin ve tamamen ulaşılmaz.

Franklin & Mirth'teki eski patronumun küstahça sözleri beynimde çınladı. Bunu bir iltifat olarak söylemişti ama yine de canımı yakmıştı.

Oldukça yetkin.

İğrenerek ofladım ve giyinirken başımı salladım, sonra da topuklu ayakkabılarımı giydim. Yaklaşılabilir kısmından çok buna kızmıştım.

Küçüklüğümünden beri şen kahkahaların ve tatlı gülümsemelerin popüler kızlara ait olduğunu biliyordum.

İyi kızlar.. MJ King gibi kızlar.

Büyük boy çantamı elime aldım ve onu düşünürken kendi kendime gülümsedim. Soğukkanlı dış görünüşümden hiç etkilenmemişti ve durmadan mesaj atması da bunun bir göstergesiye, bir şekilde Outtatowner'daki ilk arkadaşımı edinmeyi başarmıştım.

Şehir merkezinden sadece bir blok ötede, planım JP'nin ofisine yürümeden önce bir fincan kahve içmekti. Tasarım ayakkabılarıma kaşlarımı çatarak baktım. Elbette, ayak parmaklarımın sıkışmasına katlanabilirdim ama beton kaldırım tabanlarım için cehennem olacaktı.

Sinirlenerek topukluları çıkardım, sonra çantama tıktırdım ve ayaklarımı daha mantıklı bir çift kanvas spor ayakkabının içine kaydurdım. Boyumdan 10 santim kısalmıştı ama gerçekten, Outtatowner'da kimi etkilemeye çalışıyordum ki?

Royal'in yüzü gözümün önüne geldi.

Damarlı, sinirli ön kollarını, karın kaslarının kesik çizgilerini ve kalçalarının yayılışını sayamayacağım kadar çok görmüştüm ama yüzünün bu kadar yakışıklı olacağını hiç düşünmemiştim. Sert hatlar ve gülümseyen, yaramaz gözlerin çarpıcı bir birleşimiydi. Durduramadan omurgamda bir karıncalanma dans etti.

Kendime homurdanarak kapının kolunu çektim ve açtım. Apartmanımdan çıkıp şehir merkezine doğru ilerlerken kuşlar cıvıldıyordu. Küçük apartman sakin bir sokağın sonundaydı.

çatlak kaldırımlar ve engebeli asfalt. İşe gitmek için kesinlikle doğru ayakkabıyı seçmişim.

Kasabaya yaklaştıkça, sokakları süsleyen evler daha da ilginçleşiyordu. Bazıları 1960'larda inşa edilmiş evlerin klasik ve sade çizgilerini taşıyan eski evlerdi, diğerleri ise geniş verandaları ve tavandan tabana pırıl pırıl pencereleriyle yepyeni yapıları.

Bir kayalığın tepesine sıkışmış mavi bir ev fark ettim; pencerelerinin önünde o güne kadar gördüğüm en güzel çiçekler vardı. Birkaç ev ötede, tatil için kiraladıklarını tahmin ettiğim evde bir ailenin minibüsü boşaltışını izledim. Spor çantaları üst üste yığılmıştı. İki küçük çocuk ön bahçede birbirlerini kovalarken, ebeveynler arkadan bir soğutucu ve yiyecek poşetleri çıkardılar.

"Günaydın." Kadın el salladı ve ben yanından geçerken parlak bir gülümseme sundu.

El sallamasına başımla karşılık verdim.

Uzaktan Michigan Gölü'nden gelen dalgaların belli belirsiz çarpışını duyabiliyordum ama kum tepelerinin yüksek kayalıklarının ötesindeki suyu göremiyordum. Herhangi bir yerde kumsalda oturmayalı uzun zaman olmuştu. Hatta o kadar uzun zaman olmuştu ki, bir yerde oturup *nefes almanın* nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum.

Güneşin tadını çıkarmak için tembel günler beklemek zorunda kalacaktı.

Gırtlığıma kadar King Equities'in evrak işlerine gömülmüş, JP King'in çözmeye çalıştığı gizemi çözmeye çalışıyordum. Hâlâ tam olarak ne aradığımı bilmiyordum ama içimden bir ses onu bulduğumda anlayacağımı söylüyordu.

Belki babası offshore hesaplarda para saklıyordu. Belki de el altından yaptıkları anlaşmalar kârlarına kâr katıyordu. Bazılarının paralarını korumak için ne kadar ileri gidebileceklerini bilecek kadar uzun süredir iş danışmanlığı yapıyordum.

Topuklu ayakkabılarım çantamın içinde güvenle saklandığı için şükrederek kavşağı hızla geçtim. Önümdeki adam

Bootsy'nin parktaki bir bankta oturduğunu fark etti. Arkasında küçük bir beyzbol sahası vardı. Onun önünden geçerken hızlı adımlarımı sürdürdüm.

"Günaydın, Bayan Bauer."

Ona baktığımda başını salladı. Durdum ve döndüm.

"Özür dilerim, tanıştığımızı sanmıyorum."

Görünmez şapkasını eğdi. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Ben Bootsy, hanımefendi."

Kibarca gülümsedim. "Ben Veda Bauer, ama anlaşılan siz bunu zaten biliyorsunuz." Soru sorarcasına bir kaşımı kaldırdım.

Dizini tokatlarken içinden neşeli bir kahkaha yükseldi. "Yaşlı Bootsy'nin yanından pek bir şey geçmez hanımefendi." Göz kırptı. "Bu şehirde değil."

Onaylarcasına mırıldandım. *Bir işgüzar. Harika.* "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Gitmek için döndüm.

"Elbette, elbette. Genç JP'yi üzmemek istemem. Bay King kadar uzlaşmacı değildir."

Yolun birkaç adım aşağısında Bootsy'nin veda sözlerini düşünerek yavaşladım. Yaşlı Kral'dan bahsederken Bootsy'nin sesinde gerçek bir şefkatten başka bir şey yoktu.

Yanlış mı anlamıştım? Bu durumda JP pislilik miydi?

Düşmanca bir ele geçirme planladığından şüpheleniyordum.

ama bunun iyi bir nedeni olduğunu düşündüm. Genç Kral'ın da babası kadar acımasız olduğunu ve benim hizmetimin sadece onun çıkarlarını korumak için olduğunu düşünmek hayal gücümü zorlamazdı herhalde.

Endişe omuzlarımı tırmalıyordu. Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmemek hoşuma gitmiyordu. Bu garip kasabada gerçekten neler olup bittiğini anlayana kadar kartlarımı göğsüme yakın tutmam gerekiyordu.

Ana Cadde'nin köşesine geldiğimde omzumdaki çantayı düzeltmek için durakladım. Saatin erken olmasına rağmen, sıcaklık

ve nem havaya yapışmıştı. Nefes alarak blazer ceketimi omuzlarımdan indirdim ve çantama astım. Altına giydiğim bluz kolsuzdu ve esintinin yapış yapış tenimi serinletmesine izin veriyordu.

İnce altın saatime baktım. Uykulu sahil kasabası yeni yeni uyanıyordu ve işyerlerinin çoğu hâlâ karanlık pencerelerin ardında kapalı duruyordu.

Hareket gözüme çarptı.

İri yarı bir adam A çerçeveli bir tabelayı kaldırıma sürükledi. Müstehcen derecede uzun boylu, geniş omuzlu ve kalın kolluydu.

Beynimdeki katalogu gözden geçirdim.

*Huck Benton. Yerli değil. Dışarıdan nakil.
Cassandra ile evli. Cassidy mi? Onun gibi bir şey.*

Caddenin karşısında, yeni ofisim olarak hizmet verecek olan en üst kattaki ofis binasına baktım. Köşedeki yuvarlak pencereler hâlâ karanlıktı. Bir yandan yeni patronumu yenerek işe başlamak azimli ve cesur olduğumu kanıtlıyordu. Öte yandan, saatlerce evrak kutularının üzerine çöküp toz tavşanları ve örümceklerle mücadele edeceksem, kafeine ihtiyacım olacaktı.

Başımı sallayarak Sugar Bowl'a doğru ilerlemeye devam ettim.

"Günaydın." Sesimi parlak ve neşeli çıkarmaya çalışmışım ama bunun yerine kelimem bir suçlama gibi çıkmıştı.

Fırıncı başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Öyle."

Omuzlarımı geriye çektim ve başımı fırına doğru eğdim.
"İş için açık mı?"

Büyük bir avuç içini kapıya doğru salladı. "Günün ilk müşterisi."

Cam kapıdan içeri girdim ve hemen çikolata ve taze pişmiş hamur işlerinin sıcak kokusuyla karşılaştım. Çökmekte olan ikramlarla dolu cam vitrini taradım. Gözlerim yaban mersinli

kırıntıları olan muffinler, ahududulu peynirli çörekler ve yüzüm büyüklüğünde bir ayı pençesi.

Huck kasanın arkasına geçti. "Ne olacak?"

Gözlerim menüye takıldı. "Bir macchiato espresso, baş aşağı." Manikürlü bir tırnağımı hamur işlerine doğru salladım. "Ve bir ayı pençesi. Lütfen."

Huck vücudunu espresso makinesine doğru eğdi. "Uh . . . Ben daha çok perde arkasında, unla kaplı bir adamım. İsterseniz muhtemelen sade bir kahve hazırlayabilirim."

Ona göz kırptım. Müşteri hizmetlerinin bir iş sahibi olmanın en sevmediği kısmı olduğu açıktı. Normalde benim gibi sinirlenmek yerine, onu sevimli buldum.

Gülümsedim. "Sadece ayı pençesine ne dersin?"

Sırıttı, mavi gözleri parlıyordu. "Bunu yapabilirim."

Huck maşa kullanarak ayı pençesini bir parşömen kâğıdının arasına kaydırdı ve önümdeki tezgâha koydu.

Cüzdanımı almak için çantama uzandım ama elini kaldırdı. "Müesseseden."

Tartışmaya çalıştım ama başını salladı. "Beceriksiz bir barista olduğum için en azından bunu y a p a b i l i r i m ."

Burnumdan yumuşak bir kahkaha yükseldi. "Teşekkür ederim."

Başını salladı ve sırf havadan sudan konuşmak için akılsızca çene çalacak bir tip olmadığını takdir ettim.

Huck fırının ön tarafındaki büyük resim penceresini işaret etti. Pencere boyunca uzanan tezgâhın içine bir sıra koltuk sıkıştırılmıştı. "Burası buradaki en iyi koltuk. Eğer yavaşlayıp izlemeye zaman ayırırsanız bu kasabada çok şey olur."

Döndüm ve pencerenin karşısındaki yüksek barda yerimi alırken fırının rahat atmosferini takdir ettim. Açık alanda küçük masalar vardı ve arkadaşların kahve içmek için buluştuğunu ya da yaşlı adamların kâğıt oynayıp dedikodu yaparak günü geçirdiğini hayal edebiliyordum.

İşime dalmak için can atıyordum ama JP, küçük kasabasının nüanslarını anlamamanın

resmin tamamını ve babasının bunda oynadığı rolü görmenin bir parçası.

Gülünç büyüklükteki ayı pençemin tadını çıkarabilir ve Outtatowner'ın canlanmasını izleyebilirdim. Ben buna araştırma derdim.

Tabii, neden olmasın?

Evdeki en iyi koltuğa yerleştim ve siyah deri çantamı yanımdayken koltuğa yerleştirdim. Kulaklıklarımı çıkardıktan sonra taktım ve *Don't Get Mad, Get Even* başlıklı bir çalma listesi açtım.

Solumda, Ana Cadde göl kenarına doğru ilerliyordu. Caddelerde işyerleri sıralanıyordu ve kaldırımlarda yeşillik ve çiçeklerle dolu büyük beton dikim kutuları vardı. Yolun sonunda bir tepe vardı ve tepenin ardında uzanan göle açılan marinayı zar zor seçebiliyordum.

Henüz marinanın ötesini keşfetmemiştim ama plajın rıhtımın hemen ötesinde olduğunu biliyordum. Uzun, eğimli bir patikanın aşağısında Outtatowner'ın ikonik deniz feneri duruyordu.

Sağ tarafta, sabahın erken saatlerinde kızıl ve altın rengi güneş ışınları ağaçların tepelerinden yeni yeni görünmeye başlamıştı. Birkaç araba caddede tembel tembel ilerliyordu.

Sessizdi. Sakin.

Düşüncelerimin dağılmasına izin vermeyi çok kolaylaştıran türden tembel, sessiz bir sabahtı.

Nefret ettim.

Çok uzun süre sessiz oturursam, kaçınılmaz olarak ne kadar yorgun olduğumu ve bunun için ne kadar az şey göstermem gerektiğini düşünmeye başladım. Normalde eğer çalışmak söz konusu değilse, sosyal medyada düşüncesizce gezinerek ya da *onunla* konuşarak dikkatimi dağıtırdım.

Tırnağımı tezgâha vurdum.

Bunu yapmamalıyım.

Acınası bir iç çekişle, cazibenin çok büyük olduğunu fark ettim ve teslim oldum.

Yeniden indirmek çok uzun sürdü ama uygulamayı açıp giriş bilgilerimi girdiğimde yeni bir video bildirimiyle karşılaştım. Etrafıma bakındım. Telefonumda ne olduğunu görmek için omzumun üzerinden bakacak kimse yoktu ama her ihtimale karşı kontrol ettim.

Video tam karşımdaydı, oynat tuşuna basmam için hazırdı ve kalbim küt küt atmaya başladı.

Royal hâlâ düğünden kalma smokinini giyiyordu. Ceketini çıkarmış ve kanepede oturuyordu, vücudu boyundan aşağısı görünüyordu. Adem elması sallanıyordu ve ben de onunla birlikte yutkundum. Papyonu ve gömleğinin iki düğmesi açıktı ama başka bir şey yoktu. Nedense *Bay Doğru* 'nun bu düğmeli versiyonu daha da ateşliydi.

Yorumcular aynı fikirde değildi. Videonun altında, videolarında görmeye alışık olduğum tipik yanıtlar, *Daddy?* ve *Meowwww* gibi yorumlar ve çok sayıda ateş emoji'si vardı, ancak videonun normal içeriği gibi olmadığına dair ince şikayetler de vardı.

~~Şa~~ gibi. *Biraznal*.

Çok tatlı. Baharat nerede?

İnsanların tanımadıkları birine bu tür sözler söyleyecek kadar cüretkâr olmaları beni ürkütüyordu. Suçluluk duygusu üzerime çöktü çünkü aslında daha iyi olmadığımı biliyordum. Ben de onun derin sesini ve seksapelini aylık 14,99 dolar gibi ucuz bir fiyata kendi avantajıma kullanmıştım.

Ama her nasılsa Royal olduğunu bilmek şimdi daha *farklı* hissettiriyordu.

Oynat tuşuna basıp videoyu izlerken nefesimi tuttum.

"Hey, Değerli. Hiçbir şeyi değiştirmeyeceğimi bilmeni istedim. Seninle ilgili değiştirebileceğim hiçbir şey yok." Kendi kendine kıkırdadı ve tenimde bir cızırtı oluştu. "Bir kara kedi ve bir golden retriever. Eğlenceli olabilir."

Kulaklarım uğuldadı. *Siyah bir kedi ve golden retriever*.

Elbette, her zaman *Bay Doğru'nun benimle* konuştuğuna dair mantıksız bir düşünceye sahiptim, ama bu çılgıncaydı. Doğrudan benimle konuştuğunu bilmek başımı döndürüyordu.

İki dünyam çarpışıyordu ve kafam patlayacaktı.

Omzuma bir el indiğinde sarsıldım. Kulağımdaki kulaklıklardan birini söktüğümde Sylvie'nin bana gülümsediğini gördüm. Telefonu çılgınca çantama soktum, yanaklarım ateşle dolmuştu.

"Merhaba." Gülümsedi.

Elimi göğsüme bastırdım ve altında kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. "Tanrım, beni korkuttun."

"Çok özür dilerim." Sylvie güldü. "Arka taraftan geldim."

Önüme büyük, köpüklü bir to-go bardağı koydu. Kapağını da yanına koydu. "Koca adam bana ne sipariş etmek istediğini söyledi." Sanki bir iç şakanın ortağıymışız gibi eğildi. "Yapmaya çalışmadığına şükret."

Kağıt bardağa baktım. Mükemmel bir baş aşağı macchiato espresso idi. "Çok naziksiniz. Teşekkür ederim. Buyurun.

..." Çantama doğru ilerledim.

"Hayır. Ben ısmarlıyorum." Sylvie göz kırptı. Dışarıdan bakıldığında Sylvie King, küçük kız kardeşi MJ'in kabaran enerjisine kıyasla çok daha çekingendi. Ama bu temkinli dış görünüşün altında, aynı nezaketi paylaştıklarını görebiliyordum.

Sylvie kalçasını pencere kenarındaki tezgâha dayadı ve kollarını kavuşturdu. "Düğünden sonra vedalaşmaya fırsat bulamadan sıvışıp gittin."

Suçluluk duygusu bilincime sızdı. Ani hareketlerimden bu kadar sorumlu tutulmaya ya da aceleci çıkışımın ailesine nasıl görünebileceğini düşünmeye alışık değildim. Bu konuda nasıl hissedeceğimi tam olarak bilmiyordum.

Sertçe yutkundum. "Ah, doğru." Kıpırdanmamak için ellerimi kucağımda birleştirdim. "Bunun için özür dilerim.

MJ'in davetini takdir ettim, ama biliyorsunuz, bu bir aile etkinliğiydi, bu yüzden ..." Daha fazla ne söyleyeceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kestim.

Sylvie sadece gülümsedi ve başını salladı. "Tamamen anlıyorum. Gelmeniz büyük incelikti." Beyaz bir bulaşık havlusunu omzuna attı. "İşler yoğunlaşmadan başlasam iyi olacak ama arşamba günü Mavi Kuşlar'da görüşürüz, tamam mı?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Oh, ben ..."

Sylvie, yontulmuş kaşlarından biri alnına doğru yükselirken durakladı ve bana katılamamam için bir neden bulmam için meydan okudu.

Gülümsedim. "Evet, orada görüşürüz."

Göz kırptı. "Mükemmel. şimdi kahveni bitir ve kardeşim Royal gelip etrafı koklamadan önce buradan git."

Sylvie gülerek döndü ve salon tarzı kapılardan geçerek mutfakta kayboldu. Kaldırımından aşağı baktım.

Aman Tanrım.

O adamla karşılaşmak zorunda değildim. Yüzüme hiç de hanımefendiye yakışmayan bir ayı pençesi ısırığı atarak çantamı omzuma aldım ve to-go bardağını kapıp kapağını üstüne kapattım.

I IKIş ve şeker Kase ve durdu içinde benim izler. Dövme salonunun tuğla cephesine yaslanan

Royal, uzun kaslı bacaklarını uzatarak kaldırımı kapattı.

Gözlerim kotun üzerindeki aşınmış çizmelerinden yukarıya, bacak bacak üstüne attığı yere doğru süzüldü.

Grşm bacaklarının birleştiği yere takıldı, *hayır*.

Gözlerim onun yüzüne kaydı ve bana bilmiş, orantısız bir sırtışla baktığını gördüm. "Günaydın, Değerli."

Vücudum onun yumuşak açılıma tepki verdi ama hemen susturdum. "Bana yle deme."

"Whoa, tamam." İki elim de havaya kalktı. "Günaydın demeye ne dersin o zaman?"

"Günaydın." Sabırsızca ayaklarına doğru işaret ettim. "İzin verirsiniz, kardeşinizin *sekreteri* olarak işe gidiyorum."

Çenesi büküldü. "Doğru."

Bu kasabada ne yapmak için işe alındığımı onu ilgilendirmezdi. Aramızda enerji uğulduyordu. Elimi onun iri, karşı konulmaz gövdesinin önünde salladım. "Uyanık ne yapıyorsun? Daha çok gece kuşu tipine benziyorsun."

Gözleri ipeksi, zengin kahverenginin mükemmel derecede rahatsız edici bir tonundaydı. Ben onun varlığına tepki vermemeye çalışırken onlar benimkileri tutuyordu.

Alaycılığı sıcak ve şakacıydı. "Benim bir golden retriever olduğumu söylediğini sanıyordum?"

Adrenalin ve kafeinin etkisiyle çenemi kaldırdım ve cevap vermeyi reddettim. Viski rengi gözleri vücudumda gezindi. Acele etmedi, aksine bakışlarının gezinmesine izin verdi, sanki beni gördüğü her saniyenin tadını çıkarıyordu.

Gözleri kanvas spor ayakkabılarıma takılınca durakladı. "Hatırladığımdan daha kısaymışsın."

Kollarımı kavuşturdum ve çantamın ağırlığını kaydırdım. "Komik. Ben de senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum."

Benim küçük kazmam onu etkilemedi. Muhtemelen ikimiz de bunun tamamen saçmalık olduğunu bildiğimiz için. Şahsen, Royal komuta ediyordu ve zorba olarak ortaya çıkması gereken ama bunun yerine tamamen çekici bulduğum güçlü bir erkeksi enerji yayıyordu.

Sanki duygularıma duvar örmek için özenle yerleştirdiğim her tuğla onun varlığında ufalanıyordu. Ne zaman Royal King'in yanına gitsem, güçlü ve hiçbir şeye aldırmayan bir kadın olarak varlığımın temeli buharlaşıyordu.

Sanki içim onun yanında pelte gibi oluyordu ve bu çok sinir bozucuydu.

Çantamın askısını çektim. "İzin verirsiniz." Omuzlarım geride, uzun bacaklarının etrafından dolanmaya çalıştım ve

yanından geçtim. Ayağa kalktı, yüksek boyu alanımı daraltıyordu. Bir eli çantamın deri kayışı ile omzum arasına girdi. Temasla birlikte sıcaklık arttı.

Çantamın ağırlığını da yanına alarak ayağa kalktı. "İzin verin."

Ona doğru döndüm, gözlerimde meydan okuma parlıyordu. "Yardıma ihtiyacım yok."

Bana gülümsedi. "Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim. Yine de bu seninle ilgilenmekten hoşlanmadığım anlamına gelmiyor."

Kelimeler boğazımda düğümlendi. Tecrübelerime göre, bir erkek bir şeyle ilgilenmek için devreye girdiğinde, bunun nedeni kadının biraz beceriksiz olduğunu ~~dışarıda~~, ancak Royal'in ifade ettiği şekilde, sanki kendi bokumu halledebileceğimi biliyordu ama *istediği* için devreye girdi.

Sıcaklık alçakta birikti ve karnımın altından çekiştirdi. Gözlerim onunkilere kaydı. "Teşekkür ederim."

Kaldırıma doğru eliyle işaret ederken içinden muzaffer bir kıkırdama yükseldi. "Önden buyurun."

Yan yana sessizce ofis binasına doğru yürüdük. Rüzgâr yakındaki ağaçları hışırdatıyordu ve sabahın sessizliğinde uzaktaki dalgaların belli belirsiz çarpışını duyabiliyordum. Outtatowner şehre hiç benzemiyordu ve Royal de daha önce deneyimlediğim hiçbir erkeğe benzemiyordu.

Çekici ve nazikti. Seksi ve gizemli.

Tehlikeliydi.

Binaya çıkan merdivenlerin dibinde durdum ve elimi uzattım. "Çantamı taşıdığın için teşekkür ederim."

Royal elini uzatmak yerine elimi onunkinin içine soktu. Başparmağı elimin üst kısmındaki deriyi okşadı ve içimde bir arzu dalgası dolaştı. Elim kaldırıp arkasına bir öpücük kondururken gözlerim hareketleri takip etti.

Başını eğdi, böylece gözlerimiz buluşabildi. "Seni göreceğim."

İşte yine o duygusal his. Lanet olsun.

SEKİZ

ROYAL

Yüzük ışığından gelen sert bir parıltı gözlerimi yaktı. Gözlerimi kırıştırdım ve iki parmağımı göz çukurlarıma bastırdım. Nefes vererek telefonumu tutucuya taktım ve günlerdir başımın etini yiyen, sayıları giderek artan kullanıcı yorumlarını bir kenara ittim.

Pulse için içerik üretmeye başlamam eskiden heyecan vericiydi. Baskın tarafıma yaslanabildiğim gerçeğinden keyif alıyordum. Kullanıcılar onlara ne yapmaları gerektiğini söylemem için akın akın geliyorlardı ama aynı zamanda onları hayatlarının en iyi orgazmlarından bazılarını ikna ettikten sonra sevgi dolu ve destekleyici olmama da izin veriyorlardı. Kendi zevklerinin formülünü bulmalarına yardım ettiğim için cinsel yaşamları iyileşen insanlar olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu.

Bu bir performanstı ve bu rolün bir parçası da büyük penisli dövmeli baba olmaktı. Baştan çıkarmayı, daha fazlasını istemelerini sağlamayı seviyordum ama son zamanlarda ilgi çekici içerik fikirleri bulmakta zorlanıyordum. Düşündüğüm her konsept cansız geliyordu. Motivasyonum en iyi ihtimalle *meh* idi.

Bana garip bir şeyler oluyordu.

Belki de sadece heyecanlanmaya ihtiyacım vardı. Ayak parmaklarımın üzerinde zıpladım ve boynumu döndürdüm.

Hepsi seni bekliyor. Gidelim, dostum.

Elim siyah kotumun önünden aşağıya doğru indi, kayıt yapmanın kaçınılmaz heyecanının beni sertleştirmesini bekliyordum. Nefes verdim ve sikime baktım.

Hiçbir şey.

Ne? Gerçek. Sikeyim.

Kendimi tekrar ovdum. *Odaklan. Sadece kafamı oyuna vermeliyim.*

Strese bağlayarak, düğmelerimi açtım ve fermuarımı açtım.

Pantolon. Ellerimi siyah boxer külotumun bel bandının altından geçirdim ve aşağı kaydırdım.

Soğuk hava kalçalarımın çarptı ve inanamayarak aşağıya baktım. Sikim kalçalarımın arasında cansız bir şekilde asılı duruyordu. Bir şey -herhangi bir şey- olur umuduyla bir kez ittim.

"Ne oluyor lan?" Sarkık bedenime baktım. penis, yarı yarıya karşılık vermesini bekleyerek. "Orada balıkçı yaka giymiş kel bir adam gibi oturuyorsun. Hadi gidelim."

Tek yapabildiği yarım yamalak bir seğirmeydi. Bıkkın bir şekilde içimi çektim ve iç çamaşırlarımı ve kot pantolonumu yukarı çektikten sonra sinirli bir iniltiyle kanepeye yığıldım.

Bunun için mi para

ödedim? Sanırım

uyuyakalmışım.

Bu adam kim olduğunu sanıyor? Daha fazlası için geldik!

Eskiden videolarımdaki yorumları kaydırmayı severdim. Birinin gizli sapkınlığını ortaya çıkardığımı veya partneriyle yeni bir şey denemesi için ona güven verdiğimi bilmek harika hissettiriyordu. Son zamanlarda, içeriğimdeki değişimin nasıl eksik olduğuna dair yorumlarla dolup taşıyordum.

Ne kadar eksik olduğumu.

Çenem büküldü. Veda hayatıma girmeden önce her şey çok daha kolaydı. Onunla gizlice konuştuğumu anlayıp anlamadığını merak ederek içerik göndermeyi dört gözle bekliyordum.

Veda ve *MsBlackCat* aynı kişiydi, öyleyse neden birdenbire gönderi yapma konusunda tereddüt ettim? Ne fark ederdi ki?

Kucağıma baktım. Belli ki bunun *bir* önemi vardı, çünkü bu parçamın *b i r* başkasında olması düşüncesi bile bana garip bir şekilde yanlış geliyordu.

Halka ışığın ortasında duran telefonuma baktım.

Önce Veda için bir video hazırlayabilirim.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Genellikle abonelere gönderilecek toplu içeriği ben oluşturunuyordum. İşim bittiğinde, sadece onun için bir şeyler kaydeder ve sadece bizim paylaştığımız özel kanala yüklerdim. Ona açık bir şey göndermek, kitleleri yatıştırmanın ödülü gibiydi.

Sertçe yutkundum ve gözlerimi kapatıp başımın arkasını kanepenin minderine yasladım. Yüzü zihnimi doldurdu

-Kalın siyah saçları ve uzunluğunu avucumun içinde tutmanın ne kadar kolay olacağını. Delici yeşim yeşili gözler. Koyu, kalın kirpikleri, sikim yastık gibi dudaklarının arasından kayarken çırpınarak kapanacaktı.

Bacaklarımın arasına kan hücum etti ve sikim sertleşti. Gözlerim açıldı ve şaşkınlıkla kucağıma baktım. "Lanetleneyeceğim."

Heyecandan içim içime sığmıyordu ve öne doğru eğilip telefonumu açtım. Video kayıt uygulamasını açtım, bu andan yararlanmaya ve sadece Veda için bir şeyler kaydetmeye karar verdim.

Tekrar koltuğa yerleştim. Kırmızı ışık yanıp söndü ve ben doğrudan kameraya baktım. "Biliyor musun, ben de seni düşünüyordum." Bir elimle gömleğimin üst düğmesini açtım, sonra diğerini. Konuşurken düğmelerimi açmaya devam ettim. "Seni sokakta gördüğümü hatırlıyorum. Daha yeni kahve almıştın ve aceleyle işe gidiyordun, ama lanet olsun, çok iyi görünüyordun." Gömleğim açılırken dudaklarımı yaladım.

"Gözlerindeki şımarıklığı ve ateşi sevdim." Kıkırdadım, sikim sertleşirken kalçalarımı ayarladım. "Seni işe geç bırakmamdan hoşlanmadın ama elimde değildi. I

zamanınızı almak gibi." Ellerim aletimin yanlarına doğru hareket etti ve pantolonumun kumaşı altındaki şeklini gösterdi. "Kahretsin, bak bana ne yapıyorsun."

Başımı arkaya yaslarken inleyerek gözlerimi kapattım. Veda'nın bana dokunduğunu hayal ettim. Elim sikimin kenarlarını okşadı ve sıktı. Zihnimde, önümde dizlerinin üzerindeydi, göğüsleri dışarıdaydı ve bana geniş gözlü bir arzuyla bakıyordu. İçimdeki ağrı zonkluyordu ve gerçekten orada olsaydı yaşayacağımız eğlenceyi hayal ederek tamamen sertleştim.

Hazır ve nazır bir şekilde sikimi serbest bıraktım, kamerayla göz teması kurarak beni ne kadar tahrik ettiğini görmesini sağladım. Uzunluğunu okşayarak devam ettim: "Keşke burada olsaydın da üzerine tükürseydin. Oh, Değerli, burada olsaydın neler yapardım."

Mırıldandım ve okşamaya devam ettim. "İşe giderken çantayı ben taşıdım. Seninle ilgilenen birini hak ediyorsun." Bununla birlikte, ana içerik sayfam için bir fikir kıvılcımlandı ve başka bir şey hakkında endişelenemeyecek kadar o anın içinde kaybolmuş bir şekilde onu bir kenara sakladım.

Kendimi sınıra daha da yaklaştırıırken ön kollarım esnedi. Tısladım ve okşadım ve çok geçmeden Veda'nın önümde diz çökmüş görüntüsü çok fazlaydı. Sert bir şekilde boşaldım, sıcak sperm ipleri dövmeli karnımı esnetirken boyadı. Gözlerim açıldığında nefesim kesilmişti. Kameraya baktım ve alaycı bir gülümsemeyle başımı salladım. "Sanırım sen benim ölümüm olacaksın, Değerli."

Öne doğru eğildim ve videoyu durdurdum. Pulse'u açtıktan sonra videoyu Veda ile paylaştığım özel kanala yükledim. Ayağa kalktım ve duş almak için banyoya geçtim. Kalçalarım beyaz bir havlu sararak oturma odasına döndüm ve video kayıt uygulamasını bir kez daha çalıştırdım.

Göz kırparak canlandı ve ben de iç çekerek kanepeye oturdum. Veda'nın çoktan

sunabildiğimin en iyisini aldı ve diğer herkes onun artıklarıyla kaldı. İzleyen herkes cimri artıkları alıyordu.

Yine de, sanki doğrudan onunla konuşuyormuşum gibi tekrar konuştum. "Hey, Değerli. İnsanlar senin için geldiklerinde şaşırma. Patron olmanın ve kontrolü ele almanın senin için kolay olduğunu biliyorum ama bazen? Bazen dizginleri bir süreliğine başkasına bırakmak iyidir." Arkama yaslandım, havlunun beni örttüğünden ama izleyicilerin orgazm sonrası, duş sonrası ısıltımdan yeterince memnun kalacağından emindim. "Belki de o kişi ben olabilirim." Omuz silktim ve videoyu ana içerik kanalına göndermeden önce durdurdum.

Heyecanla, kullanıcı adını bulmak için bildirimlerime göz attım. Çevrimiçi olduğunu gösteren yeşil nokta kan dolaşıma baş döndürücü bir hız gönderdi.

Bay Doğru. Şimdi: Mektubunuz var.

Görüyorum. İki video mu? Meşgul arı.

Mr.Right.Now: Onları daha izlemedin mi?

MsBlackCat: Eh . . . Bunu düşünüyorum.

Kıkırdadım ve yumuşak bir gülümsemeyi bastırırken onun soğuk omuz silkişini hayal ettim. Yazmaya devam ederken baloncuklar belirip kayboluyordu.

Peki ben orada olsaydım tam olarak ne yapardın? O kısmı atlamışsın.

Kendini beğenmiş bir gülümseme
dudaklarımı çekti.

Mr.Right.Now: Demek izledin.

Parmaklarım onunla görüntülü sohbet etmek için kaşınıyordu. Yüzünü görmem gerekiyordu ama onu tekrar korkutmak da istemiyordum. Görünüşe göre

Sanki bir ekranın arkasında şakalaşmayı daha kolay ve güvenli buluyormuş gibi.

Bay Doğru. Şimdi: Bu gece benimle dışarı gel. Belki sana neler olabileceğini gösteririm.

Dakikalar geçti ve saatler gibi geldi. Veda'yı baştan çıkarmak itme ve çekmenin hassas bir dansıydı. İkna edilmeye ihtiyacı vardı ama ben de daha fazlasını *istemesini istiyordum*. Yine de bu çekim her neyse tek taraflı olabileceğini düşünmek imkânsızdı.

Belki de sadece Bay Doğru'dan etkileniyordur.

Boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak geçiştirdim. Veda'nın internette sağladıklarım dışında benimle ilgilenmediği ihtimalini hiç düşünmemiştim. İçimde hastalıklı, yağlı bir his birikti.

Gelemem. Mavi Kuşlar'la bir toplantım var.

Zaten planları olduğu gerçeğiyle içimden rahat bir nefes aldım.

Bay Doğru. Şimdi: Kediler kuş yemez mi?
Byyyyyyyyyy.

Kıkırdayarak kontrol panelimi kontrol ettim ve Veda'nın özel videoyu kaydettiğini gördüm. Sırıttım.

Bay Doğru. Şimdi: Eğer bu mesajı tekrar izlemek sizi tatmin etmezse, size başka bir mesaj hazırlamaktan mutluluk duyarım.

MsBlackCat: Genelde uykuya dalmak için kullanıyorum, o yüzden size haber veririm.

Bay Doğru. Şimdi: Ouch. Beni yaraladın. Biliyorsun, muhtemelen internette garip adamlarla konuşmamalısın.

O zaman bana mesaj atmayı bırak, ucube.

Bir kahkaha atarak telefonumu yanıma fırlattım ve iç çektim. Birkaç müşterim vardı ama dövme randevularından sonrası için hiçbir şey planlamamıştım. Mavi Kuşlar'ın toplantısından sonra birkaç kadeh bir şeyler içmeye açığım. Telefonumu elime alıp kız kardeşlerime bir mesaj göndermeden önce parmağımı kalçama hafifçe vurdum.

Bu gece biraz sorun çıkaralım.

SYLVIE

Mesaj yoluyla ağır iç çekişimi hissedebiliyor musunuz?

MJ

Üzgünüm, kitap kulübümüz var.

Öyle mi? Hangi kitaptan bahsediyorsun?

SYLVIE

Körfezin Boneleri.

MJ

Kara Top.

Ha! Aslında kitapları tartışmadığını biliyordum. Sonra Grudge'a gel. Kral kardeşler suaresi yaparız. Syl, o vahşiyi ve kan bağıını bile davet edebilirsin.

SYLVIE

KOCAM ve KARDEŞLERİNİ mi kastediyorsun?

Evet, onları da getirebilirsin sanırım.

MJ

Ben de varım.

SYLVIE

Ne yapabileceğime bakacağım.

Belki o yeni kız dışarı bile davet edebilirsin.

SYLVIE

Salyalarını akıttığın zavallı kadını mı diyorsun?

MJ

Neden ona kendin çıkma teklif etmiyorsun?

Ben denedim. Kitap kulübüne gitmek için beni geri çevirdi.

SYLVIE

O senden çok daha zeki.

Bu yüzden siz ikiniz varsınız. Bir kardeşe yardım edin.

Her şeye burnunu sokan küçük kız kardeşimin Veda'yı da davet etmeye karşı koyamayacağından emin olarak telefonumu bir kenara koydum ve yüzük ışığını odanın köşesine sıkıştırdım. İnternetteki kişiliğime dair tüm kanıtları temizledim ve bunu yaparken ıslık çaldım.

THE GRUDGE HOLDER, Ana Cadde'nin en ucunda yer alan bir bar ve dans salonuydu. Outtatownner şehir merkezindeki en eski binalardan birinde yer alıyordu. Yıllar içinde birkaç farklı sahibi oldu, ancak her zaman ismini korudular. The Grudge Holder, kasabamızda efsaneleşmiş King-Sullivan rekabetine bir saygı duruşuydu.

Son zamanlarda rekabet pamuk ipliğine bağlıydı.

Kendimi bildim bileli, Grudge bölünmüş bir bardı. Kings doğu tarafında, Sullivans ise batı tarafındaydı. Turistler bu ayırmadan habersizdi ama kasabalılar için çizgi kumda net ve kalıcı bir şekilde çizilmişti.

Ta ki Duke Sullivan kız kardeşime aşık olmaya karar verene kadar. Sadece gizli arkadaş olmadıklarını, aynı zamanda hamile kaldıklarını öğrendiğimizde hepimiz şaşırdık.

Kapalı kapılar ardında, bölünme bir mağaraya dönüştü ve babam tarafından bir seçim yapmaya zorlandık - kız kardeşimize sırtımızı dönmek ya da Sullivan'larla barışmak.

Onu dehşete düşürmek için kız kardeşimizin yanında durmayı seçmiştik. Yoğun bakışları ve sıkılmış çenesi çok şey anlatıyordu. Hepimiz mutsuz bir Russell King'in patlamaya hazır bir saatli bomba olduğunu anlamıştık. Kimse nerede ve ne zaman patlayacağını bilmiyordu ama sonuç kaçınılmaz olacaktı.

Son zamanlardaki yokluğu bizi daha da gerdi.

Grudge'a girerken doğu tarafını taradım ve her zaman Kralların yanında yer almış birkaç kuzen ve yerel halk dışında kardeşlerimi göremedim.

"Hey, Roy!" Kafamı çevirdiğimde Lee Sullivan'ın barın ortasındaki yüksek bir masadan sırttığını ve bir kolunu aptal gibi başının üzerinde salladığını gördüm.

İnledim ve gözlerimi devirdim.

Sylvie ve Duke'ün cenin işbirliğinin bir parçası da anlaşılan tüm Sullivan'larla iyi geçinmekti. Başımı salladım ve Lee'nin kolunu Annie'ye doladığı odanın ortasına doğru yürüdüm.

"Hey, Roy!" diye seslendi kalabalığın arasından, masayı göstererek. "Hepimiz burada oturuyoruz!"

Meraklı bakışlar bize doğru yöneldi. Yaklaşırken kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi? Roy mu?"

Lee gülümsedi. "Hassas duygularını incitmek istememiştım, Royal. Sana her zaman Dw diyebilirdim-"

Parmağımı göstererek tek bir bakışla sözünü kestım. "Sakın oraya gitme."

Sırttı ve iki elini de kaldırdı.

Annie onun kaburgalarına dirsek attı. "Kızlara uslu duracağına söz verdim."

"Bu söz vermek için aptalca bir şeydi." Lee nişanlısına baktı, gözleri şefkatle doluydu. "Hadi, seni dans pistinde bir tur attıracağım."

Ona gülümsedi ve yüksek tabureden atladı. Liseden beri yaptıkları gibi dans pistini yıkıp geçmeleri sadece birkaç dakika sürecekti. Kendini beğenmiş bir piçti ama kafasını kışından çıkarıp tam karşısında duran şeyi gördüğünde sanırım hepimiz rahat bir nefes almıştık.

Etrafıma bakındım ve masadaki boş bir koltuğa kaydım. "Vay canına. Siz bile mi ortaya geçiyorsunuz?"

Sunucumuz

arkamdan yürüdü ve masaya yaslandı.

Omuz silktim. "Sadece buradan manzaranın nasıl olduğunu görüyorum."

Başını salladı, saçmalıklarımı açıkça görüyordu. "Elbette öylesin. Size ne getireyim?"

Avuçlarımla masanın üzerine vurdum. "Sanırım birkaç tane daha bekliyoruz, ama ben bir bardak Brewer's Wife ile başlayacağım. Rayların üzerinde duruyor, değil mi?"

"Taze çekilmiş." Siparişimi bir kâğıda karaladı. "Hemen getiriyorum."

"Teşekkürler." Koltuğuma yerleştim ve bara göz gezdirdim. Grup setin derinliklerine dalmıştı ve Lee ile Annie'nin oradaki en iyi dansçılar olduğu kesindi. Tanımadığım birkaç kadının ilgiyle bana baktığını fark ettim.

Turistler, en çok Muhtemelen. Herhangi bir diğer gece I olabilir biraz hafta ortası eğlencesi beklerdim. Bunun yerine, gözlerim gezinmeye devam etti. doğru ve büyükmeşe Kapı, umut için bkz. kuzguni saçlı bomba gibi bir kadın içeri girdi.

Şans eseri kapı açıldı ve bir grup kadın girişten içeri doluştu. Kadınlar gülüşüp birbirleriyle konuşurken Sullivan'lar ve Kral'lar birbirine karıştı. Kitap kulüplerinde çoktan içmeye başladıkları belliydi. Tavuk sürüsünün ortasında Veda vardı. Doğasına uygun olarak, gözleri keskin ve değerlendirciydi.

Arkasında küçük kız kardeşim MJ ışıltı ışıltı gülümsedi ve göz göze geldiğimizde minik bir reverans yaptı.

O kıza bir içki borçluydum.

Kadınların arkasında, onları takip eden yavru köpek sürüsü gibi görünen eşleri vardı. Wyatt ve Beckett sohbet ederken Abel ve Duke arka planda gizleniyordu. İkisi de Garez'in dünyada olmak isteyecekleri son yer olduğunu düşünüyordu.

Grup etrafımı sararken iki parmağımı kaldırarak Abel'le göz göze geldim. Kadınların her biri bir yere otururken erkekler

isteksizce homurdanmalar ve çene kaldırmalar ve onaylamalar sundu.

"Burası güzel, değil mi?" Sloane etrafına bakındı ve gülümsedi.

Abel karısının arkasında durdu ve kollarını kavuşturdu. "Burası biraz gürültülü, sence de öyle değil mi?"

Kıkırdadım. Abel, bira fabrikası dışındaki her yerin çok gürültülü olduğunu düşünüyordu.

Sunucu biramla döndü ve grubun siparişlerini aldı. Birkaç çift dans etmek ya da arkadaşlarıyla sohbet etmek için ayrıldı.

"JP nerede?" MJ sordu.

Omuz silktim. "Pek ona göre değil, biliyor musun?"

MJ içini çekti, gözle görülür bir hayal kırıklığı omuzlarına çökmüştü. JP'nin ümitsiz vaka olduğundan şüpheleniyordum. Babamızın gerçekte ne olduğunu göremeyecek kadar uzun yıllar babamız tarafından yetiştirilmişti. MJ hala JP'nin tıpkı babamız gibi olmayacağına dair umut besliyordu.

Zavallı çocuk.

Müzik çalarken Veda'ya baktım. Onlar sohbet ederken vücudu kasıtlı olarak kız kardeşime doğru eğilmişti. Parmaklarım onun koyu renk saçlarının ipeksi tellerinde gezinmek için can atıyordu, bu yüzden onları bira bardağımın dışındaki buğuyu izleyerek meşgul ettim.

Sadece birkaç saat önce dizlerinin üzerinde onu düşünerek kendimi okşamamı izlemişti. Bu sadece bizim paylaştığımız küçük kirli bir sırdı.

Bu düşünceye sııttım.

"Ne diye sırtıyorsun?" Lee elindeki bira bardağını ağzına götürürken sordu. Gözleri aşağı kayd, sonra tekrar benimkilere döndü. "Ben dışarıdayken içkimi mi karıştırdın?"

Alay ettim. "Hayır."

İçkisine baktı ve yavaşça masaya indirdi. Gözlerimi devirip masaya uzandım ve birasından büyük bir yudum aldıktan sonra tekrar önüne koydum.

"Mutlu musun?" Dudağımdaki damlayı silerek sordum.

Omuz silkti. "Benim için yeterince iyi." Lee dans pistine dönmeden önce içkisini silip süpürdü.

Yanımdaki Veda, masadan kalkıp kalabalığın arasından barın arka tarafındaki tuvaletlere doğru ilerlemeden önce MJ'e bir şeyler söyledi.

İçkimi bitirdim ve avucumu hafifçe masaya vurdum. "Hemen döneceğim."

"Lütfen o kızı rahat bırakın," diye uyardı Abel.

Yüzüm buruştu. "Ne? Gidip orada tanıdığım birine merhaba diyeceğim."

Abel inanmayan bir ses çıkardı, ama ben omuzlarımdan yuvarlanmasına izin verdim.

Hoppa bir okul çocuğu gibi ona koşmak istememe rağmen, kalabalık barın içinden geçtim, el sıkışmak ve arkadaşlarla küçük sohbetler yapmak için durdum. Bir gözüm tuvaletlere giden koridorda, izledim ve bekledim.

Parlak gözleri ve siyah saçları görüldüğünde yolunu kestim. "Hey, Değerli. Bu gece eğleniyor musun?"

Boğazından tiksinti dolu bir ses yükseldi. "Eminim kadınlar kendilerini ne kadar özel hissetmelerini sağladığın için yaltaklanıyordur."

Oyunculuk tenimin altında dans etti. "Seni özel hissettirdiğimi mi söylüyorsun?"

Keskin gözleri benimkilere kaydı. "Pek sayılmaz."

Kollarını kavuşturdu. Gardını almış olduğu ve soğuk dış görünüşünün bir savunma mekanizması olduğu açıktı. Kimsenin Veda Bauer gibi bir kadına yaklaşıp da taşaklarına bir şey olmadan oradan ayrılmasına imkân yoktu.

Tuhaf olan, o ateşi sevmiş olmamdı.

Gözlerindeki meydan okuma canlandırıcıydı. Vücut dili *geri çekil diye* bağıırıyordu ama henüz grubumuza katılmak için bir hamle yapmamıştı. İnternetteki konuşmalarımızdan sert dış görünüşünün altında komik ve karmaşık bir kadın saklı olduğunu biliyordum.

Bu onun çok az kişinin bildiğinden emin olduğum bir yönüydü.

Sadece onun duyabileceği şekilde sesimi alçaltarak eğildim: "Hey, Kara Kedi, burada güvendesin. . . benimle."

Gözleri benimkilere dikildi ama elleri nefes verirken yana düştü. Yere yapışmıştım, onun büyüleyici güzelliği karşısında olduğum yerde çakılıp kalmıştım.

Sesi küçük ama güçlüydü. "Muhtemelen buradaki en tehlikeli kişi sizsiniz, *Bay Doğru. Şimdi.*"

Kullanıcı adımın dudaklarından döküldüğünü duymak doğrudan sikime. Ah, kontrolü başkasının ele almasına izin verirse ne kadar iyi hissedebileceğini göstermek için onunla yapmak istediğim ahlaksız şeyler.

Zırhını parçalamak ve altında saklamayı öğrendiği kraliçeyi ona göstermek istedim... ama bunu *istemesi* gerekiyordu.

Bunun farkına varınca sertçe yutkundum. "Muhtemelen geri dön."

Başını salladı.

Elim uzanıp ön kolunu nazikçe yakalamadan ve ilerlemesini durdurmadan önce bir adım öne çıktım. "Kazanmayı seviyorsun, değil mi?"

Şaşırmış bir kaşını kaldırdı ama ben devam ettim: "Herkes en iyi olduğunu, kontrolün sende olduğunu göstermeyi seviyorsun."

Sessiz kaldı.

Kollarımı kavuşturdum. "Bana yanıldığımı söyle," diye meydan okudum.

Dudakları aralanırken yanakları pembeleşti. Omuzlarını dikleştirerek bana baktı. "Ben her zaman kazanırım ve bir meydan okumadan geri adım atmam. Buraya bir iş yapmak için geldim ve bunu yapmayı planlıyorum." Gözleri üzerimde gezindi. "Dikkatim dağılmadan."

Kanım uğuladı ve midem bulandı. "Sana bir şey teklif etmek istiyorum... bir tür meydan okuma."

Durakladı, dili kendi dilini ıslatmak için dışarı fırlamadan önce gözleri dudaklarıma kaydı. "Dinliyorum."

Pazularım esnedi. "Eğer sen kazanırsan, seni rahat bırakırım ve işini yapmana izin veririm. Ben kazandığımda, sana nasıl rahat bırakılacağını öğretmeme izin vereceksin."

Boğazından tiksinti dolu bir ses çıktı. "Kazandığında mı?"

Sırıttım. "Aynen öyle." Fısıldamak için eğildim. "Ben de kaybetmek için oynamam, Değerli."

Veda bunu düşünürken dudaklarını yuvarladı. "Meydan okuma ne? Zeka mı kas gücü mü?"

Avuçlarımı birbirine sürttüm. Bu saçmalığı anında uyduruyordum ama mükemmel olması gerekiyordu. "İkisinin karışımı, böylece adil bir şansın olur." Ve sonra mükemmel fikir aklıma geldi. Sırıttım. "Paintball hakkında ne düşünüyorsun?"

Kara kaşları kalktı. "Paintball mu? Ormanda k o ş t u r u p birbirimizi vurmak gibi mi?"

"Elbette." Omuz silktim. "Sen o güzel küçük beynini strateji kurmak için kullanabilirsin, ben de onun fizikselliğini kendi avantajıma kullanabilirim. Bana oldukça adil görünüyor."

Veda aramızda eliyle işaret etti. "Paintball maçında sana meydan okumamı ister misin?"

Heyecanımı zar zor kontrol edebiliyordum. Mavi Kuşlar'ın masasına doğru işaret ettim. "Bu bir grup gezisi olacak. Kız kardeşlerime hepimizin kaynaştığını söyleyebilirim. Bu b o k u yiyecekler. Tabii . . ." Bir omzumu kaldırdım. "Kaybetmekten çok korkuyorsun."

Çenesi bükülürken meydan okumam karşısında yeşil gözlerinde ateş dans etti. "Sıra sende."

Elini aramıza doğru uzattı, ben de onu tuttum ve vücudunun benimkiyle aynı hizaya gelmesi için hafifçe çektim. "Ben sana bakarken ne kadar güzel görüneceğini şimdiden hayal edebiliyorum. . ." Sözlerimden imalar damlıyordu ve gözlerinde sıcaklık parlıyordu. Ben onlara bakarken dudakları aralandı. "Kazananların podyumundan aşağıya baktığımda. Belli ki."

Veda'nın burun delikleri alevlendi. Güldüm ve omzumun üzerinden bakmak için durmadan önce grubumuza doğru yürüdüm. "Şu anda kışımı mı kontrol ediyorsun?"

Öyleydi ve yanaklarından ateş fışkırıyordu. Veda başını sallayarak yanımdan hızla geçti, geçerken omzuma çarptı.

Oyun devam ediyor, Precious.

DOKUZ

ROYAL

Ciddi bir paintball oyununda Veda'nın kıçını tekmelemek üzere olduğumu bildiğim için TÜM VÜCUDUM UULDADI. Derim bastırılmış beklentiyle sürünüyordu.

Fox Paintball, Remington County'nin eteklerinde, on dönümlük ormanlık bir arazinin içinde yer alıyordu. En yoğun sezondur, bu yüzden önceden aramış ve rezervasyonumuzu garantilemiştim. Carnage, Wasteland ve Ghosttown gibi saha isimleriyle, Veda'nın küçük güzel yüzündeki kendini beğenmiş sırtışı silmek için pek çok fırsat olacaktı.

Kamyonetimin kaputuna yaslanmış, herkesin gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Geçtiğimiz birkaç gün boyunca kız kardeşlerimle birlikte bir grup oluşturmıştık, böylece Cumartesi sabahı gezisi herkes için eğlenceli olacaktı. Veda'yla girdiğim iddianın ardındaki gerçek nedeni kimsenin bilmemesi en iyisiydi.

nce MJ geldi ve sırtarak yanıma eğildi. "etenin hepsi burada."

Ona şöyle bir baktım. "Kim gelmeye karar verdi?" Ben sadece Veda'nın gelmesini nemsiyordum.

Tanıdığım arabalar ve kamyonlar park yerine yanaşırken MJ etrafı işaret etti.

"Wyatt bir futbol kampında meşguldü ama Penny katılmak için yalvardı. Lark ona göz kulak olacağına söz verdi ama oynamak istemiyor, böylece Sylvie ve Gus ile

takılabilecek."

Başımı salladım. "Ufaklığa biz bakarız."

MJ alay etti. "O kız tekerlekler üzerinde cehennem gibi. Yerinde olsam dikkat ederdim." MJ çenesini dışarı çıkardı. "Kate ve Beckett burada. Whip de öyle ama Em'in kütüphanede çalışması gerekiyor. Annie de sanat atölyesinde meşgul. Abel yok ama Sloane gelip izlemeyi planlıyor. Sullivan Takımı Penny, Kate, Beckett ve Lee'den oluşuyor. Bizim tarafımızda sen, Whip, ben ve Veda olacak."

Konuşmak için hamle yapmıştım ki MJ bir parmağını havaya kaldırarak sözümü kesti. "Ama . . . Veda bana ağzını açtığını söyledi ve şimdi de Sullivan Takımı'nda. Aferin sana."

Sullivan Takımı mı? Kaşlarımı çattım ama bahsi kazanacaksam karşıt taraflarda olmalıydık. "JP'nin takım elbisesini bozma riskini almak istemediğini varsayıyorum?"

MJ başını salladı. "Bu doğru bir varsayım olurdu. Birkaç yedek vurucu çağırdım ya da-" Havada küçümseyici bir el salladı. "Onlara ne deniyorsa artık. Uzun Chad ve Diğer Uzun Chad bizim tarafımızda oynayacaklar."

Kız kardeşime sert bir yan bakış attım.

"Ne?" diye sordu. "Ya onlar ya da Bayan Tiny. Bir seçim yapmak zorundaydım."

Kamyonetime kaputunu tekmeleyerek homurdandım: "Şansımı yaşlı kuşla denemek isterdim. Acımasızdır."

"Ve bin yaşında." MJ'in kahkahası arkamdaki havayı çatlattı. "Seni böyle görmeye alışık değilim. Rekabetçi, elbette. Ama huysuz? Yeni kız seni gerçekten etkiliyor."

Yan yana girişe doğru yürüdük, içeri girerken diğerlerini kayıtsızca selamladık.

Lark ve Sloane, Sylvie ve yeğenimle birlikte izleyici tribününde oturdular. Geri kalanımız kuralları gözden geçirmek, birkaç feragatname imzalamak ve o gün için ekipmanlarımızı almak üzere binaya girdik.

Gözüm Veda'ya takıldı ve çenem düştü. Üzerinde kanvas spor ayakkabıları ve kışının kıvrımlarını saran siyah bir kot vardı. Eşleşen siyah tişörtü yırtık pırtıktı ve göğsüne yapışmıştı. Spor sütyeninin mercan kırmızısı askısını zar zor seçebiliyordum. Uzun, siyah saçları ensesinde düzgünce topuz yapılmıştı.

Biraz fazla uzun bakmış olmalıyım çünkü ona baktığımda buz gibi bakışları beni olduğum yerde sabitliyordu. Yüzüme orantısız bir gülümseme yayıldı.

Oh, bu eğlenceli olacak.

Takımlar ayrıldıktan sonra tam taktik oyun moduna geçtim. Bir daire oluşturarak MJ, Whip ve ben birlikte adım attık. "Nerede-"

Kaybolmuş bir kuş gibi etrafına bakınan Diğer Uzun Chad, herkesten bir baş daha yüksekte duruyordu. Paintball silahı yanında gevşekçe sallanıyordu. Uzun Chad işleri daha fazla ciddiye almıyordu. Tezgâhın üzerine eğilip kasada çalışan genç kızla flört etmekle meşguldü.

"Chads." Grubumuza doğru işaret ettim. "Gerçekten mi? Hadi ama dostum."

"Özür dilerim, özür dilerim." Diğer Uzun Chad neredeyse yanlış yerleştirilmiş bir kaska takılıyordu ama sonunda ikisi de çemberimize katıldı.

İçimi çektim, takımdaki eksiklikleri tamamlamak zorunda kalacağımı biliyordum. "Tamam," dedim. "İlk oyun klasik bayrak kapmaca. Asaya vurmak yok. Yüze vurmak yok. Sik vurmak yok."

Boğazını temizlerken MJ'in yüzü tiksintiyle buruştu. "Ahem. "

İmtiyazlı bir şekilde gülümsedim. "Ya da diğer hassas kısımlar. Hazır mıyız?"

Whip'in gözleri odanın diğer tarafında Sullivan'larla görüşen Lee'ye dikilmişti. "Onun kışını çivileyeceğim."

Kardeşıme döndüm. "Senin kızın bundan haberi var mı?"

Bu şaka Diğer Uzun Çad'ın kafasının üzerinden uçup gitti ama MJ ve Uzun Çad kıkırdadı. Whip beni itti. "Siktir git."

"Pekâlâ." Alkışladım. "Onlara burayı kimin yönettiğini gösterelim."

MJ kükredi ve adrenalininim yükseldi. Ormana ve sahaya doğru ilerlerken gergin atmosferde bir uğultu yükseliyordu. Sullivan Takımı'nın dağıldığı arenaya doğru baktım. Beckett bir ağacın arkasında kaybolmadan önce Kate'in kışını tokatladı. Veda'yı aradım ama göremedim. Penny yüzümü işaret etmeden önce doğrudan bana baktı ve başparmağını keser gibi boynunda gezdirdi.

İsa.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akarken bir kahkaha kabarcığı boğazımı gıdıkladı. Seyirciler bir gözlem güvertesinde durmuş, Sylvie küçük Gus'ın elini sallarken o da telaşlanıyordu. Görevliler bir megafon aracılığıyla son dakika kurallarını haykırdı ve havalı bir kornanın tiz sesiyle yola çıktık.

Alçaktan çömelip bir namlunun arkasına geçerek yönümü bulmaya ve bir plan geliştirmeye çalıştım. Sullivan bayrağını ele geçirmek istiyordum ama onu vurduğumda ve dışarı çıkmak zorunda kaldığında Veda'nın yüzündeki ifadeyi görmek bana ayrı bir heyecan verecekti.

Gözümün ucuyla bir hareket fark ettim ve bir sincabı ürkütmek için ayağa fırladım. Ağaçların arasında yankılanan uzaktan gelen bağırıışları tanıdım. Lee ve Whip hakaretler savurmakla meşguldü.

"Hadi Bill. Dışarı çıkmaya korkuyor musun?" Lee'nin sataşmaları işe yaradı, çünkü aptal kardeşimin terk edilmiş bir yapının arkasından çıkıp Lee'ye doğru koşmasını izledim.

Pop. Pop. Pop.

Sıcak pembe boya Whip'in göğsünde patladı ve Whip inledi.

"Aferin, sıçan burger!" Lee yeğenine bağırdı. O sırada Penny'nin bir keskin nişancı gibi ağacın dalına tünemiş olduğunu gördüm. Aşağıya, Lee'nin kollarına atladı ve Lee de onunla birlikte kaçtı.

Onlara doğru birkaç el ateş ettim ama ıskaladım. Whip silahı ve elleri havada, başı öne eğik bir şekilde sahayı terk etti.

Yanından geçerken sırtını sıvazladım. "Zor bir mola. Başını dik tut."

Ormanda ilerliyor, etrafımı kontrol ediyor ve hareket olup olmadığını dinliyordum. Paintball silahlarının ateşlenme sesleri ağaçların arasında yankılanıyor ve sesi bozuyordu.

Bayrağımızı koruduğu için MJ'e doğru ilerleyenleri korurken Veda'yı bulmaya kararlı bir şekilde gürültüye doğru koştum. Chad'ler hiçbir yerde yoktu.

Gözlüklerimin yanından bir hava vızıltısı geçti ve başımı geriye attım. Kate'in uzun esmer at kuyruğu, beton bir menfezin arkasına çömelirken parladı. Beckett onun çok gerisinde değildi. Onu koruma çabası onun zayıflığı olabilirdi. Bekledim, yavaşça ikiliye doğru ilerliyordum.

Kate kaçmaya çalıştığında ateş ettim, bacağına isabet etti ve onu dışarı çıkardım. Beckett bir savaş çılgılığı attı ve ayağa kalkarak bana doğru ateş etti. İlk atışlarımdan kaçtı ama karşılık vermek için ayağa kalktığında onu tam göğsünün ortasından vurdum.

Kate güldü ve ben koşarak yanından geçerken Beckett beni iyi huylu bir şekilde itti. Zor nefes alarak etrafıma bakındım.

Veda hangi cehennemdeydi?

Ben yavaşça ilerlerken orman sessizdi. Kuşlar cıvıldadı. Yapraklar hışırdadı. Sağımda bir dal kırıldığında kulaklarım diken diken oldu. Düşman bölgesinin derinliklerinde, kendimi görüntüden korumak için çömeldim.

Sullivan Takımı'nın yeşil bayrağı bayrak direğine tünemiş olmalıydı, etrafı atılmış lastiklerle çevriliydi, ama baktığımda gitmişti. Bir dal daha kırıldı ve ağaçların arasından baktım.

Diğer Uzun Chad yüzüstü yatmış, neon yeşili bayrağı sırtına yaslamış, pantolonunun kemerine sokmuş bir halde çalıların arasında sürünüyordu.

Lanetleneyeceğim.

"Şşşt," diye tısladım, dikkatleri üzerimize çok fazla çekmemeye çalışarak. Diğer Uzun Chad bana baktı. "Ben seni korurum."

Tek yapmamız gereken Kuş Adam'ın onların yanından ayrılıp bayrak podyumumuza geri dönmesini sağlamaktı, böylece oyun bizim olacaktı. Yumuşak, gürleyen ayak sesleri ağaçların arasından geliyordu.

Lee'nin koştuğunu görmek için dalların arasından baktım.

Pop. Pop.

Chartreuse boyası Lee'nin omzuna sıçradı. Lee dramatik bir şekilde omzunu kavradı, ağladı ve yavaşça yere düşerken boğulma sesleri çıkardı. O orada yatarken ve seğirirken ben güldüm.

Penny'nin tiz savaş çığlığı, ona doğru koşarken kuşların dallarından uçmasına neden oldu. "Noooooo!"

Vücudu ağaç dalları tarafından engellenmişti ama Lee yerden bir kolunu kaldırdı. "Devam etmelisin. Benim için savaş!"

Bu ikisi çok gülünç ve aynı zamanda sevimli.

İnce hareketlerim dikkatini çektiğinde bir kare yakalamak için yer değiştiriyordum. Beni görünce dudaklarını bir hırıltı kapladı.

"İntikam!" diye bağırdı ve bir kayanın arkasına çömeldiğim yere doğru hızla geldi. Savaş yolundaydı ve gözünü bana dikmişti.

Siperini kırıp atlamak için büyük bir kaya kullandığında, ağaçların arasında tek bir patlama sesi yankılandı.

"Ow!" Penny yere indi ve karnına baktı. Kaplamalı yeleşin üzerinde neon-mor bir boya sıçraması vardı. Penny ayağını yere vurdu ve bana ters ters baktı. "Bir sonraki turda *benimsin*."

I kıkırdadı ve gördüm MJiçinde ve mesafe
ateş et Ben a

Acı yüzünü kaplamadan önce başparmağını kaldırdı. "Hey!"
Ayağa kalktı,

Dönüp kalçasındaki mavi boyaya dokundu. "Ciddi misin sen? Ben senin takımındayım, aptal!"

"Oh, benim hatam." Uzun Chad'in yüzü düştü.

MJ homurdanarak paintball silahını ona doğru ateşledi.

Pop. Pop. Pop. Pop. "Şimdi sen de dışarıdasın."

Başımı salladım ve alnımdaki teri sildim. Öfkesi bize bir takım arkadaşına mal olmuştu. Hesaplarıma göre, Veda ormanda tek başınaydı; ekibinden hayatta kalan son kişi.

-Ve Diğer Uzun Chad'de Sullivan Takımı'nın bayrağı vardı. Tek yapmam gereken onu oyundan çıkarmak ve hedefe ulaşmasını sağlamaktı.

Gözlem güvertesinden gelen alkışlar beni ileri doğru teşvik etti. Gözlerim terk edilmiş kulübeyi ve koruma amaçlı kayaların etrafını taradı. Onu hiçbir yerde bulamadım.

"Oh, şimdi düşünüyor!" Lee Sullivan sırtarak seyirci koltuklarından bağırdı. Bakışlarını takip ettim ve donakaldım.

Ağaçların arasında, Veda silahını omzuna dayamış son sürat koşuyordu. Gözleri bir hedefe kilitlenmişti.

Ne oluyor lan?

İleri doğru fırlarken kaslı bacakları pompalanıyordu. Bir kütüğün üzerinden atladı ve vücudunu havada döndürerek çömelmiş ve dehşete düşmüş Diğer Uzun Chad'i vurdu. Yere çarptığında yuvarlandı ama koşmaya devam etmek için hemen ayağa fırladı.

Ormanın gölgeleri arasında kaybolduğunda şaşkınlık içindeydim ve aptal gibi bakıyordum. Kanım kaynıyordu. O ve ben, ama ciddi şekilde hazırlıksız olduğum hissinden kurtulamıyordum. Veda gözlerimin önünde bir tür süper askere dönüşmüştü ve ben neler olduğunu anlayamıyordum.

Ormanın sessizliği beni sararken korku kafatasımın dibinde diken diken oldu.

"Hey." Kadife sesi karanlıkta bir sevgilinin fısıltısı gibi üzerime döküldü. Aletim seğirdi ve sese doğru döndüm.

Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop.

Turuncu boya yan tarafımda patlayıp yüzüme ve boynuma kadar sıçrarken keskin bir acı böğrümü deldi. Çarpmanın etkisiyle homurdandım ve kığımın üzerine düştüm. Tribünlerden tezahüratlar yükselirken Veda bir ağacın arkasından fırladı.

Veda başımda dikiliyordu, savaşı kazanmış bir savaşçı gibi. "Bunu süt dublörünün intikamı olarak düşün."

İçimden kahkahalar yükseldi. Az önce ne olduğunu tam olarak anlayamamıştım. Sırt üstü yatarken gözlerimi ona diktim. "Nasıl oldu da . . ? Ne-"

Veda arkasına uzanıp bayrağımızı bel kemerinden çıkarırken yüzü aydınlandı.

"Ben bir çiftlikte büyüdüm." Bayrağı bir sopa gibi döndürdü. "Bundan bahsetmemiş miydin?"

Ona kaşlarımı çattım, o da güldü, neşesi tüm yüzünü aydınlattı. "Annemle babam çok çalışırdı ama bana iyi davranan bir büyükbabam vardı. Beni ahırın arkasındaki tarlalarda atış yapmaya götürürdü. Lisede skeet atış takımına bile katıldım. Eyalet çapında yarışmıştım, aklıma gelmişken ..." Omuz silkti. "Huh."

Ben huysuz bir çocuk gibi surat asarken Veda eğildi ve eliyle omzumu iki kez sıvazladı. "Bir dahaki sefere iyi şanslar, koca köpek."

Veda kaçtı, muhtemelen bayrağımızı kendi tarafına dikmek ve oyunu resmen kazanmak için. İnledim ve ayağa kalkmak için kendimi yuvarladım. Bir elimi boya sıçramış tarafıma bastırdım.

Kahretsin, bu şeyler gerçekten acıtıyor.

İleride, Veda'nın takımını zafere taşımasını izledim. Tezahürat yaptılar ve onu çevrelediler. Nefesimi tutmaya ve hassas tarafımdaki sızıyı hafifletmeye çalışarak kamburlaştım - bu bok kesinlikle moraracaktı.

Lee ve Beckett onu omuzlarına alırken göz ucuyla Veda'nın utangaç ve mahcup gülümsemesini yakaladım. Arkadaşlarının arkasında toplanmasına alışık değilmiş gibi görünüyordu ve yüzündeki mutluluk göğsümdeki sıkışmayı artırdı.

Gruba katıldığımda, kendi payıma düşen saçma sapan konuşmalara katlandım ama bunlara biraz da iyi huylu azarlamalar eşlik etti. Veda onu hiç görmediğim kadar rahat görünüyordu. Bir su şişesini kabul etti ve suyu emerken boynundaki hassas kasların çalışmasını izledim.

Bitirdiğinde nefesi kesildi ve bana doğru ateşli bir bakış fırlattı. "Sanırım bu bahsi kazandığım anlamına geliyor."

Kalbim sıkıştı.

ON

VEDA

Paintball gezisine katılmanın benim için önemli bir olay olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Yıllardır, belki de hiç bu kadar eğlenmemiştim. Kings ve Sullivan'lar bütün gün hakaretler ve iğnelemelerle resmen dalga geçiyorlardı ama ben yine de her şeyin ne kadar iyi huylu görüldüğünü gözlemlemekten kendimi alamadım. Nesiller boyu süren bir rekabet sonunda iyileşiyor gibi görünüyordu.

Hatta ertesi gün King-Sullivan grubunun mesajlaşma başlığına eklenmişim. Üyelerin yarısının parçası olmak bile istemediği garip bir crossover albüm gibiydi. Bana doğrudan bir soru sorulmadığı sürece sohbete katkıda bulunmadım, ancak sessiz bir gözlemci olmaktan çok mutluydum.

LEE

İkinci rauntta beni kıcımdan kim vurduysa, hak ettiğini bulacak. Hala morarmış.

WHIP

Vurduğunda attığın çığlık her şeye değerdi.

SLOANE

Abel'in tüm eğlenceyi kaçırmasına üzüldüm.

ABEL

Ben değilim.

LARK

Ve Veda'nın korkutucu bir taktik belalı olarak ortaya çıkması? Bingo kartımda bu yoktu.

LEE

Sullivan Takımı kazandı!

ROYAL

O Sullivan Takımı'ndan değil.

Sürekli ping atan telefonuma bakıp gülümsedim. Dahil edildiğimi hissetmek benim için nadir bir durumdu. Bu iki ailenin birbirlerinin etrafında dönmelerini ve olduğundan daha az ortak noktaları varmış gibi davranmalarını izlemek hoşuma gidiyordu. Bunu görememeleri bir mucizeydi.

Duygusal olarak tehlikede.

İş dünyasında bu etki, gözünüzün önünde olsa bile gerçeği göremeyecek kadar bir şeye yakın olduğunuzda ortaya çıkıyordu. Kaosun ortasında, analiziniz duygular tarafından altüst edilebilir ve bu da objektiflikten yoksun kalmanıza yol açabilir.

Bir nefes verdim ve bana olan şeyin bu olup olmadığını merak ederek boynumu yuvarladım. Pazartesi sabahıydı ve gözlerim, elden geçirmem gereken dijital ve gerçek evrak yığınlarını düzenlemeye çalışırken neredeyse şaşkınlıktaydım.

O Sullivan Takımı'ndan değil.

Royal'in sözlerini tekrar okurken karnımda bir çarpıntı hissettim. Kaygısız bir şakacı gibi görünse de Pulse'daki etkileşimlerinden sahiplenici ve baskın bir yönü olduğunu biliyordum.

Ben kazandığımda, sana biraz olsun nasıl bırakacağını öğretmeme izin ver.

"Pffft." I salladı benim Kafa. I yapmadı ihtiyaç için izin ver git .

Herhangi bir şey. Hayatım iyiydi. Kariyerimi yeniden inşa ediyordum. Dairem geçici barınma olarak gayet yeterliydi. İşimde iyiydim ve en önemli şey de buydu. Elbette bir sürü arkadaşım yoktu ama kimin buna vakti var ki? Seks hayatım biraz cansızdı ve benden ibaretti

internette seksi bir yabancıya takıntılıydım, ama bu *İyi*. Ama artık o kadar da yabancı değildi.

Daha fazla evraka göz attım ve sinirli bir hırıltıyı bastırdım. İçimde yaşayan amansız başarı tutkunu paintball maçı sırasında şalteri indirmişti. Kaybedemezdim. Nasıl kaybedeceğimi bilmiyordum.

Royal'e iddiayı kaybettiğini hatırlatan kendini beğenmiş bir gülümseme fırlattığımda, yakışıklı yüzü düştüğünde göğsümdeki sızıyı tahmin etmemiştim. Sabahın geri kalanında dostça atışmaya devam ettik ama bu benim kazandığım gerçeğini değiştirmede.

Bu, Royal'in beni işe alındığım işi yapmam için yalnız bırakacağı anlamına geliyordu. Son birkaç aydır tanıdığım bu adam sözünün eri biriydi.

Bir galibiyeti kutlamam gerekirdi.

Bunun yerine, belirsiz bir hayal kırıklığının garip duygusu içinde yüzüyordum. Huzursuz bir nefes aldım ve bir kez daha yeniden odaklanmaya ve değişiklik olsun diye eğlenceli bir şeyler yapmanın ne kadar iyi hissettirdiğini unutmaya çalıştım.

Benim için çalışmak farklı bir eğlenceydi; kontrollü, öngörülebilir, istikrarlı bir başarı hissiydi.

Sabah ilerledikçe, modası geçmiş masada JP'nin karşısında oturmaktan tozlu zeminde oturmaya ve eski vergi dosyalarıyla dolu banker kutularının üzerine çömelmeye başladım. Hâlâ Russell King'in vasatın altındaki iş uygulamalarını nerede saklıyor olabileceğini anlamaya çalışıyordum. Yüzeyde bir sorun görünmüyordu ama derine indikçe kafam daha da karışıyordu.

Bir şey *vardı*.

İş hayatında parayı takip etmeyi öğrenirsiniz. Gereksiz evraklardan oluşan bir spagetti izi olsa da, bir ipliği çektiğimde, daha fazla soru yavaş yavaş kendini ortaya çıkarıyordu. Daha derine inmem gerekecekti ama Russell'ın King'in işlerinin bir kısmını elinde tuttuğu anlaşıyordu.

Kendisi için hisse senedi satın aldı ve parayı hortumladı
. . ama ne için?

Evrakları üçüncü kez karıştırdım ve King Equities şemsiyesi altında satın alınan bir başka paravan şirketin adresi üzerinde durakladım.

Adresi internette aramak için telefonumu kullandım ve bir ev adresi olduğunu gördüm. "Kenilworth, Illinois'deki konutla bağlantısı nedir?"

JP kaşlarını çattı ve elini uzattı. Kâğıdı ona uzatmak için eğildim ve elimden kaptı.

"Google'da arattım. Konut çıkıyor." Tekrar telefonuma baktım. "Süslü bir yer."

Patronumun sessizleşmesini izledim. Okuduğu sayfaya bakarken asık suratlı ağzı sert bir çizgiye dönüştü.

Yumuşak bir bakışla geri uzattı. "İkinci bir ailesi var. Buranın onların birincil ikametgahı olduğunu varsayabilirim."

Sersemlemiş bir halde sessizliğe büründüm, göz kırptım.
"Özür dilerim. Bir *ne*?"

İçini çekti ve bana baktı. "Yakın zamanda babamın annemle olan evliliğinin gayrimeşru olduğunu öğrendik. Elizabeth Peake adında başka bir kadınla uzun süredir devam eden bir evliliği var. Çocukları var."

Babasının çifte hayatının gerçeklerini duygusuz bir şekilde özetlemesi hayret vericiydi. İçimden meraklı ve son derece profesyonelce olmayan sorular akmaya başladı ama onları bastırdım. JP bilgisayarını konuyu değiştirmek ve işimize daha derinlemesine dalmak için bir bahane olarak kullanarak çoktan yoluna devam etmişti.

Hayal kırıklığına uğramış ve bitkin bir halde nefesimi verdim ve kollarımın kucağında gevşemesine izin verdim. "Burada ne yapıyorum ben?"

JP'nin başı kalktı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Senin işin."

Başımı salladım. "Elbette, benim işim. Bunu anlıyorum. Ama benim işim *ne*? Ne için kazıyoruz ki? Ne aradığımı gerçekten anlamış olsaydım daha başarılı olurum diye düşünmeden edemiyorum."

JP sandalyesinde döndü, dirseklerini dizlerine dayadı ve burun kemiğini sıktı. "Yıllarca babamın küçük işletmeleri yok edişini ve eski sahipleri ona *teşekkür* ederken kârı cebe indirişini izledim. Bunu nasıl yapıyor?"

Sorusunu düşündüm. "Cazibe mi? Karizma mı? Sahte vaatler mi?" Hayatım boyunca pek çok karanlık iş adamı tanıdım ve çoğu zaman *iyi adamlar* olarak saygı görüyorlardı.

JP başını salladı. "Kontrol." Nefes nefese kaldı. "İşte bir örnek: Tarihi toplum istediği bir binanın satın alınmasını engelliyor mu? Peki. Üç tane daha satın alacak, sonra onları yıkıp bir toplum merkezi inşa edecek ve bunu hayır kurumu olarak bağışlayıp vergiden düşecek. İyi adam gibi görünür ama onun için asıl kazanç, bunu yapabileceğini kanıtlamaktır."

"Tanrım." Nefes verdim. "Bunu gerçekten yaptı mı?"

JP başını salladı ve düz bakışları sinir bozucuydu. "King Equities küçük işletmeleri ya da toplumu yeniden canlandırmayı umursamıyor. O statü, güç ve kontrolü önemsiyor."

Omurgam boyunca bir karıncalanma dans etti. "Ve bu kontrolü kendine mi almak istiyorsun?"

Ofladı ve başını salladı.

Sonunda konuşana kadar ağır dakikalar geçti. "Anneme bir şey oldu ve o da bunu saklamak için King Equities'i kullandı." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve saçlarını her yöne savurdu. "Tek yapmam gereken -" Sesi çatallaşınca sustu ve bilgisayarına doğru döndü.

İçinde o An, o yapmadı bak gibi ve zarif bir işadamı gibi görünüyordu. Daha ziyade, uzun süredir kayıp olan annesiyle ilgili cevaplar arayan kayıp bir çocuk gibi görünüyordu. Kontrolü ve yüzü korumanın ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Kendimi yerden kaldırdım.

atılmış topuklar.

Boğazımı yavaşça temizleyerek çantama birkaç dosya klasörü yerleştirdim. "King Equities'in satın almalarıyla uyuşmayan bazı para izlerine dair bir ipucum var. Kütüphanedeki arşivleri karıştırıp bir şey çıkacak mı diye bakabilirim."

Mırıldandı ve ben sessizce boğucu ofisten çıktım. Koridora çıktığımda kapıya yaslandım ve iç çektim.

Kahretsin, bu çok ağırdı.

Görünüşe göre şehirdeki acımasız, üçkâğıtçı işadamları Russell King'in ördüğü ağın yanında hiçbir şeydi ve ben de bu ağın derinliklerindeydim. Eğer işler JP'nin planladığı gibi giderse, bu olay ulusal manşetlere çıkabilirdi ve benim adım da buna eklenebilirdi. Franklin & Mirth'ten sonra dua ettiğim kefareti bu olabilirdi.

Kâğıt üzerinde istifa ettiğimi kabul etmek hâlâ acı veriyordu.

Gerçeği sadece kendime itiraf edebilirdim; yaptığım şey yüzünden kapı dışarı edilmişim. Hiçbir ayak vurma ve surat asma bunu değiştiremezdi.

Şimdi sanki bir skandalı geride bırakmışım da başka bir skandala karışmışım gibi görünüyordu.

Omzuma astığım siyah deri çantamla ofis binasından çıktım. Temiz havaya ve biraz güneş ışığına ihtiyacım vardı. Kaldırımlar alışveriş yapan ve öğle yemeklerini bitiren turistlerle dolup taşıyordu. Sokağımdaki küçük şirin kulübeyi kiralayan aileyi tanıdım. Anne tekerlekli bir soğutucuyu çekerken, baba da iki oğluyla birlikte bir arabayı arkasından sürüklüyordu. Kadın beni tanıdı ve dostça bir el salladı.

Gülümseyerek geri verdim. Tatlı ve basitti ama şehirde asla gerçekleşmeyecek bir şeydi. Herkes gideceği yere varmak için o kadar acele ediyordu ki bir tanıdığa teşekkür etmek için zaman ayıramıyordu.

Tepenin üstünden, yolun hemen aşağısındaki ikonik Outtatown deniz fenerini görebiliyordum. Balıkçılar iskeleyi süslüyor, çocuklar betonda bir aşağı bir yukarı zıplıyordu.

yürüyüş yolu. Kumsalın kenarı zar zor görünüyordu ama orada olduğunu biliyordum. Hissedebiliyordum.

Yaz güneşini içime çekmek için bir an durdum.

Öğleden sonrayı ayak parmaklarımı sıcak kumlara gömerek geçirmek ne kadar güzel olurdu?

İçimi çektim, bu hüznü düşünceyi bir başka sefere sakladım.

bir gün. Oraya okulu asıp yarım günümü sahilde geçirmek için gitmedim.

Bir iş yapmak ve onu iyi yapmak için oradaydım.

Caddenin karşısına geçtim ve King Tattoo'dan çıkan iki kadın dikkatimi çekti. Birbirlerine yaslanmış, kıkırdıyorlardı.

"Aman Tanrım. Ne kadar ateşli olduğuna inanabiliyor musun?" dedi sarışın.

"Kızım, o kollar? O yüz? Dövmeleri?" Arkadaşı kıkırdadı ve onun kolunu sıktı.

"Mmm."

"Dövmeni yaptığında o ellerin her yerinde olacağının farkındasın değil mi?" Kaşları oynadı.

Göğsümde bir kıskançlık iğnesi çaktı. Kimden bahsettiklerini çok iyi biliyordum çünkü aynı elleri ben de hayal etmişim.

Son derece saçmaydı ama içimden bir ses onun üzerinde hak iddia etmem gerektiğini söylüyordu. Bunun yerine, bu fırsatı King ailesi hakkında daha fazla bilgi toplamak için kullanabileceğime karar verdim - özellikle de Royal ve onun kasabadaki belirgin eli açık ünü hakkında.

"Hey, afedersiniz?" Gülümsememin dostça görünmesini umuyordum.

Sarışın başını kaldırdı ve ikisi de yürümeyi bıraktı.

"Merhaba, çok özür dilerim." Dövme salonunu işaret ettim. "Yardım edemedim ama kulak misafiri oldum. Daha önce orada iş yaptırdınız mı? Şehirde yeniyim ve seyahatim sırasında bir şeyler yaptırmayı düşünüyorum."

Çift aydınlandı.

"Şaka mı yapıyorsun? King Tattoo en iyisidir. İnsanlar buraya dövme yaptırmak için farklı yerlerden geliyor."

Sarışın başını salladı. "Tüm sanatçılar yetenekli ama sahibi Royal King bir üst seviyede."

"Evet, ama bir yıl öncesinden rezervasyon yaptırıyor," diye araya girdi esmer kadın.

Güzel sarışın omuz silkti. "Gerçi insanlar her zaman korkup vazgeçiyor. Herhangi bir iptal durumunda adınızı listeye yazdırmanız faydalı olabilir."

"Anladım." Gülümsedim. "Teşekkürler, bunu aklımda tutacağım."

Onlar kaldırımda yürürken el salladım. Endişeli ama merak içinde King Tattoo'nun kapısını açtım. Pazartesi günü öğleden sonra olmasına rağmen müşteriler etrafta dolaşıyor, sanatçıların kitaplarını karıştırıyor ve masadaki Luna ile konuşuyorlardı.

Duvarlardaki muhteşem çerçeveli sanat eserlerine baktım. Bir duman kokusu -sıcak ve odunsu bir şey- omzumun üzerinden süzüldü. Arkama baktığımda Luna'nın yanan otlardan oluşan bir demeti bana doğru salladığını gördüm.

E t r a f ı m ı saran beyaz tüyleri temizlemek için elimi salladım ve öksürdüm. "Ne yapıyorsun sen?"

"Beyaz adaçayı." Tekrar döndürdü ve bana doğru salladı. "Lekelemek negatif enerjiyi uzaklaştırır."

"Luna." Royal'in sert ses tonuyla kaşlarını kaldırdı ve ellerini havaya kaldırdı.

"Tamam, tamam. Sadece yardım etmeye çalışıyordum." Gözlerini devirdi ve masasındaki sandalyesine geri döndü.

Etrafımdaki dumanı temizledim. Gözlerim Royal'inkilerle buluştuğunda içim yapış yapış oldu. Siyah kot pantolon ve yıpranmış iş botları giymişti. Siyah tişörtünü içine sokmuş, gülünç derecede kesilmiş vücudunu gözler önüne sermişti. Dövmeleri ellerinin ve kollarının arkasına doğru kıvrılıyor, gömlek kollarının altında kayboluyor ve yakasından çıkıp kalın, kordonlu boynuna dökülüyordu.

Gözleri sıcak ve davetkârdı. "Seni buraya getiren nedir?"

Kendimi toparlayarak kayıtsız bir tavır takındım. "Size hayran olan bazı hayranlarınızdan tavsiye aldım." Omzumun üzerinden iki kızın az önce ayrıldığı girişe doğru işaret ettim. "Bu kadar yaygara koparmanın ne demek olduğunu kendi gözlerimle göreyim dedim."

"Öyle mi?" Gözlerinde tehlikeli bir pırıltı dans ediyordu. "Aklında ne var?"

Bekleme alanı boyunca çerçevelenmiş sanat eserlerine göz attım. Çizimlerle dolu büyük bir poster rafı köşeye sıkıştırılmıştı.

Ona doğru yürüdüm ve dalgınca resimlere göz gezdirdim. "Sonsuzluk sembolü ya da *carpe diem* gibi bir şey düşünüyordum ya da ortasında *annemin dediği* bir kalp gibi."

Sırıttı. "Hepsi klasik seçimler." Gözleri fıldır fıldır Ön masanın arkasında tırnaklarını boyamakta olan Luna'ya doğru. "Luna, bir sonraki randevum ne zaman?"

Gözlerini devirdi ve boştaki eliyle klavyedeki birkaç tuşa dokundu. "On beş dakikanız var."

Dikkatini bana doğru çevirdi. "Neden standıma gelmiyorsun ve birkaç seçeneği tartışmıyoruz?"

Royal'in dövme kabini.

Tenim karıncalandı. Onun alanı. Meydan okumadan geri adım atacak biri olmadığım için çenemi kaldırdım ve yanından geçip gittim. Başını salladı ve kıkırdayarak arkamdan geldi.

Kabininin kapısı kapandığında havanın değiştiğini hissettim. Bir avcıdan bir ava dönüştüm. Soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalışırken sinirlerim karnımı gıdıkladı ve sakin kalmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Düzenli sıralar halinde dizilmiş çeşitli dövme ekipmanlarının ve mürekkebin bulunduğu pırıl pırıl tezgâhlara burnumun ucuyla baktım. Her yüzey pırıl pırıl parlıyordu ve havada tanıdık bir dezenfektan kokusu vardı. Odanın duvarları karamsar bir renge boyanmıştı,

Lacivertti, ama üzeri neredeyse çeşitli çizimlerle kaplanmıştı.

Bazı çizimler çerçevelenmiş, bazıları ise doğrudan alçıpanın üzerine yapıştırılmıştı. Birkaçı renkliydi ama çoğu siyah-beyaz çizimlerdi.

Bir tanesine bakmak için yaklaştım. Muhteşem bir kadın siluetiydi. Görünmeyen bir esintinin hafifçe kaldırdığı uzun saçları vardı. Yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı ama gözleri unutulmazdı.

Nefesim göğsümde sıkıştı. Omzumun üzerinden baktığımda Royal'in beni incelediğini gördüm.

"Bunların hepsi senin yaptığın dövmeler mi?" Ben sordum.

Çenesi kasılırken başını salladı. "Hayır, onlar sadece benim için."

Yeteneğinin küçük bir kısmını kendine saklaması hoşuma gittiği için gülümsedim. "Çok güzeller." Başımla bir işaret yaptım ve sıırttım. "Kim o? Uzun süredir kayıp olan sevgilin mi?"

Royal'in dudakları kıvrıldı ve ben donup kaldım. Gözlerini kaldırdığında yüzündeki sert çizgilere baktım. "O benim annem."

Boğazım kurudu ve yutkundum. "Özür dilerim. Bilmiyordum." Sessiz kaldı ve sinirlerim beni ele geçirerek saçma sapan bir karmaşaya sürükledi. "Çok güzel bir kız. Sylvie'ye benziyor ama belki daha üzgün."

"Evet." Tek bir hecedeki acı kalbime saplanan bir hançer gibiydi.

"Yani ..." Ellerimi kaldırıp kalçalarımın dışına vurmalarına izin verdiğimde gergin bir titreme duydum. "Bana dövme yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

Royal'in gözleri önümde gezindi ve kalktı. "Dövme yaptırmak istemediğini biliyorsun. En azından bugün değil."

Dudaklarım büzüldü. "Muhtemelen haklısın. Çok seçici ve talepkârım. Her zaman memnun edilmesi zor biri olduğum söylenir." Sinirli bir kahkaha daha attım ve dudaklarımı sıkıca kapattım.

Royal alışma masasının tezgahına yaslandı. Bu bölgenin hükümdarı oydu.

Çenesi büküldü. "Titiz olmak bir suç değildir, Değerli. Yüksek standartlar, yüksek değerli bir kadının ayırt edici özelliğidir. Bana öyle geliyor ki, henüz bu meydan okumaya uygun birini bulamamışsın."

Alay ettim, sözlerinin beni nasıl ürperttiğini görünce sinirlendim. "Peki ya sen?"

Sırıttı, görünüşe göre benim içsel çöküşümden etkilenmemişti. "Neden bana burada olmanın gerçek sebebini söylemiyorsun?"

Derin bir nefes aldım ve cesaretimi ve kalan güven kırıntılarımı topladım. "Bilmiyorum. Sanırım sadece iddiamızı ve senin acınası kaybını düşünüyordum."

"Öyle mi?" Kaşı kalktı ve tansiyonum fırladı.

Bir sonraki sözlerimin nasıl anlaşılacağından emin olamadığım için gözlerim kısıldı. "Sadece merak ettim, bilirsin, adil olmak gerekirse, üçte ikisini en iyi şekilde yaptık."

"Mmm," diye mırıldandı. "Anlıyorum. Acınası kaybım yüzünden mi demek istiyorsun?"

Nadiren sergilediğim sinirli halimle dalga geçmediğı için şükrederek sııttım. "Doğal olarak."

Royal bana doğru ilerledi, uzun bacakları önü benimkiyle aynı hizaya gelene kadar aramızdaki küçük mesafeyi tüketti. Geriye yaslandım, ellerim dövme sandalyesinin siyah derisini kavradı.

Ayaklarının dibinde eriyip bir su birikintisine dönüşmemek için çabalıyordum. "Buraya teklifinin ne kadar saçma olduğunu söylemeye geldim." "Buraya gerçekten bunu söylemek için mi yoksa merak ettiğın için mi geldin?" Kokumu içine çekti ve takdir dolu homurtusunun ne kadar erotik olduğunu görünce neredeyse inleyecektim. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok. daha fazla oyun."

Sıcak nefesi boynumdaki ince deriyi gıdıkladı. Vücudumun her santimi gerildi. Erkeksi kokusu üzerime yayıldı ve kalçalarımı birbirine kenetledim.

Parmak uçları çenemde gezinerek gözlerimi kaldırıp onunkilerle buluşturmaya zorladı. "İhtiyacın olan her şeyi sana vereceğim." Dokunuşu boynumda ve kolumun arkasında bir iz bıraktı, daha da aşağıya indi. "Tek kelimeyi söyle ve sana kontrolü kaybetmenin ne kadar iyi bir his olduğunu göstereyim."

Nefesim kesildi ve zihnim hızlandı. Vücudumun her hücresi *Evet diye* bağıırıyordu. Beynim ayak uydurmak için çabaladı. "Bu yönlendirdiğin bir Disney kötü adam hikayesi mi yoksa ?"

Sırıttı, ben ona doğru açılırken bir kalçası bacaklarımın arasına bastırdı. İçinden karanlık bir kıkırdama yükseldi. "Bana karşı çok acımasısızsın."

Nefesim kesilmişti, nefes nefese kalmıştım ve daha fazlasını istiyordum. "Yani bu kadar mı? Sadece güçlü bir kadını alıp onu kırmak mı istiyorsun?"

"Eğer seni tahrik eden buysa kötü adam olabilirim."

Gözleri üzerimde gezinirken çenesi büküldü. "Ama gerçekten her şeyi yanlış anlıyorsun. Seni kırmak istemiyorum. Seni özgür bırakmak istiyorum." Bu basit özgürlük vaadi beni içine çekti. Hayatımı sürdürmekle o kadar meşguldüm ki, her zaman kontrolün bende olması gerekmediği gerçeğini düşünmek için hiç durmadım. Başka bir yol bilmiyordum ama Sanırım bunu isteyebilirim.

Yutkunurken boğazım tırmalandı. "Güvende hissetmek için kurallara ihtiyacım var."

Evet, kurallar iyidir.

Kurallar beni geri dönemeyeceğim bir şeyin içine yuvarlanmaktan alıkoyabilirdi.

Royal'in burnu yanağımı sıyırdı. "Kurallar ve ben pek iyi bir geçmişe sahip değiliz, Değerli." Sesi kulağımı tırmalıyordu. Arkasına yaslandı, sıcak kahverengi gözleri beni delip geçti. "Ama senin için elimden geleni yapacağım."

Royal eğildi, beklerken ellerini önünde kavuşturdu. Başım dönüyordu, şimdiden vücudunun benimkine bastırıldığı sıcaklığı özlüyordum.

Kurallar. Düşün. Kurallar.

Manikürlü bir parmağımı kaldırdım ve Royal'in gözlerinin içine baktım. "Birinci kural: Kimse bunu öğrenmemeli. Bu kasabada öğrendiğim bir şey varsa o da dedikoduya bayıldığıdır ve ben de bu dramaya davetiye çıkarmak istemiyorum." Başını salladı ve omuzlarım gevşedi. "Kural iki: net sınırlar, net beklentiler. Burada yapmaya çalıştığımız şeyi mahvedecek duygulara ihtiyacım yok."

Royal beni inceledi ama tartışmadı.

"Sonunda," dedim nefesimi bırakarak. "Kural üç: Ben bitti dediğimde biter. Yaptığımız şeyden hoşlanmıyorsam ve süresinin dolduğunu hissediyorsam ... o zaman bitmiştir."

Koyduğum kuralları düşünürken mırıldandı. Royal bir elini yontulmuş çenesinde gezdirdi. Belirlediğim kuralların katı ve biraz fazla talepkâr olduğunu biliyordum ama hissettiğim sürekli *yalvarmayı* nasıl yumuşatacağımı bilmemin tek yolu buydu. Royal bana tutuşumu nasıl gevşeteceğimi göstermeyi teklif ediyordu. *Özgürlük* teklif ediyordu.

Kalbim onun onayını beklerken hızla çarpıyordu.

Yavaşça başını salladı ve kabininin kapısına doğru yürüdü. Uzun, dövmele parmakları kapının koluna dolanmış, kapıyı açıp gitmemi bekliyordu. "Bunu düşüneceğim."

ON BİR

ROYAL

Elbette, Veda'nın kuralları beni kaşındırıyordu, ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi. Taleplerini hemen kabul etmediğimde yüzünde beliren şok ifadesini görmek her şeye değerdi. Uzun, siyah saçlarını bir omzunun üzerinden savurup salondan çıkarken şaşkınlık yerini öfkeye bıraktı.

O içeri girdiğinde tüm vücudum aydınlanmıştı, sanki ruhum onun varlığının farkındalığıyla mırıldanıyordu. Uyanık olduğum her anı onun bahsi kazandığını ve her şeyin bittiğini kendime hatırlatarak geçirmiştım. O konuyu tekrar açtığında içimdeki küçük umut kıvılcımı canlanmıştı.

O da hâlâ bunu düşünüyordu.

Zırhında bir çatlak vardı ve ben onu açmaktan utanmıyordum.

Luna kıkırdadı ve is çubuğunu tekrar yaktı. "Sana söylemişim," diye şarkı söyleyerek yanan demeti havada salladı. "Bu kadın vibe kontrolünü geçemiyor."

Veda'nın kaldırırma fırlayışını izlerken sıırttım. "Onu biraz rahat bırak. Sadece gergin ve dünyanın onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığını cezalandırıyor."

Luna tezgâhın arkasından çıktı ve elindeki leke çubuğunu bana doğru sallayarak işaret etmeden önce etrafımda bir tur attı. "Ne olur ne olmaz."

KIRMIZI KAYIT IŞIĞI YANIP SÖNDÜ ve Veda'nın pembe, öfkeli yanaklarının görüntüsü zihnimde parladı. İçimi çektim ve ellerimi kucağımda kavuşturarak kanepede gömleksiz bir şekilde arkama yaslandım. "Hey, Değerli. Bugün seni çok düşündüm. İnsanlar beklediğin şeyi söylemeyebilir ya da istediğin şeyi yapmayabilir ama bu umursamadıkları anlamına gelmez. Bazen bu sadece senin sinirlenmenden hoşlandıkları anlamına gelir." İçimden küçük bir kıkırdama yükseldi. "Görünüşe göre telafi etmemiz gereken şeyler var."

Videoyu ana içerik sayfamda yayınladım ve Veda'nın çevrimiçi olup olmadığını kontrol ettim. Değildi ve küçük bir hayal kırıklığı kafatasımı çizdi. Yine de doğru seçimi yaptığımı biliyordum.

Teklifimin tüm amacı Veda'nın kendini bırakmasına yardımcı olmaksa, onun kurallarını çok çabuk kabul etmek kötü bir başlangıç olurdu. Koymaya çalıştığı her kuralı geri almasını ne kadar çok istediğimin farkında değildi. *Onu* ne kadar çok istediğimi. Bıraksa birlikte ne kadar eğlenebilirdik.

Düşüncelerimi tüketti.

Geç olmuştu, ama çok heyecanlıydım. Pulse'ta ortak mesajlarımızı açtım ama iç çekerek uygulamadan çıktım. Gizli kimliklerimizin perdesinin daha fazla aralanmasını istemiyordum. Bunun yerine, grup sohbetinden onun kişisini çıkardım ve adına dokundum.

Telefon çaldı ve oturma odamda volta attım. Arama doğrudan sesli mesaja düştü ve kaşlarımı çattım.

Hemen bir mesaj geldi.

VEDA

Beni neden aradın? Acil bir durum mu var?

Kıkırdadım.

Hayır. Sadece konuşmak istedim.

Telefonumu bunun için kullanmıyorum.

Aradığımda cevap vereceksin. Bu benim kurallarımın biri.

Ben onun ısırma tepkisini hayal ederken baloncuklar patladı ve kayboldu.

VEDA

Tama
m.

Kaşlarım kalktı ve numarasını tekrar aradım. İkinci çalışta cevap verdi. Sesim kalındı ve arzuyla titriyordu. "*Evet efendim* demeniz gerekiyordu."

Hafifçe alay etmesi derimin altında kıvılcımlar çıkmasına neden oldu. "İ önce bana iyi bir kız demen gerektiğini sanıyordum."

Tam bir velet.

"Sen öyle davranmaya başladığında, belki ben de öyle davranırım." Esprili şakalarının ruh halimi ne kadar hafiflettiğine şaşırıyordum. Beynim kaos içindeydi, o ise fırtınanın içindeki sakinlikti. "Geç oldu ama uyuyamıyorum. Buraya gel."

Telefonda yutkunduğunu duyar gibiydim. "Şimdi mi?"

"Elbette. Neden olmasın? Eğer istemiyorsan hiçbir şey yapmak zorunda değiliz. O çok sevdiğin kurallar hakkında daha fazla konuşabiliriz." Sertleşmiş sikim farklı düşünmem için yalvardı ve onu avuçladım.

pantolonumun içinden. "Ben seni alırım."

"Sorun değil. Arabayla gelebilirim. Bu şekilde ne zaman-

Dişlerimin arasından emerken dilim alt dudağımda gezindi. "Sormuyordum, Değerli. On dakika içinde hazır ol."

Yumuşak sesi içime dolmadan önce telefonda sessizlik uzayıp gidiyordu. "Evet, efendim."

Zıplamak, haykırmak ya da iki basit kelimedden sonra patlamak gibi aptalca bir şey yapamadan görüşmeyi sonlandırdım.

Oturma odamı taradım, kanepenin üzerine bir battaniye attım ve tişörtümü giydim. Yüzük ışığını bir kenara koyduktan sonra odayı gözden geçirdim ve şundan emin

oldum

Titiz yapım, her zaman şirkete hazır olduğum anlamına geliyordu.

Telefonum çaldıktan sonra anahtarlarımı tezgâhtan kaydardım. Veda adresini göndermişti ve sııttım. Yürüme mesafesindeydi, ki bu mükemmel olurdu.

Dakikalar sonra kapısının önündeydim. Dairesinin zilini çaldım.

Hoparlör cızırdadı. "Erkencisin. Bu çok kaba."

Düğmeye bastım. "Acele etme." Gülümseyerek apartmanın sahanlığına oturdum ve beklemeye başladım. Veda on dakikasının her saniyesini kullandı ve onun bu kadar kendine güvenen bir baş belası olmasına bayıldım.

Kapı arkamdan açıldı ve ayağa kalktım. Makyajsız yüzünü görünce kalbim küt küt atmaya başladı. Uzun siyah kirpikleri aşağı doğru inerken, zar zor görünen bir allık yanaklarını renklendiriyordu. Eşleşen bir salon takımı giymişti; üst kısmı kırpılmış bir sweatshirt, alt kısmı ise şorttu ve uzun, pürüzsüz bacaklarının parlak ay ışığında parlamasına izin veriyordu.

Elleri değerlendirmemin altında açıldı. "Gece için çoktan yatmıştım, bu yüzden ... alacağın şey bu."

Farkındalık keskin kenarlı bir bıçak gibi içimi kesti. "Senin bu yanını görmek hoşuma gidiyor." Elimi uzattım ve o da elime baktı. "Gidelim mi?"

Onu beton basamaklardan aşağı indirirken narin parmakları benimkilere kaydı. Etrafına bakındı. "Kamyonetin nerede?"

Gülümsedim, elini kolumun kıvrımına yerleştirdim ve bizi kaldırıma doğru döndürdüm. "Görünüşe göre neredeyse komşuymuşuz." Yolun yukarısını işaret ettim. "Ben de o taraftayım ve güzel bir gece."

Yan yana sessizlik içinde yürüdük. Parmak uçları pazumun iç kısmındaki hassas deriyi okşarken havada gerginlik ve beklenti çiçekleri açıyordu. Ay yolumuzu aydınlatıyor ve uzaktaki dalgaların yumuşak şakırtısı müziğimiz oluyordu. Uzun araba yolumun girişinde durakladım.

Eli yere düşerken Veda'nın gözleri kocaman oldu. "Asla olmaz.

Burası senin evin mi?"

Başımı salladım, yüzüme utangaç bir gülümseme yayıldı.

Şakacı bir şekilde koluma vurdu. "Bu evin önünden her zaman geçiyorum. Bu evi *seviyorum!*" Heyecanlı gözlerle araba yolundan hızla ilerledi ve kayalıktaki evime yaklaştı.

Ellerimi ceplerime soktum. "Evim güzel evim."

Durdu ve başını salladı. "Seni çitlerle çevrili bir adam olarak düşünmemiştim."

Kollarımı kavuşturdum. "Nerede yaşamamı bekliyordun?"

Gözlerinde muziplik parıldarken dudağını oynattı. "Karamsar bir zindan, heavy-metal, siyah ipek çarşaflar gibi bir hava yayıyorsun" -elini önümde salladı-.

Omzum kalktı. "İnsanların beklediği gibi biri olmamaya alışkınım." Kapının mandalını açtım ve sallayarak açtım. "Hadi, zindan içeride."

Parlak kahkahası rüzgârda süzülüyordu ve bu şimdiye kadar duyduğum en güzel sestti. Veda Bauer genellikle sertçe başını salları ve nihai kararlar verirdi ama onun şakacı kıkırdaması göğsümde patlayan bir tüfek gibiydi.

Ön kapıyı açtım ve benim alanıma girmesine izin verdim. Arkasına geçtim, önümü sırtına bastırdım ve saçlarının uçlarıyla oynadım. "Buradayken benim alanımdasın... bu yüzden birkaç şeyi anlamanı istiyorum."

Yüzünü bana dönmesi için omuzlarını yönlendirdim. Parmağım çenesinin altına kaydı, böylece geniş, yeşil gözleri bana bakabildi. "Burada kontrol bende. Seni asla incitmeyeceğim. Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağız ama o kapıdan içeri girdiğinde benim olacaksın."

Ürperirken dudaklarından bir iç çekiş kaçtı. "Artık karar yok. Artık endişe yok. Sen dediğimi yap, gerisini ben hallederim. Beni anlıyor musun, Değerli?"

Gözleri kapanırken sertçe yutkundı ve başını salladı.

"Söyle," dedim nazikçe. "Evet, efendim."

Başını kaldırıp beklerken sikim taş gibi sertleşti ve ona doğru bastırmaya başladı.

ON İKİ

VEDA

Kraliyet Kralı'nın önünde duran ve onun kontrolü ele almasına izin vermeyi kabul eden bu sıcak, eriyen ihtiyaç yumağı KİM?

Meme uçlarım sıkıştıkça ihtiyaç içime işliyordu. keskin, ağrıyan noktalar. Bana bakarken sert vücudu ısı ve güç yayıyordu. Tanıdığım o alaycı, şakacı sırtış gitmişti. Onun yerine *bana* yöneltilmiş bir yoğunluk, bir vahşet vardı.

Elim göğsünün üzerinde gezindi, kasları belirgindi. gömleğinin altında. Avucumun içinde kalbi hızlı hızlı atıyordu. Onun nabzının da benimki gibi kontrolden çıktığını bilmek küçük de olsa bir teselli veriyordu. Etrafımızdaki hava daraldı ve kabul ettiğim şeyin gerçekliği içime yerleşti.

İzin verin size biraz nasıl bırakacağınızı öğreteyim.

Midem bulandı ve kendimi sabitlemek için bir nefes aldım. Beynimin mantıklı ve bastırılmış her parçası bana bırakmamın, başkasının söz sahibi olmasına izin vermemin bir hata olduğunu haykırıyordu. Royal sessizlik içinde karanlık girişe hükmediyordu ve *bir şey* beklediği açıktı - bu deneyi denemeye istekli olduğuma dair bir işaret.

Royal, hayatımın her yönünü kavramanın diğer tarafında iyi ve eğlenceli bir şey olduğuna söz verdi. Dizlerim titriyor ve kararsızlık kafatasımın etrafında sekiyordu. O izleyip beklerken zaman önümüzde uzayıp gidiyordu.

Nefes verirken onun içinde eridim. Beklenmedik gözyaşlarına karşı koyarken burnuma bir duygu kabarcığı battı. Öfkelenmek istedim. Ayaklarımı yere vurmak ve her şeyi tek başıma yapabilmeyi talep etmek istedim.

Ama çok yorgundum.

Karşı koymak yerine, kolları beni sardığında yumuşadım.

Sağlam gövdesinin rahatlığına yaslandım, vücut ısısının soğuk bir günde içilen ilk fincan sıcak kahve gibi içime sızmasına izin verdim. Kolonyası odunsu ve sarhoş ediciydi, onu içime çekip kucaklamasının tadını çıkarıyordum. Bir kez daha nefes verdim, her nefesin kararlılığımı sınırlaştırmasına izin verdim.

"İşte orada." Zengin sesi o kadar sıcak ve rahatlatıcıydı ki omuzlarım gevşedi ve kollarım iki yanıma sarktı. Royal bana bakmak için geri çekildi. Dövmeli bir eli yüzümü nazikçe tutmak ve dikkatimi ona yönlendirmek için uzandı. "Seni korumak benim sorumluluğum. Benim onurum. Ve eğer bana izin verirsen, sana gerçek özgürlüğün nasıl bir şey olduğunu göstereceğim."

Boğazımda sıcak bir sinir yumağı genişledi. Royal'in loş evinde karşısında durmak çok yakın hissettiriyordu. Çok samimi. Uzaklaşmadı, aksine bana sarıldı ve bekledi.

Etrafımızdaki her şey kaybolurken karnımın alt kısmı sıcaklıkla doldu. Kalın siki karnıma baskı yapıyordu ve kemerine ulaşana kadar elimi yan tarafına doğru ittim. Daha da aşağıya, elimi sert uzunluğu boyunca gezdirdim. Royal inledi ve kalçaları öne doğru seğirdi.

"Sen benim felaketim olacaksın, Değerli," diye fısıldadı.

Övgüsü karşısında gururlandım. Onun üzerinde bıraktığım etkiyi bilmek elektrik çarpması gibiydi. Royal'in eli, parmakları benimkileri yakalayana kadar kolumdan aşağı kaydı. "Benimle gel."

Heyecan içimde dans ediyordu. Royal King gün ışığında beni becerecekti ve bunu yaparken kimseyi ya da hiçbir şeyi düşünmek zorunda değildim. Klitorisim mırıldandı

hevesli bir bekleyiş içinde. Evine doğru ilerlemek yerine girişe doğru döndüğünde elimi kurtarmaya çalıştım ama elimi tuttu.

ile a Sırt, o hafifletilmiş Ben geri dışarı ve önKapı. "Sana göstermek istediğim özel bir şey var."

"Ama ..." Beni ön merdivenlerden aşağıya doğru götürürken omzumun üzerinden evine baktım.

"Bana güveniyor musun?" Mürekkepli teni yaz gecesi gökyüzünün gölgesinde kalmıştı.

Henüz değil.

Yutkundum ve ona zayıf bir baş selamı verdim. Royal gülümseyerek pantolonunun içindeki sikini düzeltti ve ben de muhtaç bir şekilde dudak büktüm. Onun yatak odasından başka bir yere gitmek istemiyordum ve şimdi sadece karanlıkta bir tür gece yarısı gezintisi istiyor gibi görünüyordu.

Ne? Gerçek. Sikeyim.

Keskin bir nefes verdim, bu da onun dönmesini sağladı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Azı dişlerimi sıktım. "Eğer fark etmediysen, her durumda kendimi serbest bırakmak benim için kolay değil. Yani, biz -" Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltı çıkardım. "Seks yapmak üzere olduğumuzu sanıyordum, şimdi de beni sahilde yürüyüşe mi çıkarıyorsun?" Gözlerimi kapattım ve burnumun kenarını sıktım. "Durumu yanlış okuduğumu bilmekten hoşlanmıyorum ve neler olduğunu bilmemekten hoşlanmıyorum."

"Hey," diye homurdanan sesi alanıma girdiğinde üzerimden yuvarlandı. Royal'in geniş avuç içleri kollarımda aşağı yukarı gezinirken onun varlığıyla gevşediğimi hissettim. "Hiçbir şeyi yanlış okumadın. Sen mükemmel birisin. Bu gezegende daha fazla istediğim tek bir kadın olduğunu sanmıyorum, ama bunu yapıyorsak, doğru yapıyoruz. Benim işim senin güvenini kazanmak. Bu sadece birinci adım."

İçimi bir sakinlik duygusu kapladı. Royal tam olarak ne yaptığını biliyordu ve konsantre olmam gereken tek şey onun liderlik etmesine izin vermektir.

Teslim olmak için.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve güvenimi kazanmasını istediğimi fark ettim. *Umutsuzca*.

Benim kol vuruldu içinde ön . Ben ile
bir sinirli Fiske.

"Devam edin."

Royal karanlık bir kıkırdamayla beni kum tepesinin kenarındaki ahşap güverteye götürdü. Uzun ahşap bir merdiven zikzaklar çizerek kum tepesinden aşağıya iniyor ve en alttaki sahile ulaşıyordu. Dalgalar kıyıya vururken ay ışığı su yüzeyinde parıldıyordu. Kayalık bir çıkıntı kumsalın geri kalanını görüş alanından çıkarıyordu.

"Burası neresi?" Ben sordum.

Royal sahilin aşağısını, şehir yönünü işaret etti. "Şehir merkezi ve Kuzey Sahili bu tarafta. Bu kayaların üzerinde Trawler's Cove var." Elini uzattı. "Sana göstermek istediğim yer burası."

Kum ayağımın altından kaydı ve parmak arası terliklerimi çıkardım. Royal onları aldı ve babetleri kot pantolonunun arka cebine soktu. Kayalar, ötesini gözden saklayacak kadar yüksekti ama tırmanmanın beni tedirgin edeceği kadar da yüksek değildi. Ellerimi serin yüzeye dayadım ve çıplak ayağımı iki kayanın arasına sıkıştırdım.

Dikkatlice yukarı tırmanırken Royal'in elleri beni sabitledi. Tepeye ulaştığımda bacağımı attım ve inişe başladım. Yere yeterince yaklaşıncaya zıpladım ve yumuşak kuma bir gümbürtüyle indim. Royal bir kedinin şaşırtıcı zarafetiyle tepeden atladı.

"Vay canına." Etrafıma bakındım. Koyun üç tarafını çevreleyen kayalar, göl esintisinin ve gürültüsünün çoğunu engelliyor ve alanın sessiz ve تنها hissettirmesini sağlıyordu. Kayaların üzerinde yükselen kum tepeleri küçük kumsalı koruyordu.

"Oldukça güzel, değil mi?" Uzaktaki kum tepelerine baktı. "Trawler's Cove gizli bir mücevherdir. Gençken buraya çok gelirdik."

Sırıttım. "Gizlice buluşup başını belaya sokmak mı?"

Yüzünü muziplik aydınlattı. "Onun gibi bir şey."

Çıkıntı suyun içine doğru uzanıyor, kayaların yüksekliği gölün içinde kaybolana kadar küçülüyordu. Royal suyun kumla öpüştüğü yere doğru yürüdü. Botlarını çözüp çıkarmak için eğildiğinde utanmadan kışını süzdüm. Çoraplarını çıkardı, pantolonunun paçalarını kıvırdı ve parmak arası terliklerimi atılmış botlarının yanına yere fırlatmadan önce ayak parmaklarını kuma gömdü.

Yanına yanaştım, karanlık, huzursuz suya bakıyordum. "Buradan bakınca sanki dünyada başka kimse yokmuş gibi geliyor." Bulutlar parlak ayın üzerinde yuvarlanarak bizi bir anlığına karanlığa gömdü. Nefes verdim. "Bu çok güzel."

"Hiçbir fikrin yok." Nefesi yanağımı gıdıkladı ve gözlerinin yüzümde gezindiğini görmek için döndüm. Vücudum ısındı, yanaklarım onun hayranlık dolu değerlendirmesi altında kızardı.

Güldüm ve başka tarafa bakmaya çalıştım ama parmakları çenemi yakaladı. "Yapma bunu. Senden tamamen hazır olmanı istiyorum. Kendini dağıtma ve kafanın içinde kaybolma. Burada ol. Benimle ol. Anladın mı?"

Yutkundum ve başımı salladım. Kaşları havaya kalktı. Royal ona *efendim* dememi emrettiğinde neredeyse gülüyordum. Bu kelimeyi yıllardır şirket dünyasında, tamamen alışkanlıktan dolayı kullanıyordum. Pek bir gücü yoktu.

Ancak şimdi, Royal'e yöneltilen bu basit kelime ağırdı. *Evet, efendim* dudaklarımdan ~~dokulduğunda~~, bu boş bir saygıdan daha fazlası olacaktı.

Bu teslimiyet olurdu. "Evet, efendim," diye usulca düzeltilti.

Yıldızlarla ıslanmış gecenin örtüsü altında birbirimize bakarken tam bir ritim geçti.

"Bu da ne böyle? Burada ne işimiz var?" Nefes nefese fısıldadığım ses bana ait bile değildi.

"Bu senin ilk dersin." Royal dudaklarını ıslattı ve yemyeşil ağzı beni büyüledi. Eğilip beni öpmesini, ağzını üzerime yerleştirmesini ve beni *yutmasını* istiyordum.

Bunun yerine Royal arkama geçti ve ben ona doğru geriye doğru eğilirken ağırlığımı destekledi. Parmak uçları boynumun dibindeki ince deriyi sıyırırken elleri saçlarımı yana doğru taradı. Dikkatimi ufka sabitleyerek önüme baktım. Beynim tam da Royal'in beni uyardığı şeyi yapmak için çevrimdışı olmayı denedi. Deneyimlerime göre, dikkatimi dağıtmak ve o anın geçmesini beklemek her zaman daha kolay olmuştı; seks ve şefkat zaten hiçbir zaman o kadar da dikkat çekici olmamıştı.

Bunun yerine derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Dediğini yapmak ve tüm bu yaygaranın nedenini görmek istiyordum.

"Bunu hissediyor musun?" Parmak uçları eşofmanımın yakasının altına indi ve köprücük kemiğim boyunca dans etti.

"Evet." Gözlerimi kapattım ve dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

Diğer eli sweatshirt'ümün kırpılmış etek ucunu bulduğunda nefeslerimiz birlikte hareket etti. Geniş avucu karnımdaki çıplak tene değdiğinde karnım gerildi. Bana doğru bastırdı ve bizi birbirimize kaynaştırdı. Kapana kısılmıştım, geniş kolları beni içine hapsedmişti.

Kaçmak istemeliydim. Onun elinden kaçmanın bir yolunu bulmak istemeliydim. Hiç hatırlamadığım kadar güvende hissetmemeliydim.

Burnu yüzümün yan tarafını sıyırırken boynumdaki eli daha da yukarı kalktı ve boğazımı sardı. "Omuzlarını gevşet. Başını geriye yasla."

Tüm bedenimin kaskatı kesildiğini ve hazır olda beklediğini fark etmemiştim. Omuzlarımdaki gerginliği serbest bıraktım ve başımı arkaya yasladım.

Royal boğazımı sıktı. "İşte benim iyi kızım."

Sıcak bir telaş kalçalarımdan aşağı inerken ayak parmaklarım kumun içine kıvrıldı. Amım protesto için sıkılaştı, umutsuzca hiçbir şeyin etrafında kenetlenmedi.

"Ellerimin üzerinde olmasından sen de benim kadar hoşlanıyor musun?" Zihnim hızlanırken içimde karıncalanmalar oluştu.

Başımı salladım ve gözlerimi kapalı tuttum. "Evet, efendim." Eli boğazımdan çekildi ve ben hemen onun sıcaklığını ve korumasını özledim. Eli kolumdan aşağı kaydı ve bir an için beni tuttu.

"Bunu daha önce yaptın mı?" Bu soru aklımın bir köşesinde çınlayıp duruyordu. Cevabı zaten biliyordum. -Royal'in bir kadına karşı ilk kez sorumluluk almadığı açıktı. Yine de cevabını duymam gerekiyordu.

"Sorumluluğu üstlenmemden hoşlanan kadınlarla birlikte oldum. Bu o kadar da alışılmadık bir şey değil." Yüzümü ona dönebilmem için beni çevirdi. "Ama bu?" Parmağı yanağımı okşadı. "Mükemmel, kendine güvenen bir kadının karşımda durması, boyun eğmeye ve özgür kalmaya istekli olması? Bu benim için bir ilk."

Derimin altında elektrik çatırdadı. Vücudum onunkinin içine girdi.

Acı.

İstiyor.

İhtiyaç

duymak.

"Bunu hissediyor musun?" Sert boyu içime bastırırken kalçaları öne doğru itildi. "Bana yaptığın şey bu."

Ona doğru uzandım, elimi kotunun önünden geçirmeye hazırdım ama beni durdurdu. Bileklerim ellerindeyken başını salladı. "Bunun için zaman var. Ama şu an seninle ilgili." Royal iki bileğimi de tek elinde tutarak düzeltti. Gözlerimin içine baktı. "Dediğimi yapacaksın. Anladın mı?"

Göğsüm çırpındı. "Evet, efendim."

Royal yavaşça önümde diz çöktü, dalgalar sırtıma çarpıyordu. Ona baktığımda yakışıklı yüzünün bana baktığını gördüm. Ellerimi omuzlarına götürdü ve muzip bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "Ellerini omuzlarımdan çekme."

Boğazım zımpara kağıdıyla kaplanmıştı. Elleri ellerimi bıraktığında yapabildiğim en iyi şey titrek bir baş sallamaydı.

bacaklarımdaki pürüzsüz deriyi buldu.

Tanrıya şükür bugün tıraş günüydü.

Bu yanlış düşünce içimden bir kıkırdama çıkmasına neden oldu.

Ona bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Kaşı kalktı. "Eğlenceli bir şey mi, Değerli?"

Neredeyse tekrar kıkırdayacaktım ama kendimi tuttum ve başımı iki yana salladım.

Royal her kası ve kıvrımı ezberliyormuş gibi bacaklarımı okşamaya devam etti. Elleri kumaşın etek ucunun üzerinden kayarak popomun uyluğumun arka kısmıyla buluştuğu dikişi okşadı. Parmak ucu iç çamaşırımın dikişinin altına takıldı ve çizgiyi ileriye, bacaklarımın arasına doğru takip etti. Vücudum yanıyordu ve bacaklarımın arasındaki kumaşın ıslandığını hissedebiliyordum.

Royal alnını karnıma yasladı ve hırladı. Ellerim omuzlarından kafatasının dibindeki kısa tüyleri hissetmek için hareket etti ve avucumu gıdıkladı.

Başını çevirip bana baktı. "Ellerini oldukları yere koy," diye emretti.

Yanaklarımı tekrar geniş omuzlarına yerleştirirken derin bir kızarıklık yanaklarımı ısıttı.

Bir eli şortumun içine kayd ve başparmağı iç çamaşırımın pamuğuna ve ağrıyan klitorisime bastırdı. Sıçradım. Nefeslerim muhtaç pantolonlardı.

Dokunuşu geri kayd ve iç çamaşırımın sırlıklam olduğunu görünce minnettar bir inilti çıkardı. "Çok mükemmel."

Sözleri içimde zevk dalgaları yarattı. Daha fazlasını istedim. *Hepsini* istedim. Aralarına soktuğu eline rağmen bacaklarım ihtiyaçtan makaslanıyordu. Amımı ona doğru bastırdım.

Bir eliyle kalçamı kavradı ve ben bakmaktan kendimi alamadım. Royal King'i ay ışığında dizlerinin üzerinde, eli şortumdayken görmek beni sersemletmişti. Tek bir düşünce tekrar tekrar aklıma geldi: *Boşalmak istiyorum, uzun ve sert.*

Royal sonunda bir parmağını iç çamaşırımın içine sokup kumaşı yana doğru iterken inledim. "Evet," diye fısıldadım.

Elleri çok büyüktü ve amımla iç çamaşırım arasındaki boşluk dardı. Ben kalçalarımı sallarken parmakları içimde kayıyordu. "İşte bu, Veda."

Onun cesaretlendirmesi beni teşvik etti. Gözlerimi kapattım, her hissi hissetmeye kararlıyım. Parmağı girişimi bulduğunda yavaşça çözuldüm. Vücudum daha fazlası için yalvarırken ellerim gömleğini yumrukladı.

Bir

parmak.

Sonra iki.

Nefesim kesildi ve hareketsiz kaldım, vücudumun parmaklarının etrafında gerildiğini hissettim. Kukum çırpındı ve derin homurtuları içime doldu. Parmakları yavaşça hareket etti, içime doğru pompalandı ve karnımda bir gerilim oluştu.

"Kendini bıraktığında çok güzel oluyorsun." Sesindeki sert törpüye rağmen sözleri şefkatliydi.

Sessizce daha fazlasını talep ederek ileri doğru bastırdım. Kukum sıkıştı, hayatımın en yoğun orgazmının eşiğindeydim. Parmaklarını benden çekerken tırnaklarım sırtına saplandı.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Burnu bacaklarımın arasına bastırdı. Dudakları tenimi öptü. Parmakları gıdıkladı. Klitorisim titriyor ve ağrıyordu.

Royal beni orgazma yaklaştırdıkça yaklaştırdı, ama her seferinde beni sınırdan uzaklaştırdı. Ne zaman o görkemli zirveyi aşacağımı düşünsem, beni tekrar aşağı indirdi. Ona sarıldığımda ve umutsuzca yolculuk için tutunduğumda çılgınca ihtiyaç içimde titreşti.

Öne doğru eğilmek, onu devirmek ve kumun üzerine oturtmak istedim. Her dövmesini yakından görmek istiyordum. Henüz görmediğim yenilerini keşfetmek istiyordum. Onu çıırılçıplak soymak ve sonunda boşalana kadar kalın sikine binmek istiyordum.

Ama yapmadım. *Yapamadım*. Kontrol Royal'deydi; beni azdırıyor, zirveye çıkarıyor ve arzusun keskin kenarında dengeliyordu. Çaresizlik neredeyse beni ele geçirirken göz kapaklarımın arkasına gözyaşları dikildi ve parmakları amımın içine kaydı.

Royal ayağa kalktı, bedenim itiraz ederken bana saygıyla bakıyordu. Kafam karışmıştı, göz kırptım ve kaşlarımı çattım. Elini kaldırdı. Beni neredeyse çözecek olan parmakları ay ışığında parlıyordu.

Arzumla kaplanmış kalın parmağı dudaklarının arasından kayarken yukarı baktım. Beni tadarken inledi ve gözleri benimkileri hiç bırakmadı.

"Kraliyet." Sertçe yutkundum.

"Tadına bakmak ister misin, Değerli?" Gözlerimi kırpıştırarak ona baktığımda sııttı.

Öyle mi?

Eli şortumun altından kaydı ve iç çamaşırımın içine daldı. Parmağı sıcak ve ıslak amıma kolayca girdi. Parıldayarak dışarı çıktığında, ona sadece bakabildim.

"Aç." Parmağını ağzıma bastırdı.

Bakışlarını tutarak dudaklarımı açtım, sadece parmağını içeri sokmasına yetecek kadar. Erotik, yasak ve çok ateşliydi.

Tadım tatlı ve keskin, hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemiyordu. Burun delikleri alevlendi ve kendi uyarılmamı tatmamın onu tahrik ettiğini görmek kolaydı. Dilim parmağının etrafında döndü ve ağzımdakinin onun siki olduğunu hayal ederken emdim.

"*Mmm*. Siktir, Değerli." Royal yumuşak bir patlamayla parmağını ağzımdan çıkardı.

Ona doğru bastırdım, ihtiyaçtan titriyordum. "Daha fazlasını istiyorum. *Seni* istiyorum. Buna ihtiyacım var."

Yüzümü gıdıklayan bir saç telini kenara fırçaladı ve çenemi tuttu. "Sana söyledim, Değerli. Bu senin ilk dersin.

Ben seni zorlamadıkça gelmeyeceksin. Anladın mı?"

Dişlerimi sıktım. "O zaman beni hemen boşalt." Sesim huysuz bir velet gibi çıkıyordu ama umurumda değildi. O kadar gerilmiştim ki kopacağımı sandım.

Royal yamuk duran şortumu düzeltti. "Bu gece çok iyi dinledin. Gelmeyi ne kadar çok istediğini hissedebiliyordum ama gelmedin. Bu senin ilk dersindi. Zevkinden sorumlu olmama izin verebileceğini kendine kanıtladın."

Dilim tıkırdadı, kızgınlık içimde dalgalandı. "Evet, sen de beni ortada bıraktın."

Aramızdaki mesafeyi kapattı, ay ışığında yüz hatlarını gölgeleyen karanlık bir yoğunluk vardı. Alnı alnıma değerken parmakları ensemdaki saçlarıma dolandı. Erkek, mükemmellik ve arzunun bir araya gelmiş hali gibi kokuyordu.

İri gövdesinden gerginlik yayılıyordu. Eğer zorlarsam, onu pes etmeye ikna edebileceğimi biliyordum.

Ama bunu onun yöntemiyle yapmayı kabul etmiştim. Orgazm olmasam bile, dalgalar arkamdaki kayalara çarparken onun ellerini üzerimde hissetmek hayatımın en erotik deneyimiydi. Tüm bu süre boyunca tek bir endişe bile duymadım, sadece *bize* odaklanabilmişim.

Nefes verdim ve onun kucağında eridim.

Bana sarılırken göğsü kulağıma doğru gürledi. "Seninle ilgili değiştirebileceğim tek bir şey bile yok."

Sözleri sadece karnımdaki ateşi körükledi ve sııttım. "Ukalalığım dışında mı?"

Vücudu bir kıkırdamayla sarsıldı ve kolları daha sıkı bağlandı. "O bile değil."

Royal eşyalarımızı topladı ve beni oyuktan çıkarıp bizi gerçekliğe geri götürecek ahşap basamaklara doğru yönlendirdi. Saat geç olmuştu ve bedenim serbest bırakılmamış bir ihtiyaçla uğulduyordu. Zirveye ulaştığımızda, benimle yürümekte ısrar etti.

daireye geri döndüm. Orgazm olmama yardım edeceğine dair umudum, uçurumdaki evinden uzaklaştığım her adımda biraz daha azalıyordu.

Yürürken "Hangi şarkı bu?" diye sordu.

Kıkırdadım, mırıldandığımı fark etmemiştim. "Oh, uh-sadece radyoda duyduğum bir şarkı. Chicago'dan bir grup aslında."

Gülümsedi. "Tanıdığımı sanmıştım. Akılda kalıcı." Sertçe yutkundum.

Dakikalar önce nefes nefese orgazm olmak için yalvarıyordum ve şimdi müzikten mi bahsediyoruz? Bu nasıl benim hayatım?

Başımı salladım. Güvenli bir şekilde daireme girdiğimde, Serbest kalmanın peşine düşebilir ve içimde hâlâ gergin olan gerginliğin bir kısmını hafifletebilirdim.

Binamın merdivenlerinde, tırabzana yaslandı. "İçeri girip kendini boşaltmayı planlıyorsun, değil mi?"

Tabii ki öyleyim.

Çenemi kaldırdım. "Belki."

Royal başını salladı. "Yapabilirsin ... ama sana söz veriyorum, seni tıka basa doldurup seninle ne kadar gurur duyduğumu söylediğim zamanki kadar güzel olmayacak."

Bacaklarımın arasında sıvı bir sıcaklık birikti. Etrafıma bakındım, iğrenç sözlerinin bu kadar kolaylıkla yüksek sesle söylenmesinden utandım. Derin bir kızarıklık yanaklarımı ısıttı.

Sanki sözleri tek başına beni neredeyse oracıkta boşaltmaya yetmiyormuş gibi omuz silkti. "Sadece bir düşünce."

En üst basamaktan ona baktım. Yer değiştirdi, göz göze gelene kadar beton basamakları tırmandı. "İyi uykular, Kıymetlim."

Royal hızlı bir hareketle dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. Merdivenlerden zıplayarak inip ıslık çalarak uzaklaştığında tepki verecek zamanım bile olmamıştı.

ON ÜÇ

VEDA

Hiçbir bok için UYUMADIM.

Bütün sabah huzursuz ve sinirliydim.

Ve gerçekten azgın.

Aklım sürekli Trawler's Cove'daki önceki geceye gidip geliyordu. Sonunda seks yaptığımızda beni alacağını, yere atacağını ve belki de yatakta biraz ısrarcı olacağını düşünmüştüm.

Bunu kesinlikle beklemiyordum.

İşe gitmek için hazırlanırken, bir gece önce çıkardığım açık mavi silikon vibratöre baktım. Yatağımın başucunda benimle alay ediyordu. Kendimi boşaltmak ve sonunda biraz rahatlamak için bunu yapmak istemiştım ama Royal'in edepsiz sözleri aklımda dönüp duruyordu.

Onun övgüsünü arzuluyordum. Bunu *hak etmek* istedim.

Telefonum çaldı ve sabah 6:00'dan önce kimin mesaj atacağını merak ederek açtım.

ROYAL

Dün gece kendin mi geldin?

Gülümsememi geri çektim. Sinirli bir yanım yalan söylemek ve anlaşılmamıza rağmen hâlâ istediğini yapabilecek kadar bağımsız bir kadın olduğumu yüzüne vurmak istiyordu.

Onun yerine, bir yanıt gönderdim.

Senden
nefret
ediyorum.

ROYAL

Benden istediğin kadar nefret edebilirsin ama haklı olduğumu biliyorsun.

Ben yapmadım ve bunun için brownie puanı almalıyım.
gerçekten istemesem de seni dinledim.

Brownie puanlarından bile daha iyi bir şeyim var.

Dairenin dahili telefon sisteminden gelen bir vızıltı beni zıplattı. Duvara doğru ilerledim ve düğmeye bastım.
"Alo?"

Dahili telefonda genç bir ses duyuldu. "Bayan.
Bauer?"

"O benim," diye cevap verdim.

"Sugar Bowl'dan bir teslimatım var. Dışarıda mı
bıraksam?"

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Evet. Hemen geliyorum.
Teşekkür ederim!"

Benim için kahvaltı mı getirdin? Neden?

ROYAL

Kahvaltı ve sıcak bir macchiato espresso, baş aşağı. Tam
sevdiğin gibi. Seninle ilgilenmeme alışsan iyi olur.

Sözlerine inanamayarak baktım. *Kimdi bu adam?*
Bir teşekkür yazamadan tekrar mesaj attı.

ROYAL

Nefes alın, omuzlarınızı indirin. Harika bir gün olacak.

Dediğini yaptım, şimdiden kendimi daha iyi
hissediyordum. Mesaj dizisini kapattığımda, Nabız
uygulamasının simgesi ana ekranımdan bana bakıyordu.
Mesaj atıp atmadığını kontrol etmek istedim ama bir yanımda
hâlâ mesaj atıp atmadığını teyit etmek istemiyordu.

İnternette ne kadar anonim kadın varsa onlar için içerik üretiyorum. Bu reddedilme biraz fazla acıttı.

Bunun yerine rahat bir çift sandalet giydim ve aşırı yüklü iş çantamı omzuma attım. Kapıyı kilitledim ve merdivenlerden inip sabahın ilk ışıklarına doğru ilerledim. Dairenin ana giriş kapısını iterek açtığımda gözüme bir hareket çarptı ve çığlık attım.

Merdiven sahanlığında bekleyen iri yarı genç çocuk ırkildi ve benimle birlikte çığlık attı.

Elimi çarpan kalbimin üzerine bastırdım. "Aman Tanrım. Özür dilerim. Beni korkuttun."

Gergin bir kahkaha attı. "Aynen."

Omzumun üzerinden baktım ve başparmağımı arkama attım. "Birini mi bekliyorsun?"

Avuçlarını birbirine sürttü. "Aslında seni bekliyordum. Bay King bana kahvaltınızı getirmemi ve çantanızı taşımamı söyledi."

Ben ona bakarken elindeki kahve fincanını ve beyaz bir kâğıt torbayı uzattı. "Bay King mi? Royal'i mi kastediyorsunuz?"

Çocuk başını salladı. "Evet, hanımefendi."

Başımı salladım. "Ciddi olamazsın."

Çocuk gergin görünüyordu. "Lütfen bunu yapmama izin verin. Dövme dükkanına çırak olarak yeni başladım ve gerçekten iyi bir izlenim bırakmak istiyorum. İlk gerçek işimi berbat etmek istemiyorum."

İçimden gülünç bir kıkırdama yükseldi. "Kaç yaşındasın sen?"

Çocuk utangaç bir gülümseme sundu. "On dokuz yaşındayım."

Yüzü o kadar umut doluydu ki neredeyse acınacak haldeydi. Ağır çantayı omzumdan indirdim ve ona doğru uzattım. "Bu tür şeylerle ilgili iş kanunları olduğunu biliyorsun."

Ben ondan kahve fincanını ve yiyecekleri alırken kıkırdadı ve deri çantamı kaptı. "Bu tür şeylerden pek anlamam ama yardım etmekten mutluluk duyarım."

Kaldırımda kasabaya doğru yürürken genç adama baktım. "Adın ne senin?"

"Brian, hanımefendi, ama çoğu insan bana Sketch der." "Sketch mi?" Ona ihtiyatla baktım.

Omuz silktili ve çantamı omzuna yerleştirdi. "Her zaman çizim yapmayı sevmişimdir."

Gülümsedim. "Ah ... yarım yamalak bir karakter olduğun için değil, bir sanatçı olduğun için. Mantıklı." Kahvemden bir yudum alırken sabah güneşinin yüzümü ısıtmasına izin verdim. Hâlâ sıcak ve kremalıydı ve kesinlikle mükemmeldi. Takdirle mırıldandım.

"Bu kasabadaki lakaplar bir başka." Royal'in evinin önünden gezerken yol arkadaşıma baktım ve göğüm kabardı. "Royal'in adının gerçekte ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Sketch'in omzu zıpladı. "Bilmiyorum... ama bilseydim de muhtemelen sana söylemezdim."

Yürürken dürüstlüğüne güldüm. "Yeterince adil. Teşekkürler, Sketch. Onunla konuştuğumda Royal'e bu işi başardığını söyleyeceğim."

Elimdeki soluk kâğıt parçasına bakarken sabırsızlıkla parmaklarımı şıklattım.

Wabash Gölü ve çevresindeki arazi satın almak için Niyet Mektubu.

Gelişigüzel doldurulmuş diğer kağıtlara göz attım. buruşuk dosya klasörünün içine.

1862 Homestead Yasası.

Harta.

"Hey." Parmaklarımı tekrar şıklattım. patronun dikkatini çekti. "JP, şuna bak. Nedir bu?"

Sonunda bana baktı ve ona uzattığım kâğıdı aldı. Kağıdı okudu ve hemen bana geri vermeye çalıştı. "Görünüşe göre King Equities Wabash Lake'i satın almaya çalışıyor. Özel bir şeye benzemiyor."

İçimde bir şeyler beni dürtüyor, bunun *hiçbir şey* olmadığını söylüyordu. "Wabash Gölü nedir?" diye sordum.

Israrıma sinirlenen JP içini çekti. "Bu bir toprak parçası Sullivan Çiftlikleri ile ailelerinin evi arasında uzanan bir yol." Sözleri ağzından dökülürken yavaşladı ve kaşlarını çatarak tekrar kâğıda baktı.

Dosya klasörünü elime aldım. "Kings ve Sullivan'lar arasında bir Homestead Yasası ve mülk paylaşımı hakkında her türlü belge var. Babanın onları düşündüğünü biliyorum ama bir göl satın almak gerçekten yersiz görünüyor. Tarihsel olarak King Equities kâr amaçlı işletmeler satın alır, uzak ormanlık araziler değil. Ve tarihe bakın."

Sayfanın köşesindeki tarihi işaret etmek için öne doğru eğildim. "Annen ne zaman kayboldu?" Tüylerim diken diken oldu.

"On üç Eylül." Düz sesi kanımı dondurdu.

Arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Peki King Equities neden Red Sullivan'ın ayrılmasından sadece üç gün sonra ona arazi satın almak için bir niyet mektubu hazırlasın?"

Kara kaşları birbirine çarptı. "Karın seni terk etti diye iş durmaz."

Dudağımla oynadım. "Evet," diye kabul ettim. "Sanırım bu konuda haklısın. Sadece gerçekten *tuhaf* görünüyor. Bildiğiniz kadarıyla Sullivan'lar hâlâ arazinin sahibi mi?"

JP başını salladı. "Mülkleri gölün etrafından dolanan patikayı çevreliyor ama gölün ve yürüyüş yollarının sahibi ve bakımı Doğal Kaynaklar Bakanlığı'na ait. Sanırım biz çocukken Sullivan'lar burayı DNR'a satmışlar. Artık federal arazi."

Kaşlarım havaya kalktı. Bazı şeyler tesadüf diye geçiştirilebilirdi ama burada *bir şey* vardı. Bunu hissedebiliyordum. Dizüstü bilgisayarımın başına geçtim ve tuşları tıkırdatarak arşivlenmiş iş giderleri defterini açtım. Elbette, Maryann King'in kaybolduğu zaman,

Terrance Sinclair adında birine kategorize edilmemiş iki ödeme yapılmış.

Parayı takip et.

Kağıtları dosya klasörüne geri koydum ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Hey, bir bakacağım... belki orada bir şey vardır."

"Bana uyar." Sandalyesinde dönerek bilgisayara baktı. "Boşa harcadığın zaman senin zamanın." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve saatini kontrol ederken derin bir nefes verdi. "Ben de dışarı çıkıyorum. Bir saat içinde babamla bir toplantım var."

"Oh." Doğrudum. "Babanın şehre döndüğünü fark etmemiştim."

JP ellerinin topuklarını göz çukurlarına sürttü. "Öyle. Buluşmamızda ona işinizden bahsedeceğim." Gözlerimiz kilitlendi ve karnım sıkıştı. "Bunu belirsiz tutmaya niyetliyim."

JP'nin niyetini ve iki tarafa da oynayıp oynamadığını hâlâ anlayamamıştım. Söyleyecek söz bulamayınca başımı salladım. Çenenizi kapalı tutmak iş danışmanlığının ayrılmaz bir parçasıydı ve yıllar içinde mükemmelleştirdiğim bir şeydi. Çenenizi kapalı tutmadığınızda, kendinizi dirseklerinize kadar belanın içinde buluyordunuz.

OUTTATOWNER HALK KÜTÜPHANESİ kasabanın kenarında eskimiş bir binadaydı. Tuğla binanın dış cephesindeki bir afişte yakında yapılacak tadilatların reklamı yapılıyordu. Yaşına rağmen kütüphanenin içi aydınlık ve davetkârdı.

Yaz güneşi yüksek pencerelerden içeri süzülüyor, çağdaş romantizmden anılara ve aile içi gerilim kitaplarına kadar her şeyin bulunduğu kitap vitrinlerini aydınlatıyordu. Mavi Kuş Kitap Kulübü aracılığıyla Emily'nin yakın zamanda çocuk bölümünün başına getirildiğini öğrenmiştim.

Kendi kendime gülümsedim, acaba onun dostça yüzünü görebilir miyim diye merak ediyordum. Bunun yerine, ana dolaşım masasına yaklaştığımda, Bug King'in kendine özgü kaş çatmasıyla karşılaştım.

Kısa bir an için, kötü bir gün mü geçirdiğini, yoksa benim gibi onun da *yüz hatlarının* doğal olarak *sürtük yüzünü dinlendirmeye* mi meyilli olduğunu merak ettim. Yardımına ihtiyacım olduğu için ikincisini umarak derin bir nefes aldım. Ayrıca Kral'ın atası Russell hakkında biraz bilgi edinmeyi umuyordum.

"Günaydın, Bayan Bug. Sizi tekrar görmek güzel." Gülümsedim ve dolaşım masasına doğru adım attım.

Bug başını salladı. "Aynı şekilde. Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim?"

Etrafıma bakındım, kütüphanedeki yoğun bir sabahın sessiz vızıltısını takdir ettim. "Burada çalıştığını fark etmemiştim." Beyaz yalana rağmen gülümsememin samimi görünmesini umuyordum. "Sanırım aile şirketinde çalıştığını düşünmüştüm."

Sıkı gülümsemesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. "Bütün gün burada oturup kitap okumak varken neden gösterişli bir sekreter olayım ki?"

Omuz silktim. "Beni yakaladın." Omuzlarımı dikleştirdim, almaya geldiğim şeyi almaya kararlıyım. "Bay King -genç olan yani- buraya gelip birkaç eski kayda bakmamı istedi."

Şüpheli bir kaş daha yukarı kalktı. "Öyle mi?"

"Patronla büyük ve önemli bir toplantısı varmış, o yüzden beni gönderdi. Bay King'in ofisi sizin evinizde, değil mi?"

Beni değerlendirirken çenesini kaldırdı. "Kardeşim zaman zaman King malikanesinde çalışıyor."

Başımı öne eğdim. "Senin evini kastediyorsun."

Bana sade bir bakış attı. "Senin için fark etmez ama Kral'ın mülkü her zaman kardeşimin adına olmuştur ve sonsuza dek de öyle kalacaktır." Konuşmak için ağzımı açtım ama o devam etti: "Kayıt departmanı şu koridorun sonunda. Merdivenler sizi bodruma götürecek ya da sağınızda bir asansör var. 1982'den daha eski olan her şey

muhtemelen mikrofişte olacaktır. Ancak, tarihi

kayıtlar hala dijitalleştiriliyor. Bazıları hala kağıt kopya halinde olabilir, ancak bunlar kütüphaneden ayrılmıyor."

Heyecan derimin altında kayıyordu. "Anlaşıldı. Teşekkürler.

Kitap kulübünde görüşürüz."

Merdiven boşluğuna doğru ilerledim ve alt kattaki kütüphane alanına indim. Ucuz floresan aydınlatma bir korku filmi gibi uğulduyor ve titriyordu ama neyse ki bodrum katındaki arşivlerde yalnız değildim.

İki bilgisayarda oturan diğer kütüphane müşterileri -bir erkek ve bir kadın- arşivleri inceliyordu. Çantamdan yırtık pırtık bej renkli dosya klasörünü çıkardım ve nereden başlayacağımı düşündüm. Arka kapıdan yapılan iş anlaşmaları muhtemelen kamuya açık kayıtların bir parçası olmayacaktı ama bir yerden başlamam gerekiyordu.

Parayı takip et.

Eski bilgisayar inleyerek canlandı ve düşüncelerimi yeniden düzenlemek için bir an durdum. Misafir olarak giriş yaptıktan sonra avlanmaya başladım. Arama çubuğuna *Terrance Sinclair* adını yazdım ve yüklenmesini bekledim. Sadece bir sonuç çıktı ve ben de ona tıkladım.

Giriş, Terrance "Bowlegs" Sinclair adında bir adamın ölüm ilanıydı. Grenli siyah-beyaz resim beni olduğum yerde durdurdu. Ay Çizmesi giyerek kasabada dolaşan adam olarak tanıdığım bir yüz bana bakıyordu.

Kaşlarım çatıldı. *Bir hayalet mi görmüştüm?*

Ölüm ilanını taradım ve Bay Sinclair'in aslında bir hayalet olmadığını, bir ikiz kardeşi olduğunu fark ettim. O zaman Royal'in tanıştığım adamın adının Bootsy olduğunu söylediğini hatırladım. Elimde başka bilgi olmayınca, gizemli Bowlegs ve kardeşi Bootsy hakkında araştırma yapmak ve King Equities'in bilinmeyen nedenlerle onlara daha kaç kez ödeme yaptığını öğrenmek için bir not karaladım.

Parmağımı yıpranmış ahşap masaya vurdum ve düşüncelere daldım. Bulabileceğim başka bir şey olmalıydı-

King Equities'in ailenin hayatında böylesine önemli bir dönemde neler yaptığına ışık tutacak bir şey.

Doğal Kaynaklar Bakanlığı'nın Wabash Gölü ve çevresindeki mülkleri satın alması, arazi sahibine büyük bir ödeme olacaktı. Parayı takip etseydim, belki de DNR devralmadan önce King Equities'in arazinin bu bölümüyle neden ilgilendiğine ışık tutacak bir şeyler bulabilirdim. O dönemde eski demiryolunun bir devlet parkı miras yoluna dönüştürülmesiyle ilgili olarak yerel basında epeyce haber çıkmıştı.

Bir yardım bisikleti gezisi.

Ek bağış toplama çalışmaları.

Hatta patikanın insanların tarım arazilerine izinsiz girmesine yol açacağından korkan toprak sahiplerinden birkaç protesto bile geldi.

Birkaç yıl sürdü ama sonunda bir kurdele kesme töreni ve patikanın özel bir ithafı yapıldı.

Tüm haberlere rağmen, beynimi tırmalayan şey haberde yer *almayanlardı*. Görünüşe göre King Equities'in araziyi satın almaya kalkışması ve DNR tarafından kapışılmasının ardından her şey sona ermişti.

Kaşlarımı çattım ve sert tahta sandalyeye oflayarak yaslandım.

Yorgun gözlerim yanıyordu ama evrakları tekrar gözden geçirdim. Homestead Yasası bilgilerini içeriyordu - arazinin Kings ve Sullivan'lar arasında 1862'ye kadar uzanan bölüşüm kayıtları. Arazi tahsisi Wabash Gölü'nü çevreleyen araziye de içeriyordu ama Russell bunu neden istiyordu? Hiçbir anlamı yoksa neden tüm bu bilgileri bir dosyada saklıyordu?

Affetmeyen koltuğa küfrederek yer değiştirdim.

Yumuşak bir ses dikkatimi çekti. "Bu sandalyeler yakılmalı."

Döndüğümde Bug'ın elini yanımdaki sandalyeye dayadığını gördüm. Zaman onu yaşlandırmış olsa da, yüz hatlarındaki gücü ve güzelliği hâlâ görebiliyordum.

Gözlerimi ovuşturdum. "Kıçım tamamen uyuştı."

"Bir şey bulmanıza yardımcı olabilir miyim?" Yolun açılış töreniyle ilgili bir makalenin görüntülediği bilgisayar ekranını işaret etti.

JP'nin beni işe almasının gerçek nedenini açıklamadan ne aradığımı nasıl açıklayabileceğimi hesapladım. "JP yeniden organize olmak istiyor. Birkaç şeyi düzene sokmak istiyor." Eski dosya klasörünü kaldırdım. "Anlam veremediğimiz bazı belgelere rastladık, bu yüzden beni incelemem için gönderdi."

Mırıldandı ve başını salladı. Kadını hâlâ anlayamamıştım.

Eğilip hâlâ asılı duran makaleye baktı. "Şunu hatırlıyorum. Bir gün, durup dururken, Russell o gölü ve araziyi kendisi için istediğine karar verdi. Red satmadı ve *çok öfkeli* oldu. Para Sullivan'ları asla etkileyemezdi ve kardeşim bundan nefret ederdi. Bir an için arazinin her zaman Kral'a ait olduğunu iddia etmeyi düşündü."

Homestead Yasası evraklarını tekrar taradım. "Pek işe yaramışa benzemiyordu."

Kıkırdadı. "Hiç de değil. Tarih Derneği devreye girdi ve DNR'a tarihi bir patika fikrini sundu."

Tüm parçaları bir araya getirirken tekerleklerim dönüyordu. "Satın alınıp federal araziye dönüştürüldükten sonra ..."

"Kimse ona dokunamaz." Başını sallarken Bug'ın dudakları birbirine yapıştı.

"Teşekkür ederim. . . bir araya getirmeme yardım ettiğin için." Kucağımdaki dosya klasörünü kapattım. "Sanırım JP'ye onun haklı olduğunu söyleyeceğim - sonuç vermeyen bir iş girişiminden başka bir şey değil gibi görünüyor."

Bilgisayarı kapatmayı bitirmeden önce Bug durakladı, sesi alçaktı. Elini benimkinin üzerine koydu ve bir ürperti

Omurgam. "Bazı şeyler ancak farklı bir ışıkla bakıldığında netleşir."

Ona baktım. Bana ne anlatmaya çalıştığını anlamaya çalışırken gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu.

"Pekâlâ!" Zengin, gür bir ses sessiz bodrumu doldurdu. "Seni burada bulacağımı söylediler."

Döndüğümüzde takım elbise giymiş ve kravat takmış Russell King'in asansörden çıktığını gördük. Sofistike ve gösterişli bir havaya eşlik eden yumuşak bir gülümsemeyle odaya girdi. Gıcır gıcır beyaz gömleği göbeğinden belli oluyordu. Koyu renk kaşları belirgindi ve dürüst olmak gerekirse bana bir zamanlar bir çizgi filmde gördüğüm huysuz bir mafya cadısını hatırlattı. Sadece o karakterin birkaç kurtarıcı özelliği olduğu ortaya çıkmıştı ve ben hala bir tane arıyordum.

Russell King.

"Janine Windsor, sen misin?" Russell söyledi.

Masanın karşısındaki kadın ona gülümsedi ve kızardı. Russell ona doğru ilerledi ve elini uzattı. "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun. Çok uzun zaman oldu."

Elini ağzına götürürken kirpikleri titriyordu. "Oh, teşekkür ederim, Bay King."

Birkaç koltuk aşağıdaki adam ayağa kalktı ve elini uzattı. "Bay King. Her zamanki gibi bir zevk."

Russell onun elini sıktı. "Lütfen, Eugene. Bana Russell de. Biz eski dostuz!" Adamın sırtını tokatladı.

Eugene, Janine'den daha fazla kızardı ve ben de göz devirmemi engellemek zorunda kaldım. Russell dikkatini bize çevirdi.

"Burada ne yapıyorsun?" Bug sordu.

Şaşırmış bir halde elini göğsüne götürdü. "En sevdiğim kız kardeşimi görmek için günümden zaman ayıramaz mıyım?"

Ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Ben senin tek kız kardeşimim."

"Doğru, ama yine de favorim." Bug'a göz kırptı. "En yeni çalışanıma merhaba demeye geldim." Russell dikkatini bana çevirdi. "Ben yokken oğlum epey meşgulmüş anlaşılan." Elini uzattı, ben de kabul etmek için ayağa kalktım.

Omuzlarımı düzelttim ve eteğimi düzelttim, ama ben düzeltirken gözlerindeki takdir dolu parıltıyı kaçırmadım. Midem bulandı ama yutkundum ve profesyonel yüzüme büründüm. "Sizinle tanışmak bir zevk."

"Bana ihtiyacın olursa üst katta olacağım." Bug gitmek için döndü. "Sevgilim, şoförüne birkaç dakika içinde geleceğimi söyle. Biz işe geri dönmeliyiz."

Hayır, lütfen. Hayır, teşekkür ederim. Russell King bir emir verip herkesin ona uymasını sağlamaya alışkındı.

Bug'ın başını sallayıp sessizce merdivenlerden çıkışını izlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ve onun değerlendirmesi altında küçülmemeye kararlı bir şekilde omuzlarımı geriye çektim.

Dişlerini emdi ve çenesini kaldırdı. "Oğlum bir iş danışmanına ihtiyacımız olduğunu iddia ediyor. Aynı fikirde olduğumu söyleyemem ama işte buradayız." Etrafına bakındı ve ben de dosya klasörünün kapalı olması için dua ettim. "Sizi arşivlere getiren nedir?" Yutkundum. "King Equities'e faydalı olacaksam, şirket hakkında olabildiğince çok şey bilmek benim görevim.

rekabet, mümkün
olduğunca."
Çoğunlukla
doğruydı.

Göz temasını kesmek istemeyerek ona baktım. Onun Koyu renk gözlerinde ne sıcaklık ne de şefkat vardı.

Sadece benim duyabileceğim şekilde yaklaştı. Bayat, sıcak nefesi yüzüme çarptı. "Her şey, *ama her* şey benden geçer. Anlıyor musunuz, genç bayan?"

Ellerim titremek istedi, ben de onları yumruk yaptım. Kibar bir gülümseme çizdim. "Elbette. Anlıyorum, Bay King."

Ruhsuz gözleri önümü taradı ve veda etmeden gitmek için dönmeden önce beni son bir kez değerlendirdi.

Asansörün içinde kaybolduğunda nefesimi verdim ve eşyalarımı hızla topladım.

karanlık bakışlarının ardındaki uyarı.

JP'nin beni işe alma nedenini tam olarak bilmiyor olabilirdim ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Bunlar çok kötü bir adamın gözleriydi.

ON DÖRT

ROYAL

VEDA

Sketch'i ayak işlerine bakması için zorlamaya devam ederseniz, Michigan Çalışma Bakanlığı'na şikayette bulunmasına yardımcı olacağım.

Öğle yemeğini almışsın.

Yaptım ve çok lezzetliydi. Teşekkür ederim.

Onu tekrar görmeye ihtiyacım vardı. Daha önce hiçbir kadını bu *kadar* takıntı haline getirmemiştim. Bir elimi yüzümde gezdirdim.

Sikeyim.

Uyarıyorum, sizi aramak üzereyim ve bir cevap bekliyorum.

VEDA

Telefonumu bunun için kullanmadığımı zaten söyledim.

Kıkırdadım ve yine de numarasını çevirdim. İkinci çalışta cevap verdiğinde göğsümde gurur kabardı. Onun bıkkın iç çekişi beni selamladı ve ben de gülümsedim. "Hey, Değerli, düşünüyordum da, senin bu kuralların seni dışarı çıkarmamı engeller mi?"

"Randevu gibi mi?" diye sorana kadar hat sessizdi.

Telefona gülümsedim. "Evet Veda, eğer açıklamak istersen, seninle çıkmak istiyorum. Ne olduğu kimseyi ilgilendirmez.

kapalı kapılar ardında yapıyoruz ama seni şehirde görmeye devam edemem ve seninle konuşamıyormuşum gibi hissediyorum."

Veda diğer taraftan alay etti. "Saçmalama. Benimle konuşamayacağını hiç söylemedim. Sadece işlerin karışmasını istemiyorum, hepsi bu."

Veda Bauer'e bulaşmaya niyetim vardı, bu kesindi. "Bunu iki numaralı ders olarak düşünsek nasıl olur? Büyük bir şey değil, sadece birinin seni kaldırıp biraz hava atmasının nasıl bir şey olduğunu deneyimleyeceksin."

"Hmm," diye mırıldandı. "Bilmiyorum..."

Kahretsin, çok zor biri.

Sırıttım. "Mükemmel bir yer biliyorum. Sahil şeridinin biraz yukarısında küçük, eğlenceli bir bar. Bizi tanıyan biriyle karşılaşırsak çok şaşırirım."

Hat sessizdi ama teklifimi düşünürken nefes alışını duyabiliyordum. "Eğer gerçekten kimsenin bilmeyeceğini düşünüyorsan

..."

Havaya sessiz, muzaffer bir yumruk attım. "Mükemmel. Yedide hazır ol."

Tartışmaya fırsat bulamadan görüşmeyi sonlandırdım. Birkaç şeyi karıştırmam gerekebilirdi ama bunu başaracaktım. Takvimimi açtım ve kalbim sıkıştı. Veda'ya bu fikri sunduğumda, herhangi bir randevum olup olmadığına bakma zahmetine girmemiştim.

Cumartesi gecesi idi ve tabii ki müşterilerle dolup taşıyordum.

"Hey, Luna?" Arkadaki sıkışık ofisten ön taraftaki bankoya doğru yürüdüm. "Lütfen saat altıdan itibaren programımı temizleyebilir misin?"

Gözleri kocaman oldu ve ağzı açık kaldı. "Yine mi?"

İçimi bir huzursuzluk kapladı. Randevulardan ilk kez kaçmıyordum. Ne diyebilirim ki? İyi vakit geçirmeyi severdim ve son seferinde kardeşim Whip

biraz desteğe ihtiyacı vardı. Sorun çıkarma fırsatını kaçıracak değildim.

Bu sefer programa bakmayarak çuvallamıştım, ama Veda'yı yüzüstü bırakacak değildim, hele de benimle çıkmayı kabul ettikten sonra. "Bu bir . . . ailevi acil durum."

Tırnakları bilgisayarında takırdarken gözlerini devirdi. "Her neyse."

En iyi çalışanıma yalan söylediğim için kendimi berbat hissederek arkamı döndüm. Düşüncesizce verdiğim karar, Luna'nın telefon etmek zorunda kalacağı ve onların hayal kırıklığının yükünü üstleneceği anlamına geliyordu. Çenemi tuttum ve bunu Luna'ya telafi etmenin bir yolunu bulmaya karar verdim. Yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini ve bunun kaburgalarımın altında nasıl bir yara açtığını düşünmek istemiyordum.

İç çekerek dövme kabinime kaçtım, Veda'yla buluşma vaktinden önce günün kalan müşterileriyle kendimi kaybedebileceğim için rahatlamıştım.

STAR HARBOR, Blue Star Otoyolu'nun yaklaşık yirmi mil yukarısında bir sahil kasabasıydı ve bana Outtatown'ı hatırlatıyordu, ama farklı bir yazı tipiyle. Kasabanın kendisi memleketimden biraz daha büyüktü ve biraz daha aile odaklı görünüyordu, turistler için yerel bir çiftlik tüm yıl boyunca büyük bir cazibe merkeziydi. Sahili süsleyen şarap imalathaneleri ve bana her zaman evimi düşündüren aynı yüksek kum tepeleri vardı. Yerliler bildikleri kasabaya bağlı kalma eğilimindeydi ve bu da Veda'nın bizi birlikte gören birileri hakkında endişelenmesine gerek kalmayacağı anlamına geliyordu.

Dikkatimi gruba ve sahnenin etrafında dolaşan insanlara vermeye çalıştım ama gözlerim masanın üzerinden Veda'ya kaymaya devam etti. Kot pantolon, botlar ve düğmeli kısa kollu bir gömlek giymiştim. Gömleğimin üzerindeki baskı

İnceydi, ama yeterince yakından bakarsanız minik siyah kedilerin tekrar eden bir deseni vardı. Sinirlerimi yatıştırmak için bir elimi göğsümde gezdirdim.

Veda, ağzımın kurumasına neden olan koyu kırmızı renkte cilveli bir sundress giymişti. Göğüsleri yakasının üzerinde tünemişti ve askıları bir çekişle koparabileceğim kadar ince görünüyordu. Sundress giyen muhteşem bir kadının erkekleri çılgına çeviren özelliği neydi?

Bir bacağını diğerinin üzerine çaprazlamıştı ve Veda'nın ayağı ritme göre sallanıyordu. Beni bakarken yakalayınca kaşlarını çatı. "Ne?" diye sordu.

Koltuğuma geri yaslandım ve sııttım. "Bir şey yok." Omuz silktim. "Farklı görünüyorsun, hepsi bu."

Koyu renk saçlarının uçlarını düzeltti. "Farklı mı?" Kaşlarını çatı. "Bu hiç iyi değil."

Başımı salladım ve kıkırdadım. "Tanıştığım diğer kadınlardan farklı demek istedim. Güven bana, Değerli. Farklı olmak *olağanüstüdür*."

Yanakları bir türlü anlayamadığım bir şekilde kızardı. Ben de devam ettim. "Daha rahat görünüyorsun ... daha az gergin, belki."

Etrafına bakındı ve sonra iç çekerek omuz silkti. "Burada ben hiç kimseyim. Kasabadaki meraklı yeni kız ya da King Equities'in en yeni çalışanı değilim. Biri benimle konuştuğunda her kelimesini analiz etmek, anlattıklarından daha fazlası olup olmadığını merak etmek zorunda değilim."

Kaşları çatıldı. "Bu ilginç bir değerlendirme."

Benim küçük kasabamda böyle hissetmiş olması bana tuhaf geldi.

"Geçen gün babanla tanıştım." Yeşim yeşili gözleri benimkilere kaydı.

Kıkırdadım ve başımı salladım. "Ah evet, şey ..." Biramdan bir yudum aldım. "Bu iş görür."

Gözlerini bana dikti. "Sorun nedir? Kendi çocukları dışında kasabadaki herkes ona yaltaklanıyor gibi görünüyor."

"Anlaşma mı? Kahretsin, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Bana temkinli bir şekilde baktı ama ben müziğe ve göl kenarındaki barın ambiyansına odaklandığım için ısrar etmedi.

Babamı ve yıllar boyunca kendi çocuklarına nasıl haksızlık ettiğini düşünmek istemiyordum, üstelik tüm bunları yaparken toplum içinde iyiliksever Bay Kral olarak kalmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Hayır, bu benim Veda'yla geçirdiğim zamandı ve o çocukluk travmasına on metrelik bir sopayla dokunmayacaktım.

Ben sessiz kalınca Veda, "Bu grubu sevdiğimi nereden biliyorsun?" diye sordu.

Alay ettim. "Tüm sırlarımı paylaşamam."

Bana baktı ve ben de gülümsememi gizlemeye çalıştım.

"Peki." Nefes verdim. "Seni dairene kadar geçirdiğimde bu şarkıyı mırıldanıyordun. Melodiyi tanıdım ve araştırdım, şansına burada bir konserleri varmış."

Veda kıkırdadı ve yere bakıp birasından bir yudum alırken inanamayarak başını salladı. "Çok iyisin. Sana bunu vereceğim."

Muzaffer bir sırtış yüzümü böldü. "Biliyorum."

Güldü ve gözlerini devirdi. "Sanki egonu beslememe ve olduğundan daha büyük hale getirmeme ihtiyacın varmış gibi."

Bir elimi göğsüme bastırdım. "Bunu ego olarak değil, sağlıklı bir özgüven olarak düşünmeyi seviyorum."

Mystic Fyre adlı grup, alternatif rock coverları ve orijinal şarkılardan oluşan bir karma çaldı, bunlardan birini radyodan tanıdım. Setlerini bitirdiler ve mekanın arka tarafında ürünlerini imzalamak için ara verdiklerini duyurdular. Grup sahneden inerken Veda'nın gözlerinin sevinçle parlamışını izledim.

"Sen de gitmelisin," diye teklif ettim.

Karamsar gözleri beni inceledi. "Gerçekten mi?" Önce malların bulunduğu masaya, sonra tekrar bana baktı. "Sakıncası olmadığına emin misin? Sadece bir saniye sürecek."

Çoktan koltuktan kaymaya başlamıştı ve ben de gülümsedim. "Elbette, bir şeye ihtiyacınız olursa hemen burada olacağım."

Grup bir ürün masasına doğru ilerlerken müzik kutusundan gelen çağdaş müzik devreye girdi. Hem erkeklerin hem de kadınların Veda'nın varlığıyla büyülenmesini takdirle izledim.

Yumuşak bir el ensemde gezinerek bakışlarımı ondan ayırdı. Döndüğümde tanımadığım bir kadının arkamda durduğunu ve gülümsediğini gördüm.

"Merhaba." Kadın dudaklarını yaladı ve bana doğru eğildi.

"Hanımefendi." Başımı salladım ve dokunuşundan uzaklaştım.

İçinden havlayan bir kahkaha koptu. "Hanımefendi?" Tekrar güldü, bu sefer elini koluma dayadı. "Birinin *hanımefendisi* olmak için çok gencim."

Ayağa kalktım, dokunuşundan sıyrıldım ve kibarca Gözlerim tekrar Veda'yı ararken gülümsedim. Dudaklarımı düzleştirdim ve yabancıya kısa bir baş selamı verdim. "Size iyi geceler."

Bana seslendiğinde sadece iki adım uzaktaydım. "Kim olduğunu biliyorum, biliyorsun. *Bay Doğru. Şimdi.*"

Arkama baktım. Omuzlarını salladı ve Dilini dudağında gezdirdi. "*Her zaman* benim Bay Doğru'm olabilirsin."

Sersemlemiştim, hareket edemeyecek kadar şok olmuşum. Zihnim dönüyordu.

Benim kim olduğumu nereden biliyordu?

Çevrimiçi kişiliğimin tüm amacı tamamen anonim olmaktı. Kişiliğimin baskın tarafını serbest bırakabileceğimi bilmek heyecanın bir parçasıydı. Kamuya açık platforma rağmen, kamera arkasında kendimi her zaman *güvende* hissetmiştim. Kadının beni aşağılayıcı bir şekilde aval aval süzmesi tüylerimi diken diken etti.

Düğünde çevrimiçi kimliğini bildiğimi yüzüne vurduğumda Veda'nın da böyle hissetmiş olabileceğini hayal ettim.

Bunun karşı tarafında olmak çok üzücüydü.

"Yüzünü göstermiyor olabilirsin" -kadının parmağı bana doğru döndü- "ama sen ve o seksi dövmelerin neredeyse her gece fantezilerimin başrolünde yer alıyorsunuz. Bir erkek arkadaşımı terk ettim çünkü sana yetişemedi." Suratını astı ve ayaklarını yere vurdu, bu hareket göğüslerini çoğu erkeğin dikkatini çekecek şekilde zıplatıyordu.

Bağırsaklarım kurşun gibi oldu. Çevrimiçi kişiliğim ve gerçek hayatımın bir araya gelmesi gerçeküstü bir durumdu. Kaçma dürtüsü içgüdüsel ve ısrarcıydı.

İlgisiz görünmeye çalışarak ellerimi ceplerime soktum. "Keşke neden bahsettiğinizi bildiğimi söyleyebilseydim," diye yalan söyledim gergin bir gülümsemeyle. "Yine de iyi şanslar."

Veda'yı aramak için kalabalık bara doğru ilerledim ve surat asan kadını arkamda bıraktım. Yoluma çıkan her bir çift gözde, bilip bilmediklerini merak ediyordum. Yarattığım içerikten hiçbir zaman utanmamıştım ama kimliğimi gizli tutmak benim tercihimdi. Anonimlik beni koruyordu ama aynı zamanda izleyicilere benim rolümde istedikleri kişiyi hayal etme fırsatı veriyordu.

Bay Doğru Şimdi, koparıp rafa kaldırdığım bir parçam gibiydi, ama işte oradaydı, boğazımdan aşağı itiliyordu.

Barın içinde tepinirken içimden sinirli bir hırıltı yükseldi. Grubun ürün masasının yakınındaki karanlık köşede, nihayet Veda'yı bana dönük profiliyle gördüm. Yanında grubun baş gitaristi olduğunu anladığım bir adam vardı. Dar siyah kot pantolon ve yüksek topuklu spor ayakkabılar giyen sıksa bir adamdı. Kolları inceydi ve gölgelendirmeler üzerinde biraz daha çalışılması gereken birkaç soluk dövmesi vardı. Veda

Sohbetten keyif alıyor gibiydi, bu yüzden ona kartımı ve mürekkebinin temizlemesi için bir danışmanlık teklif etmeyi aklıma not ettim.

Kadın bir gömleği işaret ettiğinde, adam ona doğru eğildi.

Çok yakın.

Söylediği bir şeye içten, samimi bir kahkaha attığında, kafasını lanet olası omuzlarından ayırmak istedim.

Boktan dövmeleleriyle yaşayabilir.

Derin bir nefes aldım. O yetişkin bir kadındı ve istediği kişiyle konuşmaya hakkı vardı.

Daha sert baktım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. Müzisyen onunla konuşurken karşısında duruyordu. Konsantre oluyordu. Kaşlarının arasındaki sevimli çizgiyi ve alt dudağının hafifçe büküldüğünü fark ettim.

O da fark etti.

Kıskanç bir farkındalık dikenini sırtımı sıkıştırdı. Eğer ona tekrar yemeye hazır bir yemek gibi bakarsa, kendimi kaybedecektim.

Aşırı korumacı bir erkek bebek olmamaya çalışarak, sohbetlerine gelişigüzel katıldım. Gitaristin gözleri benimkilere kaydı ve durakladı.

Veda döndü. "Hey, Royal, bu Dan. Gitarist. Dan, dostum, Royal."

Sesindeki baş dönmesinin azaldığını duyunca şaşırdım ama yine de elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum. Grup bu gece harika çalışıyor."

Dan'ın göğsü kabardı. "Memnun oldum dostum. Ben de tam Veda'ya ikinci setin ortalığı kasıp kavuracağını söylüyordum."

"Evet." Başını salladı. "Ayrıca ... neydi o?" diyordu. Kollarını kavuşturdu, yanakları alevlenirken göğüslerini yukarı kaldırdı. "Doğru... daha çok gülümsersem daha güzel olacağımı."

Gözlerim yaz güneşinde solan bir menekşe gibi büzüşen Dan'e kaydı.

Ben de kendi kollarımı kavuşturarak onun duruşunu taklit ettim. "Oh. Bu doğru mu?"

Siyah bir kaş yukarı kalktı. "Ben de öyle duydum."

Dan kekeleydi ve bir yanıt oluşturmakta zorlandı. Eli Veda'nın dirseğine dokunmak için uzandı ama Veda elinin altından kaydı. "Hadi ama, sadece demek istediğimi biliyorsun-"

Hüngür hüngür ağlamasını kesmek için elimi kaldırdım. "Dan, gitar çalmak için iki kola da ihtiyacın var mı?"

"Ne?" Kafası karışmış bir halde başını salladı. "Elbette, dostum." "Güzel." Başımı salladım. "Bunu unutmamalısın, çünkü

Eğer bir daha bana ait olana dokunursan, kolunu koparır ve onunla seni öldüresiye döverim."

Veda'ya elimi uzattım. "Gidelim, Kıymetlim."

Eli benim elime kayarken gülüşü bulaşıcıydı. Onu dans pistine ve kollarıma çektiğimde adrenalinin ve *onun* etkisindeydim.

Çalan şarkı seksenlerin popüler bir baladıydı ve Veda'yı kucağıma alarak sallandım. "Grubun geri kalanıyla tanışma fırsatını mahvettiysem özür dilerim."

Başını salladı. Sahneden gelen renkli ışıklar yüz hatlarında dans ediyordu ve ben tamamen büyülenmiştim. "Sorun değil. Biraz hıyarın tekiydi." Başını kaldırıp bana bakmadan önce gözleri dans pistine kaydı. "O haklı ama... belki de her zaman böyle dolaşmalıyım." Gözlerini kocaman açtı ve neredeyse tüm dişlerini gösteren korkutucu derecede mutlu bir yüz ifadesiyle gülümsedi.

İçimden bir kahkaha patladı ve başımı salladım. Bir elim çenesini yakalamak ve dikkatini üzerimde tutmak için yukarı kaydı. "Senin her versiyonunun yanında duracağım. İstedığın kadar kaşlarını çatabilirsin."

Gözleri yumuşadı ve bana doğru eğilerek kucağımda eridi.

Göz ucuyla az önceki kadının telefonunu arkadaşlarına gösterdiğini gördüm. Başıyla onayladı,

Beni işaret etti ve sonra telefonuna döndü. Midem çalkalandı ve Veda'yla birlikte kurallar olmadan var olabileceğim bir yere kaçmak istedim.

Bu şarkı sona erdi olarak ve bant tırmandı geri üzerinesahneye. "İkinci set için kalmak ister misin?"

Gözlerini devirdi. "Kesinlikle hayır."

Elimi uzattım. "O zaman gel Kara Kedi. Gidip biraz eğlenelim."

ON BEŞ

VEDA

Hançer dolu bakışları gördüğümde tanırdım. Royal'in varlığı girdiği her odaya hükmediyordu ve beni götürdüğü ilginç bar da farklı değildi. Bütün gece kadınlar onun dövmeli, kötü çocuk görünümüne hayran kalmışlardı. Bu beni rahatsız etmiyordu, çok seksiydi. Güçlü kollarına ya da kot pantolonunun kaslı kalçalarını nasıl gerdiğine bakmaya doyamıyordum.

Bakışlarının benden uzaklaşmamasını şaşırtıcı bulmuştum. Dikkatleri üzerine çekmesine rağmen, biz müzik kutusu eşliğinde gülüp dans ederken o bana odaklanmıştı. Outtatown'a dönerken de araba yolculuğu farklı değildi. Camımı indirdim ve radyoyu sonuna kadar açtım. Royal otoyolda uçarken kollarımı iki yana açtım ve bildiğim her şarkıyı bağıra bağıra söyledim. Ben içimden geldiği gibi şarkı söylerken gözlerinin kenarları kırışıyor ve derin, şehvetli kıkırdaması kamyonetinin kabinini dolduruyordu.

O uzun, karanlık otoyolda, daha önce hiç deneyimlemediğim bir özgürlük duygusu hissettim. Tutunmak için çok büyük geliyordu ama yine de kendimi iki elimle onu kavrarken buldum.

Kamyon kasabaya girdiğinde başını çevirip bir kaşını kaldırdı. "Benim evim mi?"

Doğal soğukkanlı ve mesafeli tavrımdan geriye kalanları da mahvetmekle tehdit eden sırıtışımı ısırdım. "Tamam, tabii."

Royal başını salladı ve sanki en başından beri onun evine gideceğimizi biliyormuş gibi kıkırdadı. Evinin önüne vardığımızda kamyonetin içindeki hava beklentiyle doldu. Elbette, randevumuz eğlenceli ve özgürleştiriciydi ama ön kapısının ardında ne olduğunu biliyordum.

O evin içinde, ben *onundum*.

Park etti, kamyonun kaputunu yuvarladı ve yolcu kapısını açtı. Bana elini uzattığında, inmememe yardım ederken ben de elimi uzattım. Ön kapısına yaklaştıkça kalbim daha hızlı atmaya başladı. Hâlâ elimi tutan Royal cebinden anahtarlarını çıkardı.

Benden gergin bir kahkaha kaçtı.

Eliyle beni kendine doğru çekti ve kulağımın hemen altındaki ince deriyi ısırdı. "Gergin olma."

Ön kapı açıldığında derin, temizleyici bir nefes aldım. En son içeri girdiğimde sadece girişe kadar gelebilmiştik. Bu gece Royal'in yaşadığı yere bakmak için zaman ayırdım. Ev derli toplu ve mütevazıydı. *Bekâr evi* diye bağırıyordu ve kır evi esintili dış cephenin rahat çekiciliğinden yoksundu. Açık konsept, mutfak adasını ve parlak dolapları tam olarak görmemi sağlıyordu. Karşı tarafta bir kanepe, sehpa ve iki sandalye vardı. Gözlerim oturma odasının köşesine sıkıştırılmış halka ışığa kaydı ve midemde bir tanıma kıvılcımı dans etti.

Royal içeri girdi ve anahtarlarını mutfığa fırlattı. lavabonun yanındaki dolaba geçmeden önce. "Size içecek bir şeyler getireyim mi?"

Barda içtiğim biralar yüzünden kafam hâlâ dumanlıydı. "Buzlu su, belki?"

İki bardak doldurdu ve birini bana doğru kaydırды. "Kendini evinde hisset." Royal yaklaştı, avuç içiyle yüzümü kavradı. Sonunda beni öpebileceğini umarak ona doğru eğildim. "Bir dakika içinde döneceğim," dedi.

Parmak uçlarının tenimde yarattığı his, ardından bir ateş yaktı. Başım dönüyordu. Soğuk suyu yuttum ve onun yokluğunda görünüşümü gözden geçirdim. Saçlarım düzeltilmiş ve göğüslerim dikkat çekici hale getirilmişti, topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve beklemeye başladım.

Karanlık koridorda belirlediğinde kalp atışlarım hızlandı. Gömleğini çıkarmış, kaslı ve mürekkepli göğsünü ortaya çıkarmıştı. Kot pantolonunun düğmeleri açıktı ve yumuşak saçlarının küçük izi bel bandının altında kaybolmuştu.

Dudaklarımı yaladım ve ellerimi önümde birleştirdim. Ne beklediğini bilmiyordum. Anlaşmamızın tüm amacının kontrolü elimden bırakmak olduğunun farkındaydım ama yine de bu yeni ve yabancı bir bölgeydi.

Önüme geçti, sıcak kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Dudağında bir gülümseme belirdi. "Bir şey söylemek için can attığını görebiliyorum, o yüzden söyle."

Tanrım, beni çok iyi okuyabiliyordu.

Hava inanılmaz derecede sıcak olmasaydı bu durum can sıkıcı olabilirdi.

Onun önünde utangaç hissediyordum. Neredeyse ağırbaşlı. Tamamen gerçeküstüydü, ama ben sadece devam ettim. "Benimle seks yapacak mısın?" diye sormak için cesaretimi topladığımda sesim yumuşaktı.

Elleri çıplak kollarımda aşağı yukarı gezinirken bana yumuşaklıkla baktı. Göğsüm sıkışıyordu ve ben bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. "Sana ne söylersem onu yapacaksın."

İçimdeki sızı kıpırdandı. "Evet, efendim."

Royal'e *efendim* demenin, bu kelimeyi iş dünyasında bir saygı göstergesi olarak kullanmaktan tamamen farklı olduğunu fark ettim. Onun için bu bir güç alışverişiydi; güven ve karşılıklı anlayışın onaylanmasıydı.

Tek hecelik bir güvenlikti.

Royal yaklaştı. Dudakları boynumu buldu ve başım geriye eğildi. Ağzı yumuşaktı. Dili sıcak ve

Islak. Dişlerinin dudağıma sürtünmesi sırtımdan aşağıya ve bacaklarımın arasına doğru ürperti gönderdi.

"Söyle Ben bir şey sen istiyorum."

Onun çakıllı sesi içimde titreşti.

Kalçaları öne doğru itildi ve elim, düğmeleri açık kot pantolonunun kotunu zorlayan sert sikini buldu.

"Ne istediğimi biliyorsun." Sözcüklerin bir sızlanma halinde dökülmesine izin vermemek çaba gerektirdi.

"Söyle bana," diye talep etti.

Boyunu avuçladım ve sıktım. "Bu." Kalçalarımı öne doğru bastırdım, umutsuzca bacaklarımın arasında sürtünme hissetmeye çalışıyordum.

Royal'in parmakları saçlarımın arasından geçti. Şefkatli ve emrediciydi ve ben onun dokunuşuyla uysallaştım. "Bütün gece mükemmel göğüslerinle benimle alay edip durdun."

Şehvetli bir yanım, onun için giymeyi seçtiğim elbiseyi takdir etmiş olmasından zevk alıyordu. Kukum ihtiyaçtan ağrıyordu.

Ona bakarken alt dudağım dişlerimin arasından kaydı.

Elleri boynumdan aşağı inip göğsümde gezindi. Göğüslerimin kabarıklığı sundress elbisemin yakasından dışarı taşı ve parmak uçlarını üzerlerinde gezdirdi. "İkimizin de ihtiyacımız olanı almasını sağlayacağım."

Royal beni oturma odasına ve kanepeye doğru yönlendirdi. Sundress elbisemin eteklerini topladı, elbiseyi başımın üzerine kaldırırken parmak uçlarını iç uyluğumun derisinde gezdirmek için zaman ayırdı. Serin hava tenime çarptığında bacaklarımda tüylerim diken diken oldu.

Önünde sadece iç çamaşırlarımla duruyordum ve o da takdirle homurdandı. Eli bacaklarımın arasına kaydı ve iç çamaşırlarımı am dudaklarımın arasına sıkıştırdı. "Şimdiden sıırılsıklam olmuşsun, Değerli."

Bana söylemesine gerek yoktu. Kalçalarımın arasında biriken sıvı sıcaklığın farkındaydım.

Royal arkasına uzandı, kanepeden bir yastık alıp yanımda yere bıraktı. "Dizlerinin üzerine çök."

Gözlerim onunla kilitlendi. Emrini yerine getirdim ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Kot pantolonunun fermuarını indirmeden önce eliyle yüzümü okşadı. Aleti, dövmeleli vücudundan dışarı fırlamıştı. Neredeyse her santimi mürekkeple kaplıydı ve ben her bir deseni keşfetmek istiyordum. Dudaklarımı yaladım, ağzımın her dövmenin üzerinde gezindiğini ve tadını hafızama kaydettiğimi hayal ettim.

Royal sikini yumrukladı. "Her zaman güzel bir kadın oldun ama dizlerinin üzerinde muhteşem görünüyorsun."

Meme uçlarım sivrildi ve parmaklarımın arasında sıkıştırdım, ona bakarken göğüslerimi birbirine bastırdım. Royal sert bir pompayla sikini okşadı. Kot pantolonunun cebine uzandı, sonra küçük bir şişe kayganlaştırıcı çıkardı ve kanepenin üzerine attı.

Kot pantolonunu yere doğru itti ve pantolondan çıktı.

Başımı kaldırıp ona baktım, iri cüssesini ve kaslı vücudunu inceledim. Gözlerim tenini kaplayan dövmelerin üzerinde dans etti. Parlak yeşil gözlü küçük siyah bir kedinin omzunun üzerinden huysuz bir bakış fırlattığını gördüğümde kalçasında durakladım. Gözlerim onu sırttırırken bulmak için yukarı doğru kaydı.

"Bu ne?" Ben sordum.

"Bir hatırlatma." Sesi boğuk ve derindi. "Sana kara kedinin favorim olduğunu söylemiştim, değil mi?"

Sözlerindeki ima aklıma geldikçe arzum daha da arttı. *O dövmeyi benim için yapmıştı. Tenini benim için damgalamıştı.*

Ben şaşkınlıkla ona bakarken Royal sikini kavradı. "Öğürmeden önce sikimin ne kadarını alabileceğini hissetmek ister misin?"

Vay anasını.

Dizlerimin bağı çözüldü. Daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı ve arzu kulaklarımdan ayak parmaklarıma kadar zonkluyordu.

Kendime güvenimi topladım ve başımı salladım. "Evet, efendim."

Kendini kanepenin kenarına doğru alçalttı. "Bunu ben de istiyorum, ama eğer tadına bakmak istiyorsan, ben o şımarık küçük göğüsleri sikerken ağzın sikimin başını okşayacak."

Hiçbir zaman bir meydan okumadan geri adım atacak bir tip olmamıştım. Uzun, damarlı sikine kararlılıkla baktım. "Bunu yapabilirim."

Kahkahası karanlığın içinde gürledi. "Yaklaş." İlerlerken midemde kelekler uçuşuyordu.

Royal parmak uçlarına bir topak kayganlaştırıcı sıktı. Öne doğru uzanarak, uzunluğunu okşamak için geri kalanını kullanmadan önce göğüslerimin arasındaki cildi sıvı ile boyadı.

Bu benim için bir ilkti ve ne yaptığımdan tam olarak emin değildim ama temelleri anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu. Kucağının üzerine eğilerek göğüslerimi birbirine bastırdım ve göğüslerimi horozunun başının üzerinden aşağı kaydırdım. Royal inledi ve başı kanepeye doğru düştü.

Şaftının üzerinde aşağı yukarı hareket ederken horozunun nabzını hissedebiliyordum. Yüzüne gizlice bir bakış attım ve gülümsedim. Baş arkadaydı, vücudumun ona hissettirdiklerinin tadını çıkarırken Adem elması belirginleşmişti. Kendime olan güvenim tavan yapmıştı. Kalçaları sessizce bana emrederek yukarı doğru itti. Kalçalarımı ve ağıy kullanılarak yavaşça ve derinlemesine hareket ettim, onları bir arada tutarken onu göğüslerimin arasına kaydırdım.

Bu pozisyonda tempoyu ayarlayabiliyordum. Kontrol bendeydi ve bunun kasıtlı olup olmadığını merak ediyordum. Kendimi tamamen bırakabilmem için çok şey gerektiğini biliyordu ve bu, tamamen rahat hissederken emirlerini yerine getirmenin bir adımıydı.

Üzerine eğildiğimde başımı eğdim, dilimi şişmiş başının üzerinde gezdirdim ve dışarı sızan bir damla prekumun

tadına baktım. Tısladı ve ses

beni ileri doğru teşvik etti. Royal'in gözleri benimkilerle kilitlendi ve kendimi hiç bu kadar güzel, takdir edilmiş hissetmemiştim.

Uyarılma içimde akıyordu ve dokunulmak, yalanmak ve doldurulmak için can atıyordum.

"Siktir." Göğüslerimin arasında sikini okşamaya devam ederken derin sesi ancak fısıltı halindeydi.

Elleri yanında yumruk olmuştu ve ben kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Bu gücün dizlerimin üzerinde olmaktan kaynaklanacağını hiç düşünmemiştim.

"Boşalacağım," diye mırıldandı.

"Evet," diye fısıldadım. "Bunu istiyorum."

Çenesi sıkılmıştı ve bana bakarken gözleri alev alev yanıyordu. "Söyle bana," dedi. "Seni döllerimle işaretlememi istediğin yeri söyle."

Royal ayağa kalktı ve sikini yumrukladı. Topuklarımın üzerinde geriye doğru oturup ona bakarken çenem düştü. O bir savaşçıydı, dövmeli bir tanrıydı ve ben de onun kurbanıydım.

Başım geriye düşerken ellerim göğüslerimi daha yukarı itti. "Al. Onu üzerimde istiyorum."

Royal'in boştaki eli başımın arkasından çekiştirerek beni kendine yaklaştırdı. Karın kasları esnedi ve vücudu hareketsizleşti. Aleti zonkluyor ve seğiriyordu. Serbest bıraktığı sıcak ipler göğsüme çarptı, sert meme uçlarımdan aşağıya ve uçlarından damladı. Bir tanesi çenemde ve yanağımda gezindi.

İşini bitirip başımı nazikçe kucaklarken Royal'in nefesleri kesilmişti. Parmakları orgazmının beni boyadığı çizgiyi takip etti. Boşalmasını göğsüme sürterek beni iyice işaretledi. Onun olarak sahiplenilmekten zevk alıyordum.

Royal'in gözleri bana bakarken şefkatle parlıyordu ve iyi bir iş çıkardığımı biliyordum.

Dilim alt dudağımın üzerinde gezinerek onun tuzlu salgısını tattı. Parmak ucumu çenemde gezdirdim ve kıkırdadım. "Iskaladın," diye alay ettim.

Homurdandı ve gülümsedi. "Dikkatimi kaybetmeme neden oluyorsun."

Hâlâ sert olan Royal eğilip beni kollarının arasına aldı ve ayağa kaldırdı. Bakışlarımı tutarken yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

"Berbat durumdayım." Kıkırdadım, yüzümdeki ve boynumdaki dölün fazlasıyla farkındaydım.

"Sen mükemmelsin." Royal, salgısının hâlâ ağzımı kapladığı gerçeğini umursamadan eğildi. Dudakları yumuşak ve tüketkendi. Ağzının içine çekmeden önce dili alt dudağımın üzerinde gezindi.

Öpücük şehvetli ve iğrençti ve istediğimi hiç bilmediğim her şeydi.

Daha fazla.

Vücudum daha fazlası için çılgılık atıyordu. *Onun* için.

Kolları beni bıraktığında hayal kırıklığıyla solmuştum. "Hadi seni temizleyelim." Bir parmağının ucu boynumdan aşağıya indi ve yaptığımız dağınıklığın içine girdi.

"Ama ..." Kaşlarım çatıldı ve kaşlarımı çatarak ellerimi kalçalarımın koydum.

Royal suratımı astım ve güldü. "Rahatla, Değerli. Bütün gece bizim ve senin için planlarım var."

Artık onunla mücadele etme zahmetine bile girmedim. Utanç ya da pişmanlığın beni tüketmesini bekledim ama hiç gelmedi. Nedense kontrolü ele alması ve tüm kararları vermesi hoşuma gidiyordu. Evinin arka tarafına doğru yürürken ben de onu takip ettim ve gülümsedim.

ON ALTI

ROYAL

VEDA, suyun giderin etrafında dönmesini izlerken sessizdi. Su omuzlarının üzerinden yuvarlanırken siyah saçları kalın, ıslak bir perde halinde sırtına dökülüyordu. Kremsi tenindeki döllerimi temizledim ve gözleri kapanıp başı geriye doğru eğilirken yüzünü inceledim.

Gözlerimi dikmiş bakıyordum ve doyamıyordum.

Veda'yı ilk gördüğümde, tekerlekler üzerinde cehennem gibiydi - hiçbir bok almayan tavrı tam olarak sergileniyordu ve erkeksi enerji sızıyordu.

Benimleyken yumuşak ve uysaldı.

"Bana baktığını hissedebiliyorum," dedi, ipeksi saç tellerine şampuan sürerken gözleri kapalıydı.

"Elimde değil." Saçlarını köpürttüm ve kafa derisini nazikçe kaşıdım. "Sen tanıdığım en ruhani, en kadınsı kadınsın."

Mırıldandı ve tek gözüyle beni süzdü. "Sana bir sır verebilir miyim?"

Başımı salladım ve saçındaki şampuanı durulamaya çalıştım. "Tabii ki."

"Hiç kimse beni kadınsı olmakla suçlamadı. Fazla erkeksi olmakla mı? Her zaman." Sıcak su sırtından aşağı süzülürken iç çekti.

Saç kremini saçlarının uçlarına sürerken takdirle inledi. "Sanırım bir denizaltı olmanın avantajları var."

Neden bahsettiğini tam olarak anlayarak başımı salladım. "Bu yaşam tarzından öğrendiğim şey de bu. Baş belası olmaya çok alışmışsın. Patron olmaya. Ama benimleyken bunu yapmak zorunda değilsin. Dinamiğimize, dişil enerjine adım atmana izin verecek kadar eril enerji katabiliyorum."

Veda yumuşayıp bana bakarken onu kollarımın arasında tuttum. "Bir kız buna alışabilir."

Ona sarılırken gözlerimi kapattım.

Ben de öyle.

Veda'nın her santimetrekaresinin temizlendiğinden emin olduktan sonra onu makyaj aynamın karşısına diktim. Saçları kabarık beyaz bir havluyla sarılmıştı ama karşımda çıplak duruyordu. Bir topak losyon alıp ellerimde ısıttım. Omuzlarından başlayarak kremsi losyonu cildine masaj yaparak yedirdim. Başparmaklarım kürek kemiklerinin yanındaki düğümlere bastırdı ve inledi.

"Bu inanılmaz hissettiriyor." Ben kalçalarına doğru inerken o başını çevirdi. "Evrak işleri yüzünden kambur duruyorum ve bu da sırtımı mahvediyor."

"Çok çalışıyorsun," dedim.

"Kardeşinle konuş. O adam asla pes etmez." Ben kalçalarını losyonlarken, o geriye doğru kaydı.

Yanaklarından bir avuç tutup sıkıldığında sikim kıpırdandı. "Kıçını tekmelememi ister misin?"

İçinden yumuşak bir kıkırdama yükseldi. "Hayır, o iyi. Yani, biraz hıyarın teki ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Baldırlarına ulaştığımda önünde diz çökmüştüm. Kaşlarını kaldırarak bana bakarken gözleri parlıyordu. "İşte bu bir değişiklik."

Rol değişiminden tam anlamıyla faydalandığını bilerek sırıttım. "Dizlerimin üzerinde olmam kontrolün bende olmadığı anlamına gelmez."

Elim uyluğunun iç kısmına doğru ilerlerken teni kızardı. Aletimi memelerinin arasına sokarak bir fanteziyi gerçekleştirmiş olabilirdim ama onunla işim henüz bitmemiştir.

Gözlerim onunkilere kilitlendi ve elimi bacaklarının arasına kaydardım. Parmağımı ıslaklığında gezdirdiğimde keskin nefes alışları kesildi.

Açıklığını okşadım ve inleyerek omuzlarımı kavradı.

"Çok muhtaç. . ." Kıkırdadım ve sikim taş gibi sertleşti. "Bana daha önce seni becerip beceremeyeceğimi sormuştun. İstedğin bu mu Veda?"

"Evet, efendim." Dudaklarını yaladı. "Lütfen..."

Çenem tatmin olmuş bir gülümsemeyi bastırmak için esnedi. Vücudumdaki her hücre onun için çığlık atıyordu. Onu akla gelebilecek her şekilde istiyordum. İhtiyacı olan her şeyi ona vermekten başka bir şey istemiyordum, ta ki o tükenene ve doyana kadar.

Ayağa kalktım, parmağımı amından çıkardım ve ağzıma aldım. Sahiplenme duygusu göğsümü doldurdu ve onun küçük bedenini omzuma atmak için eğildim.

Şaşkın bir çığlık banyoda yankılandı. Havlusu başından çözülerek yerde bir yığın haline geldi.

Baş aşağı kıkırdandı ve ben de kıcını tokatladım. "Gidelim, Değerli."

Elleri sırtımda geziniyor, parmak uçlarıyla dövmelerimin ana hatlarını çiziyordu. Onun narin, şakacı dokunuşuyla omurgamda elektrik çarptı. Kanım bacaklarımın arasında kabardı, onu kendime çekmeye ve onunla kendim gibi bağ kurmaya hazırdım.

Yatak odamda büyük boy yatağa doğru yürüdüm ve onu şiltenin üzerine yatırdım. Islak saçları omuzlarına dökülüyor ve göğüslerini görüş alanımdan koruyordu.

Bir elim ileri uzandı ve dizinin hemen üstünden kalçasını kavradı. Tek bir çekişle o n u kendime doğru çektim ve sırt üstü yere yığıldı.

"En sevdiğin pozisyon hangisi?" diye sordu nefes nefese.

Ona bakarken yüzüme bir kurt sırtışı yayıldı ve yatağa, bacaklarının arasına tırmandım. "Misyoner."

Kaşları çatıldı ve alay etti. "Bu çok sıkıcı," diye alay etti.

Bacaklarını daha geniş açtım, onu sahiplenmek için baskın dürtülerim kaynamak üzere olan bir tencere gibi yüzeye çıkıyor.

Sıkı, ıslak amını parmakladım. "Sikimi içine sokmak ve seni boğarken göğüslerinin zıplamasını izlemek istemem sıkıcı mı?" Amcığı parmaklarımın etrafında sıkıştı ve ben sırttım. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Nefesi kesildi. "Royal ..."

Başımı salladım. "Hazır olmadığın hiçbir şeyi yapmayacağız."

Dirseklerinin üzerine kalktı, parmaklarım içine girip çıkarken kalçalarını sallamaya devam ediyordu. Dudaklarını yaladı. "Bana bunun neye benzediğini söylemeni istiyorum - eğer güvenliyse."

Parmaklarımı çektim ve ciddi bir bakışla onu kısıturdım. "Seni her zaman güvende tutacağım ama nefes oyunu hafife alınacak bir şey değil."

"Anlat bana," diye ısrar etti.

Ellerimi yanlarında gezdirdim, aramızdaki bağı koparamadım. "Elim boynunda. Yanlara hava değil kan akışını kısıtlayacak şekilde baskı uyguluyorum. Bu ikimiz için de deneyimi arttırıyor. Eğer çok fazla gelirse bana sözlü olarak *durmamı* söylüyorsun ya da yan tarafıma dokunuyorsun ya da her ikisini birden yapıyorsun ve ben de hemen basıncı azaltıyorum."

Nefesi hızlanırken göğsü inip kalkıyordu. Aklından binlerce senaryo geçirdiğini söyleyebilirdim.

"Bunu sadece sen hazır olduğunda deneyeceğiz."

Kalçalarını kendime doğru çektim, ağrıyan sikim içine girmek için yalvarıyordu. Kalçalarını oynattı ve ben sikimin

başıyla amını okşarken sırt üstü yattı. İçine doğru sürükledim

Başını klitorisine vurmak için durdu.

Kalçaları sarsıldı. "Tanrım, evet. Bunu istiyorum."

Nefes verdim. "Bu siki istediğini biliyorum, Değerli."

Başını iki yana salladı. "Hayır, hepsini istiyorum. Beni almanı ve bunu yaparken beni boğmanı istiyorum."

Kanım kaynıyordu. Ona baktım ve kalçalarımı oynatıp içine girmemek için tüm gücümü harcadım.

Onu benim olarak sahiplenmek için.

Komodine uzanıp bir prezervatif almak için yer değiştirmiştım ki bileğimdeki eli beni durdurdu. "Beni şimdi al. *Lütfen.*"

Kendime hakim olamıyordum.

sikimi onun sıcaklığına doğru soktum. İçine girmemek için kendimi zor tutarken karın kaslarım şişti. "Ben temizim. İstedğin buysa sana çıplak verebilirim."

Yüzümü incelerken ağzı bir karış açık kaldı.

Kaşlarım çatıldı. Neye bulaştığının farkında olduğunu ve benim yanımda kendini güvende hissettiğini teyit etmek için bu sözleri duymam gerekiyordu. "Bana inanıyor musun?"

Veda'nın yüzü arzuyla kızarmıştı. "Beni öldürmeyeceğine güveniyorsam, temiz olduğuna da inanabilirim. Ben de öyleyim ve doğum kontrol hapı kullanıyorum. Bana güveniyor musun?"

Bildiğinden çok daha fazlası.

"İstiyorum."

Elleri kalçalarımı kavradı ve sıktı. "Ben hazırım, efendim."

Girişine çentik atınca sikim seğirdi. Islanmıştı ama yeterince değil.

Yüzümü indirdim ve kaygan amına tükürdüm. İleri doğru ittim, kalın sikim onu germeye başlamıştı bile. Sağ elim göğüslerinin arasından boynuna doğru hareket etti. Avucumun altında yutkunurken boğazındaki kaslar çalıştı.

Boynuna hafifçe baskı uygulayarak içine girdim. Gözleri kapalıydı ve sırtı

Kemerli.

"Aç onları. Gözlerini benden ayırma." Vücudumdaki her kas ona göre ayarlanmıştı ve onu doldurduğumda gözlerindeki bakışı görmek istiyordum.

Onu beslediğim her santimde, boynunu kavrayışım daha da sıkılaştı. "Evet." Sesi çaresiz bir yalvarış gibiydi.

İçine gömüldüm, onu tamamen doldururken kalça kemiklerim ona doğru bastırdı. Boynuna hafifçe tutunarak içine pompaladım.

Siktir, çok sıkı.

Güvenli seksi her zaman ciddiye almışımdır, ama Veda'yı çıplak olarak almakla ilgili bir şey içimi açtı. Uzun, derin vuruşlarla ona pompaladım. Ben hareket ettikçe bacakları etrafımı sarıyordu. Onu becerirken gözlerim yüzünden hiç ayrılmadı ve onu sınıra yaklaştırdım.

Gözleri kapandı ve ağzı açık kaldı. Ona her vuruşumda nefesleri uğulduyor ve amcığı sikimi mengene gibi sıkıyordu. Dövmeli elimin onun küçük güzel boğazını nasıl sardığına baktım. İçimde derin bir koruma ve güven duygusu kabardı.

"Gözlerini benden ayırma," dedim. "Seni çıplak bırakanın ve içini açanın ben olduğumu görmeni istiyorum."

Yumuşak kirpikleri dalgalandı ve yeşim yeşili gözleri bana baktı.

"İşte benim tatlı kızım." Kalçalarımı hareket ettirirken titrek bir nefes çıkardım. "Çok iyi gidiyorsun, Değerli."

Övgülerim karşısında gururlandı. Ben hızımı ayarlayıp onu orgazma yaklaştıırken göğüsleri her sert darbede zıplıyordu. Veda jiletin ucundaydı ve ben de onun çok gerisinde değildim.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş, arzuyla parlıyordu. "Daha fazla."

Elimi esneterek basıncı artırdım ve taşaklarım içine girdiğinde hareketsiz kaldım. Etrafımda paramparça oldu, dudaklarından bir çığlık döküldü. Boşalırken içinden dalga dalga akmaya başladı. Veda Bauer'in sikimin üzerine boşalması kadar muhteşem bir şey görmemiştim.

ve parçalanırken adımı haykırıyordu. Orgazmının dalgalarına binmesine izin verdiğimde tutuşum gevşedi.

Altımda gevşedi ve güldü. "Lanet olsun."

Boynunu inceledim, narin teninde iz bırakmadığımdan emindim. Sırtım ağrıyor ve bedenim serbest kalmak için çılgılık atıyordu. Onu doldurma ve her yönden sahiplenme düşüncesi kafamda dönüp duruyordu. Başka bir kadını hiç bu kadar yoğun bir şekilde istememiş ya da ona ihtiyaç duymamıştım.

Baş döndürücüydü ve onu döllerimle doldurmam *gerekiyordu*. Belki de işimiz bittikten sonra bile onu dolaştırırdım, böylece ondan damlar, iç uyluklarını boyar ve işimiz bittikten çok sonra bile onun daha fazla parçasının benim olduğunu iddia ederdim.

Bir hırıltıyla içinden sıyrıldım ve Veda'yı yüzüstü yatırarak yer değiştirdim. Ellerim kalça kemiklerinin altından kayarak çıplak kıcını önümde yukarı kaldırdı.

Sikimi kavradım ve damlayan, muhtaç amına doğru hizaladım. "Memeler yatağa, Değerli."

Bana uydu ve ben de bir tıslamayla onun sıkı sıcağına doğru kaydım. Kalçalarım kıçına çarparken serbest bırakılmamı kovalayarak içine girdim. Onu doldurduğumda nefesi beni sersemletmeye yetti. Bir elim kalçasını tutarken diğer elim uzun, siyah saçlarını karıştırıyordu. Yavaşça, güzel yüzüne bakmak için başını geriye çektim. Ağzı açık kaldı ve bunun da doldurulmasına ihtiyacı olduğunu biliyordum. Öne uzanarak bir parmağımı ağzına soktum, sonra iki parmağımı.

Ben onu becerirken inledi ve parmaklarımı emdi. Serbest elim ileri uzandı, sert bir meme ucunu kopardı ve parmaklarımın arasında yuvarladı. Ona baktım, sikimin amına girip çıkmasını izledim. Kıçı benimle alay ediyordu. Hınzır bir sırıtışla başparmağımı emdim, tükürüğümle ıslattım ve hafif bir basınçla açıklığı kızdırdım.

Ağzını parmaklarımın etrafına sıkıştırarak kıpırdandı ve durdu. "Hoşuna gitti mi?"

İnledi ve başını salladı.

Kıç yanağını kavrayarak, başparmağımın ucu zar zor içine girene kadar en küçük miktarda ek basınçla kenarını daire içine aldım. Tekrar boşalırken haykırdı.

İki elimle kalçalarını kavradım ve çırpınırken onu sabit tuttum. "İşte bu, Değerli. Sahip olduğun her deliği doldurduğumu bilerek sikimin üzerine gel."

Sikimin üzerinde zıplarken, amı o kadar sıkıydı ki kendimi kaybettim. Boşalırken içine pompaladım. Kendimi ona karşı destekleyerek, tamamen boşalana kadar kendimi bıraktım.

Bir inilti ve zarif bir sıçrayışla yatağa, onun yanına uzandım. Ben tavana bakarken o da yüzüstü yere yığılmıştı. Nefes alış verişlerimiz yatak odasındaki sessizliği dolduruyordu.

Vay anasını.

Elbette seks eğlenceliydi ama hiç *böyle* olmamıştı. Veda ile yoğun ve her şeyi tüketen bir şeydi. Beni değiştirmişti ve hiçbir şeyin birlikte ne kadar iyi olduğumuzla kıyaslanamayacağından emindim.

Elim sırtını buldu ve teninin yumuşaklığına k e n d i m i kaptırdım. "İyi olduğuna emin misin?"

Başını bana doğru çevirdi. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Hareket edemiyorum. *Düşünemiyorum.*"

Ellerimi altına koyarken ona şakacı bir sırtış attım. Başını. "Seni kırmak istememiştim."

Veda kıpırdayarak kolumun kuytusuna sokuldu. Memnun bir iç çekişle başını göğsüme yasladı. "Sanırım beni iyileştirmiş olabilirsin."

Onu daha yakına çektim ve burnumu saçlarına değdirdim.

Sanırım ne demek istediğinizi anladım.

YEDİ

VEDA

Royal'in sabit nefes alıp verişinin yükselip alçalması farkındalığıma sızdı. Yatağının başucundaki çalar saatin yumuşak ısıltısı dışında oda karanlıktı. Sıcak tarafına bastırılmıştım, bacaklarım onunkilere dolanmıştı. Royal'in kolları etrafımı sarmış, uyurken beni kendisine bastırıyordu.

Bu fırsatı onun yüz hatlarını yakından incelemek için kullandım. Yüzünün düzlemleri keskin ve erkeksiydi. Koyu renk kirpikleri haksız yere uzundu ve yumuşak dudakları nefes alırken aralanmıştı.

Onu uyandırmamak için elimden geleni yaparak geri çekildim. Gözlerim boynunu süsleyen dövmelere kaydı. Her biri henüz öğrenmediğim bir hikâye anlatıyor gibiydi. Royal şimdiye kadar birlikte olduğum erkeklerden çok farklıydı. Benim tipim genellikle iş hayatında olan, temiz kesimli, güven fonu olan bir adamdı. Son zamanlarda, tipimin aslında dövmeli, harika bir mizah anlayışı ve devasa bir siki olan bir sanatçı olabileceğini düşünüyordum.

Royal King'de kesinlikle kolay ve tahmin edilebilir hiçbir şey yoktu ve bana başka hiç kimsenin cesaret edemeyeceği kadar değerli bir şey göstermişti. Varlığının kendi dişil enerjime adım atmamı sağlayacağını söylemişti ve olan da tam olarak buydu. Onun etrafında lapaya döndüm ve küçümseme hissetmek yerine bundan zevk aldım.

Hatta can atıyordum.

Royal kendim hakkında bildiğim her şeyi ters yüz ediyordu ama ondan uzak duramıyordum. *Ama bu adam hakkında ne kadar şey biliyorum ki?*

"Şimdi kim bakıyor?" Yumuşak, boğuk sesi kırıldı. Karanlıkta başımı kaldırıp baktığımda uykulu bir gözle beni dikizlediğini gördüm.

Utanarak ona sarıldım. "Ben de tam senin hakkında hiçbir şey bilmediğimi düşünüyordum."

Yer değiştirdi, böylece yan yana yatıyorduk. Ellerimi başımın altına sıkıştırdım ve o da benim pozisyonumu yansıttı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi." Sırıttım.

Yatak odasının loş ışığında bile gözlerindeki gülümsemeyi görebiliyordum. "Bu biraz zaman alabilir."

Kaşlarım havaya kalktı. "Zamanım var."

Öyle değil mi?

Outtatown'ı daimi ikametgahım yapmayı hiç düşünmemiştim ama beni Chicago'ya çağıran hiçbir şey yoktu. İş hayatım çökmüştü ve iş dışında kişisel arkadaşlıklarım olmadığından, hareketli şehre karşı iç karartıcı bir bağ eksikliği hissediyordum.

Royal sorularımın gözlerimde dönmeye başladığını görmüş olmalı ki nazik bir değerlendirmeye bakışlarımı tuttu. "Sana bir şey göstermek istiyorum. Sıkı otur."

Beni yatakta bırakıp odanın diğer tarafına geçti. Görkemli bir şekilde çıplaktı ve utanmıyordu - haklı olarak öyle çünkü kaslı vücudu tertemizdi. Ne kadar ateşli olduğunu ve tamamen benim olduğunu düşününce ağzım kurudu.

Döndüğünde cüzdanı yanındaydı. Sırtını yatak başlığına yaslayarak oturdu ve cüzdanı açarak içinden eski, solmuş bir fotoğraf çıkardı.

Bana uzattı ve ben de kaşlarımı çatarak inceledim. "Ergenlik öncesi bir çocuğun resmini neden yanında taşıyorsun?"

Cüzdanını?"

Royal fotoğrafa gözlerinde sevgiyle baktı. Resimdeki cılız çocuk on ya da on iki yaşından büyük olamazdı. Kalın gözlükler takıyordu ve şimdiden sivilce belirtileri göstermeye başlamıştı. Geniş, garip sırtılarından çarpık dişleri ve metal diş telleri görünüyordu.

Ben resmi tutarken o da resme dokundu. "Bu Dwayne James King."

Royal ile fotoğrafın arasına baktım. Ona tekrar baktığımda, fotoğraftaki zamanda donmuş garip gülümsemeyi taklit etti.

Hayatta olmaz.

Gözlerim kocaman oldu ve ağzım açık kaldı. "Bu-" Yüzünün yanında tuttum. "Bu *sen misin?* Az önce bir adamla seks yaptığımı ve ilk adının Dwayne olduğunu bilmediğimi mi söylüyorsun?"

Kıkırdadı ve fotoğrafı elimden aldı. "Bu çok incitici. Dwayne adında bir sürü havalı adam var."

Ona düz bir bakış attım. "Birini söyle." "Dwayne 'The Rock' Johnson."

Bir kıkırdamayı bastırırken elimi ağzıma kapattım. "Haklısın. Çok özür dilerim. Ben sadece-" Başımı salladım. "Bunun gerçekten sen olduğuna inanamıyorum. Büyük bir parlama yaşadın!"

Alnı kırıştı. "Bir parıltı mı?"

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Bunun nasıl olduğunu bilmek zorundayım."

Nazik bir gülümsemeyle bana baktı ve yumuşak bir öpücükle ağzımı yakaladı. "Annem gittikten sonra uzun bir süre hayat bir mücadeleleydi. Kızlarla ya da sporla ilgilenmiyordum. Resim yapmayı seven tuhaf bir çocuktum." Fotoğrafa bakarken omuzları kalktı ve o sevimli küçük çocuğu gün gibi net görebildim. Kalbim sıkışmıştı.

"Muhtemelen çok sessiz olduğum için itilip kakıldım ve bana çok sataşıldı. Bir çocuk vardı.

acımasızdı. Sırt çantamı çekiştirir, okuldan sonra beni itip kakmak için beklerdi, bu tür şeyler."

Doğrulup çarşafı çıplak bedenimin etrafına toplarken burun deliklerim alevlendi. "İsim istiyorum."

Royal kıkırdadı. "Bir gün artık bununla işimin bittiğine karar verdim. Egzersiz yapmaya ve cildime bakmaya başladım. Daha sağlıklı beslenmeye başladım. Değişiklikleri ilk fark eden Whip oldu ve bana yardım etmek için bir plan yaptı." Başını eğdi ve fısıldadı: "Buralarda *kendinize* öylece bir lakap takamazsınız. Whip bana Royal demeye başladı ve her seferinde hikâye değişti. 'Ah evet, bunu falanca buldu' ya da 'Bilmiyorum, birinin söylediğini duydum'. Çılgınca olan şey, gerçekten işe yaramasıydı. Çok geçmeden Kraliyet Kralı oldum ve ergenliğe girdiğimde boyum neredeyse bir karış uzadı ve artık kimse benimle uğraşmıyordu."

"Bu inanılmaz." Başımı tekrar salladım. "Ama ben hala Sana kimin kötü davrandığını bilmek istiyorum. Onun hayatını mahvedebiliriz," diye homurdandım, sadece yarı şaka.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Geçmişinde halletmemiz gereken kötü kalpli zorbalılar var mı?"

Ağzım buruştu ve omuz silktim. "Pek sayılmaz. Tek çocuktum, bu yüzden kendi kendime oynamayı öğrendim. Okul ve notlar ailem için çok önemliydi ve ben de onların ilgisini yüksek notlar ve aşırı başarı ile kazanmayı öğrendim."

Başımı elime yasladım. "Tanrım, ebeveynlerimizin bazen istemeden de olsa bizi bu kadar mahvedebilmeleri çok acayip."

Royal'in içinden karanlık bir kıkırdama yükseldi. "Kasıtlı olduğunda daha kötü oluyor."

Gözlerim onunkileri aradı ama bakışlarını kaçırdı. "Baban mı?" Sessizce sordum.

"Babam her zaman soğuk ve duygusuzdu. Son zamanlarda ortaya çıkardığımız her şeyden sonra bile izleri kaldı. Beni asıl yıkan annemin gidişi oldu. O benim her şeyimdi. Benim insanımdı." Başını iki yana salladı. "Bu benim yıllarımı aldı."

Hepimizi bırakıp gidebileceği gerçeğini kabullenmeye başladı - kalması için yeterince önemli değildik."

Havadaki gerginliği hissedebiliyordum. Mutlu, neşeli, dövmeleli sert çocuğun arkasında hâlâ annesini özleyen, kafası karışık dokuz yaşında bir çocuk vardı. Onun için göğsüm ağrıyordu.

Kararsızlık içimi kemiriyordu. Sonunda nefesimi verdiğimde dişlerim alt dudağıma bastırdı. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Royal'in bakışları yavaşça üzerimde gezindi ve ben de cesaretimi topladım. "Kardeşin bir şeylerin peşinde. İşe alınmamın gerçek nedenini aileye açıklamamı istemedi ama bu iş danışmanlığından daha fazlası. Araştırıyor. Sanırım ona bir şey olmuş olabileceğine ve babanın bunu örtbas etmek için işi kullandığına inanıyor."

Çenesi kaskatı kesildi. "Abel babamızın annemizi öldürmüş olabileceğini düşünüyor. Şüphelerini açıkça dile getirdi. Ama JP'ye karşı dikkatli olmalısın," diye uyardı. "Kardeşim çocukluğundan beri aile işini devralmak için yetiştirildi. Babama o kadar çok benziyor ki korkutucu. Bir şey bulmak *isterse* bulur."

"Tamam." Sesim sessizdi. JP'nin hesapçı ve sert olduğu doğrudu ama bana acımasız biri gibi gelmemiştii - Russell King hakkında fısıldananlar gibi değil. Royal'in kardeşlerinden en az birinin Russell King'in cinayet işleyebileceğini düşündüğü gerçeği aklımı kurcalıyordu. Kalbim her biri için acıyordu.

Royal ellerini yüzünde ovuşturdu. "Tanrım, şu anda bunu düşünmek istemiyorum." Başını iki yana salladı. "İşte bu kadar. Kovaya giriyor."

"Ne?"

Royal üzerime eğildi, muhteşem kokusu ve erkekliği tüm duyularımı ele geçirdi. Vücudu benimkini kapladı. "Bu konuşmayı alıyorum ve siktir et kovasına atacağım."

Beni yatağa bastırıp boynuma hararetli öpücükler kondururken içimden bir kıkırdama yükseldi. En iyi yaptığı şeyin bu olduğunu öğreniyordum -Royal, işler rahatsız edici bir hal aldığıında şaka yapmakta ve konuyu değıştirmekte çok hızlıydı.

Acısını uyuşturmak için mizahı kullandı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de bunu düşünmek istemiyordum -birçok açıdan sırlarımızı paylaşmak çok samimi, çok yakın hissettiriyordu- bu yüzden ona yaslandım ve beni altına çekmesine izin verdim.

SEKİZ

ROYAL

Başparmağımı hayali bir kaşıntıymış gibi kalçamdaki siyah kedi dövmesinin üzerinde gezdirdim. Bu kadın derimin altına giriyordu ve bu konuda ne yapacağımdan emin değildim.

Belki başka bir dövme yardımcı olur. . .

Kendi kendime iç çektim. Uyuşmak ve içimde olup bitenleri maskeleyerek şu ana kadar işe yaramamıştı; bunun kanıtı da derimdeki lekesizlikti. Sonunda bunun ikimize de bir faydası olmayacağını biliyordum... en azından uzun vadede.

Serbest bırakılmamış enerji kanımda vızıldadı. Ertesi Cumartesi gecesi idi ve geç oluyordu ama öylece oturamazdım. Gece için müşterilerimle işim bitmişti ve dükkânı kapatmadan önce Luna'yı eve erken göndermiştim.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu, herhangi bir şey.

Yapmak istediğim şey, Veda'nın evime gelmesini talep etmektir, böylece ona akşam yemeği hazırlamadan ve kız kardeşlerimin anlata anlata bitiremediği o tarihi aşk dizisinin son sezonunu izlemek için kanepeye uzanmadan önce onunla yoluma devam edebilecektim.

Veda'nın kuralları kafamın içinde dönüp duruyordu. *Net sınırlar, net beklentiler.* Son zamanlarda ortaya çıkan tüm duyguların, onun katı *sınırsızlığına* karşı çıkacağından oldukça emindim.

Bu da birlikte sakın, gösterişsiz bir akşam geçirmenin söz konusu olmadığı anlamına geliyordu.

Pulse uygulaması ana ekranımdan benimle alay ediyordu. Gelen kutum yeni içerik göndermememle ilgili mutsuz mesajlarla dolup taşıyordu ve abonelikten çıkma bildirimleri akın akın geliyordu. Finansal olarak darbe almıştım ama bunu umursayacak cesareti kendimde bulamıyordum. İşimi büyütmek için yarım yamalak bir plan olarak başlayan şey, hızla parlaklığını yitiren bir şeye dönüşmüştü.

Bir sonraki parlak şey için hazır olduğunuzda bekliyor olacağım.

Babamın sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu. O vardı Gençliğimden beri bunun farklı versiyonlarını anlatır dururdu; fevriliğime asla dayanamazdı ve haklı olduğu gerçeğinden nefret ederdim. Sorun şu ki, bir süredir en iyi davranışımı sergiliyordum ve şimdiden raydan çıktığımı hissediyordum.

Grup sohbetini açtım.

Hadi aptalca bir şey yapalım.

LEE

Ben de varım.

MJ

Aptallığı tanımla.

JP

Çalışıyorum.

ABEL

Aynısının dan.

Kings ve Sullivan'lar teker teker söz alarak Cumartesi gecesi planlarını anlattılar. Veda hariç herkes. İletişim bilgilerine tıkladım ve doğrudan ona mesaj attım.

ahem

VEDA

Yardımcı olabilir miyim?

Mesajlarımı görmezden geliyorsun. Dışarı çık ve oyna.

Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.

Komiklik yok, söz veriyorum.

Sorun da bu zaten. Sanırım komik işlerden hoşlanabilirim.

Telefonuma bakıp sıırttım ve grup sohbetine geri döndüm.

Yıldızlı bir gece. Kumul dalışına gidiyoruz.

Kum tepelerinden göle atlayarak hayatı ve uzuvları riske atmak pervasızcaydı ve ben buna bayılıyordum.

Hızla giyinip Van Buren Eyalet Parkı'nın içindeki sessiz sahil şeridine doğru ilerlerken damarlarımda sürekli bir beklenti uğultusu dolaşıyordu.

Michigan Gölü kıyısında gözlerden uzak, gizli bir cevherdi. Parkın plajı yerel turistik kasabalardan herhangi birine bağlı değildi, bu yüzden nadiren kalabalıktı. Teknik olarak gün batımından sonra kapalıydı, ancak biraz eğlenmek için bu küçük gerçeği göz ardı etmeye istekliydim.

Kamyonetimi yol kenarına, sahile ulaşabileceğimiz gizli patikadan çok da uzak olmayan bir yere park ettim.

Lee ve Annie onun kamyonetiyle geldiler ve ben bir gülümsemeyi bastırdım. Pisliğin tekiydi ama o da benim gibi nasıl iyi vakit geçirileceğini biliyordu. Kings ve Sullivan'ların garip bir karma aileye dönüşmüş olması bana hâlâ tuhaf geliyordu ama bu durum kız kardeşim Sylvie'yi mutlu ediyordu ve benim için bu yeterince iyiydi.

Park etmiş olan Lee'nin kamyonetine doğru yürüdüm ve yolcu kapısını açtım. "Annie." Elimi uzattım. "Her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsun." Elinin tersini dudaklarıma bastırdım ve elini bırakmadım.

Lee'nin alnındaki damarlardan biri şişti ve ben de ona sııttım. "Oh, hey, dostum. Seni orada görmedim."

Annie kamyondan indi ve Lee'nin yanına yerleşti. MJ arabasıyla yanaştı ve Veda'nın yanındaki yolcu koltuğunda oturduğunu görünce sııttım. Veda'yı almayı teklif etmiş olmama ve onun beni geri çevirmesine aldırmamaya çalıştım. Kızlar arabadan atladılar ve MJ ile Veda da Lee'nin aracının önünde bize katıldılar.

Veda'nın koyu renk saçları bir omzunun üzerinden sarkan bir örgüyle geriye toplanmıştı. Siyah kot pantolon giymişti ve üstü transparan beyaz ketendi. Kırmızı bikini üstünün iplerini seçebiliyordum. Onu dişlerimle çıkarmak için zaman ayırmanın ne kadar eğlenceli olabileceğine dair kirli, lezzetli düşünceler kafamda dans etti.

"Sadece biz mi?" MJ sordu.

"Öyle görünüyor," dedim, gözlerimi Veda'dan ayıramıyordum.

Teni yıldız ışığının altında parlıyordu.

Annie uzaktaki yüksek kum tepelerine bakarken ellerini kollarının arkasında ovuşturdu. "Çok büyük."

Lee'ye kaşlarımı salladım. "Eminim bunu söylediğini ilk kez duyuyorsundur."

Annie ve Veda güldüler ama Lee gözlerini devirdi ve gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Tam bir pisliksin."

"Hadi gel." Ağaçların arasından, araziye çevreleyen zincir bağlantı çitine doğru işaret ettim. Bir ağaca bir GEÇMEK YASAKTIR levhası zımbalanmıştı ve ben onu vücudumla korudum. "Şuradan atlayacağız."

"Çitten mi atlayacağız?" Veda MJ'e tısladı.

Küçük kız kardeşim omzunu kaldırdı. "Sorun değil. Kesinlikle yasadışı değil. Sanmıyorum."

Kesinlikle öyleydi.

Karanlığın örtüsü altında, çalıların arasından çite doğru sürünerek ilerledik. Zincir halkasının geri çekildiği yerde tanıdık bir açıklık vardı.

MJ içeri süzülürken onu kavradım ve çiti daha da gerdim. "Kafana dikkat et."

Sırada Annie vardı ve ben de Lee'nin kışına bakıyormuş gibi yapmayarak onu rahatlattım. Koluma çarptı ve alttan tırmanıp diğer taraftaki iki kadına katılmadan önce dostça bir baş selamı verdi.

En son Veda geldi. Kollarını kavuşturmuş, yüzünde sert bir ifadeyle bana bakıyordu. Gardını almıştı. Kendini beğenmişliği ve özgüveni yüzünden okunuyordu. Her zaman en iyisini bildiğine ve kendi yolunun doğru yol olduğuna inanmanın onun tarzı olduğunu öğrenmeye başlamıştım.

Dudağımı yaladım. "Geliyor musun, Değerli?" Burun delikleri alevlendi. "Bu çılgınlık."

Omzumun üzerinden baktım, grubumuzun uçuruma doğru yürümeye başladığını fark ettim. "Bu arada göğüslerin harika görünüyor."

Gözleri irileşti ve diğerlerine doğru baktı. "Bana böyle şeyler söyleyemezsin," diye tısladı. "Biri seni duyabilir."

Yumuşak kahkaham uyuyan ormanı yararak içeri girdi. "Elbette yapabilirim. Senden korkmuyorum ve sen de buna bayılıyorsun."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. İçini çekti ve elleri uyluklarının çıplak tenine çarparak düştü. Şortunun eteklerinin izini sürmek ve teninin yumuşaklığını parmak uçlarımda hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Veda eğildi ve çitteki açıklıktan içeri adım attı. Neredeyse geçtiğinde, kışına bir şaplak attım ve inledi. İri cüsemle tel örgülerin arasından manevra yapmak kolay değildi ama bir kez geçtikten sonra tel örgüleri tekrar yerine sıkıştırdım.

Elimi ona uzattım. "Hadi gidelim."

Veda'nın küçük eli benimkine kayd, ben de sıktım. Yan yana çalıların arasından ana patikaya doğru yürüdük. İleride grubumuzun seslerini duyabiliyordum ve onlar görünür görünmez Veda'nın mesafeli, mesafeli tavrının geri geleceğini biliyordum. Durakladım, bizi durdurdum

ezilmiş kireç taşlı yolda. Nazik bir çekişle vücudunu kendiminkiyle aynı hizaya getirdim.

Yeşim yeşili gözleri gece gökyüzünün altında dumanlıydı. Siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak ona gülümsedim. "Merhaba."

Kucağımda yumuşarken gülümsemesi genişledi. "Hey."

İşte orada.

İhtiyacım olan tek şey buydu; yüzeyin altında sakladığı, tanıyacak kadar şanslı olduğum kadının hâlâ orada olduğunun teyidiydi.

Uçuruma vardık ve Veda, MJ'in yanında durup aşağıya ve aşağıda beliren siyah suya baktı.

MJ kenarın üzerinden baktı. "Vay be. Ne kadar yüksek olduğunu unutmuşum."

Ayakkabılarımı çıkardım ve gömleğimi sıyırdım. Beklenti derimin altında titredi.

Annie Lee'ye sarıldı. "Yani sadece ... atlayacak mıyız?"

Lee kadınına sevgiyle baktı ve onu kolunun altına aldı. "Bunu hiç yapmamış olmana çok şaşırdım." Aşağıya doğru işaret etti. "Hemen altımızda bir girdap var. Su akıntıya karşı itiyor, bu da onu gerçekten sakinleştiriyor. Sen daldıktan sonra kıyıya kadar yüzer ve tekrar yaparız."

Onun kolunu daha sıkı tuttu. "Sanırım bir kez benim için yeterli olabilir. Peki ya taşlar?"

"Bir de şöyle düşünün. ." Omuz silkerek teklif ettim. "Eğer ezilerek ölürsen, hiçbir şey hissetmezsin."

"Dostum." Lee ellerini açtı ve ben de kıkırdadım. "Altımızda hiç kaya da yok. Royal sadece şaka yapıyor."

"Teker teker mi yoksa hep birlikte mi?" MJ sordu.

Kimse cevap veremedi bir hareket dikkatimi çekti ve siyah bir çizgi yanımdan vızıldayarak geçti. Veda'nın doğruca uçurumun kenarına koşmasını ve hiç tereddüt etmeden kendini uçurumdan aşağı atmasını şaşkınlıkla izledim.

Dördümüz de kenarda eğilip onun düz bir çizgi halinde, ayak parmakları sivri ve kolları dik bir şekilde düşüşünü izledik.

yanlarına doğru. Sıçrama zar zor duyuluyordu ve sonunda yüzeye çıktığında nefesimi verdim.

"Hepiniz neyi bekliyorsunuz?" diye seslendi suyun kenarına doğru yüzerken.

Bir sıra halinde, karanlık suda güvenli bir şekilde kıyıya doğru yüzüşünü aval aval izledik. Grup olarak geriye doğru üç adım attık. MJ, Annie'nin elini tuttu. Annie de Lee'ninkini. Lee bana baktı ve sırtarak elini uzattı.

İnanmayarak başımı salladım ama tuttum.

Hepimiz ileri atılırken Lee bana doğru baktı. "Dostum. Boku yemişsin."

Birlikte uçurumdan serbest düşüşe geçtik. Lee'nin elini bıraktım ve su hızla yükselirken kollarımı önümde kavuşturdum. Tekmeleyerek ve iterek suyun üstüne çıkmaya çalışırken soğuk su etrafımı sardı. Yüzeye çıktığımda nefes nefese kalmıştım. Lee önümde yüzüyordu ve kıyıya ulaştığında Annie'yi sahile çekmek için döndü. MJ'i aradım, o da yumuşak kulaçlarla kıyıya doğru ilerliyordu.

Kendimi sahile attım. Kıyı şeridinde grubun geri kalanıyla buluştuğumda göğsümden ve sörf şortumun ucundan su damlıyordu. Herkes rahatlamayla karışık bir heyecanla gülüyordu.

"Veda!" Annie bağırdı. "Korkmadığına inanamıyorum. Dizlerim titriyordu."

"Tekrar gitmek ister misin?" MJ gözlerindeki suyu silerek ve uzun saçlarını tarayarak sordu.

Veda gülümsüyordu, onu hiç görmediğim kadar rahat ve mutluydu. Hiç bu kadar güzel olmamıştı.

"Hayır," diye takıldım. "Veda kuralları çiğnemekten hoşlanmaz."

Bir elini kalçasına attı. "Sanırım bazen kuralları çiğnemenin çok eğlenceli olabileceğini görmeye başlıyorum. Eğer sen de istersen ben hazırım."

"Hadi gidelim!" Lee uçurumun tepesini işaret etti ve yukarı çıkan patikaya doğru yürümeye başladı.

Veda'ya doğru çekiliyordum, bedenim onu yanına çağırıyordu. "Zirveye kadar yarışalım mı?" Kulağına fısıldadım.

"Bilmiyorum... belki de biz-gitmeliyiz!" Ben peşinden koşarken Veda bir anda havalandı, ılığı ağaçların arasında yankılandı.

Güldüm ve seslendim: "Hileci!"

Sıcak, rahat kahkahası göğsümde bir tüfek patlaması gibiydi. Ayak bileğimdeki kırılma sesini duyduğumda, bacağımda aniden ortaya çıkan ağrıdan çok yarışı kaybettiğim için kızmıştım.

NINETEEN

ROYAL

Kırık bir ayak bileğiyle uğraşmak, Lee Sullivan'a borçluymuşum gibi hissetmekten çok daha az can sıkıcıydı. Çıtlamayı hissettiğimde acı içinde dizlerimin üzerine çöktüm. Lee arkamdan geldi, durumu değerlendirdi ve durumun kötü olduğunu hemen anladı.

Kayalık ve engebeli arazide zar zor topallayarak ilerleyebiliyordum, bu yüzden Lee tepeye tırmanırken beni omzuna almadan önce bana bir kez daha baktı. Ben onun sırtından aşağı sarkarken MJ eşyalarımızı aldı. Kıkırdamaya ve video çekmeye başladığında küçük kız kardeşime ters ters baktım.

Lee park ettiğimiz yere doğru ilerledi ve beni kamyonunun bagaj kapağına bıraktı. Bacağımı sabitlemek için EMT eğitimini kullandı ve Veda'nın kafasının içinde devam eden iç savaşı kaçırmadım. Bir yanı beni rahatlatmak isterken, mantıklı bir yanının duygularını kontrol altında tuttuğu açıktı. Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti ve ona göz kırptığımda yumuşadı.

İnişli çıkışlı, acı verici bir yolculuktu ama hastaneye Lee'nin kamyonunun kasasında gittim.

Sefahat gecemizin geri kalanı hastanede röntgen çekilerek ve alçıya alınarak geçti. Sıcak pembe canavarlığa baktım.

Lee'nin yumuşak sözlerinin hemşireyi mevcut tek rengin bu olduğunu söylemeye ikna ettiğinden yüzde 99 emindim. Elbette alçıyı siyah ya da lacivert olarak değiştirmeleri için sızlanıp durabilirdim ama siktir et.

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bu şeyle dolaşmak zorunda olsaydım, bunu şık bir şekilde yapacaktım.

Dışarıda geğirdiğimiz gecenin üzerinden bir hafta geğmişti ve Veda'yı tekrar elime almak için can atıyordum.

Kaşıntıdan bahsetmişken. Yüce Tanrım.

Ayak parmaklarımı oynattım ve dizimin altından ayağıma, oradan da ayak parmaklarıma kadar uzanan alçıya bakarak homurdandım. Dövme dükkânının ön masasına doğru topallayarak yürüdüm.

"Günaydın Bay King." Sketch ön masanın arkasında Luna'nın yanındaydı.

Çenemi kaldırdım. "Hey, evlat. Nasıl gidiyor?"

"Harika!" Sesi çatallaştı ve boğazını temizledi. "Luna bana randevu sistemini ve programlayıcıyı gösteriyordu."

Gözlerindeki kalpler başının üzerinde uçuşuyor ve ona bakarken patlıyordu. Luna'nın bakışları bilgisayar ekranından yukarı kaydı ve yanakları kızardı.

Sırıttım. "Kulağa hoş geliyor. Sketch, bir sonraki randevuma katılmanı istiyorum. Bu tam bir arka parça ve sana çöp gibi görünmeden bölümler halinde nasıl çalışılacağını gösterebilirim."

Dik durdu. "Harika! Teşekkürler."

Başımı salladım. Çocuk gençti ama hevesliydi ve ham bir yeteneği vardı. Birkaç yıl içinde iyi olacaktı.

Gerçekten iyi.

Bu çelimsiz gence karşı garip bir sevgi besliyordum. Genç bir çocuğa bana verilen şansın aynısını vermenin ve onun başarmak için gerçek bir şansı olduğuna güvenmenin tatmin edici bir yanı vardı.

Omuzlarımı yuvarladım. Dükkânın yoğun programını hafifletmek için hala deneyimli bir dövmeçiye ihtiyacım vardı ve şu ana kadar kimse

görev için hazır olduğunu düşündüm. Bunu da sürekli büyüyen yapılacak işler listeme eklerdim.

Telefonum çaldı ve cebimden çıkardım. "Hey, Bug. N'aber?"

Telefonda değildi. Onun yerine sadece hışırtılar ve boğuk sesler duydum.

"Böcek mi? Bug!" Telefona baktım ve başımı salladım. "Bug, sanırım beni cepten aradın!" Beni duyabileceğini umarak sesimi yükseltmeye çalıştım.

Hışırtılar kesilip sesler netleşince kaşlarım aşağıya doğru kıvrıldı. *Öfkeli* sesler. Bir parmağımla diğer kulağımı tıkadım ve dinlemek için zorladım. Kimin ne dediğini anlayamıyordum ama sesler üst üste biniyordu.

Birden tanıdığım bir ses tüylerimi diken diken etti. Babamın derin sesi hattı kesti: "-*Benim evimde!*"

Hat kesildi.

Kalp atışlarım hızlandı. Farkındalık kafatasımda diken diken oldu.

Bug'ın başı dertteydi.

King Tattoo'nun ön kapısına doğru topallayarak yürüdüm. Omzumun üzerinden "Yarım saat içinde dönerim," diye seslendim. Çok uzun sürdü ama sonunda kamyonetimin kabinine tırmandım. Araba kullanmamam gerekiyordu ama sol ayak bileğim alçıda olduğu için riske girdim. Kamyonetim park yerinden çıktı ve King malikanesine doğru hızla ilerledim. Boşta kalan elimle, cevap vereceğini umarak Bug'ı tekrar aradım, ama çaldı da çaldı.

Çocukluk evime giden kısa yol bana sonsuzluk gibi gelmişti. Babamın Porsche'si evin önüne park edilmişti ve içim içimi yiyordu. O evden ve bana musallat olmasından nefret ediyordum. Ne zaman duvarları arasında uzun zaman geçirsem, yeni ve hoş karşılanmayan bir anı yüzeye çıkıyordu.

Evin ön basamaklarını tırmanırken tırabzana ağır bir şekilde yaslandım. Kalın meşe kapıya rağmen dışarıdan boğuk sesler geliyordu. Kapıyı çalma zahmetine girmedim ve ön kapıyı iterek açtım.

Ofisinden babamın öfkeli sesi uzun koridora kadar taşındı. Bug'a bağıyor, anlayamadığım bir şey için onu azarlıyordu. Kanım pompalanırken öfke sistemimi doldurdu. Ofisinin kapısına ulaştım ve kapının kırık olduğunu görünce durakladım. Kapı aralığındaki küçük aralıktan babamın kız kardeşinin üzerine çöken kırmızı yüzünü izledim. Teyzem dik duruyordu ama babam onun alanını doldurduğu için geriye doğru eğilmek zorunda kalmıştı.

Çıglık atarken tükürükleri ağzının kenarına yapıştı. Etrafımdaki hava değişti ve kulaklarımda keskin bir çınlama duyuldu. Zihnim hızlandı.

Gözlerindeki korkuyu fark ettim; kötü bir şey olacağını ve ona yardım edecek kimsenin olmadığını biliyordu.

O anı hatırlayınca geriye doğru sendeledim; babam, yüzü kıpkırmızı ve öfkeli bir halde, aynı ofiste annemin başında dikiliyordu. Annem yere düşmüş ve geriye doğru çırpınmıştı. Sırtı büyük masayla buluştuğunda kapana kısılmıştı. Gözlerindeki dehşeti hatırladım ve çok daha genç olan beni korkuttu.

Babam eğilmiş ve sözlü saldırısına devam ederken eli annemin boğazına kenetlenmişti. Babam onu yerden kaldırırken annemin elleri babamı tırmalıyordu. Kapıya doğru baktı ve beni gördü, gözleri büyüdü. Elini babamın göremeyeceği şekilde arkasına götürerek beni uzaklaştırdı. Bana tek bir kelime söylerken kirpiklerinin altından tek bir damla gözyaşı süzüldü

...*Lütfen.*

Bir başka bağırış beni gerçekliğe geri döndürdü. Bastırılmış anı içimi parçaladı ama elimi ofis kapısına çarparak kapıyı açtım. Babam bir zorba ve tehditkârdı ve bu sefer dokuz yaşında değildim.

"Çekil şunun suratından!" Kendi sesimdeki hırıltıyı zar zor tanıyabildim.

Babam irkilerek geri çekildi ve benim tüm giriş yolunu kapladığımı gördü. Yumruklarım sıkılmış ve göğsüm kabarmıştı.

Bug Teyze geriye doğru bir adım atarak ofisteki meşe masanın üzerinde dengesini sağladı. Bize bakarken elini göğsüne dayamıştı.

"Kraliyet. Oğlum." Babam doğruldu ve bir eliyle önünü düzeltti. "Kız kardeşimle bir anlaşmazlık yaşıyorduk. Bunu görmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Öfke derimin altında fokurdadı. "Ondan uzak dur dedim."

Babamın yüzünde bir an şaşkınlık belirdi, sonra yerini soğuk bir kayıtsızlık aldı. Ellerini havaya kaldırdı. "Şimdi, oğlum. Bunun hakkında konuşalım."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," diye homurdandım. Başım kapıya doğru eğildi. "Çık dışarı."

Gözleri üzerimde gezindi ve pembe alçıda durdu. Sırıttı. "Ne yapacaksın? Beni kendi evimden mi atacaksın?"

Başımı salladım. "Bu eve kimin adının verildiği umurunda değil." Teyzemi işaret ettim. "Buranın onun evi olduğunu çok iyi biliyorsun. *Bizim* için burada kaldı. Sen işle ya da kadınlarla meşgulken, Bug karnımızın doyduğundan, giyindiğimizden ve sevildiğimizden emin olan kişiydi."

"Lütfen. Çocuklarım hiçbir şey istemedi. Ben sizin için *her şeyi* sağladım." Babam içini çekti ve sakın küçümsemesi öfkemi daha da artırdı.

"İstedığımız şey annemizdi!" Ben dilimi ısıramadan kelimeler ağzımdan çıkmıştı.

Adam başını sallarken Bug dehşet içinde ona bakıyordu ve kendi öfkesi de artmaya başlamıştı. "Her şeye sahip olan ve daha fazlasını isteyen bir kadın hakkında sevgiyle konuşmaya nasıl cüret edersin? Yalvardığı çocuklar bile ona yetmedi. Bu beni seçmesi için yeterli bir sebep olmalı.

cahil bir kadının anısı. Sizi terk etti, hepinizi."

"Öyle mi yaptı?" Ben de karşılık verdim. Sesimdeki suçlayıcı ton dikkatimden kaçmadı.

Öfkesiyle birlikte burun delikleri de alevlendi. "Şimdi, Royal, çok tehlikeli bir zeminde ilerliyorsun. Nereye varmaya çalıştığını bilmiyorum ama o gitti ve arkasına bakmadı."

Dişlerimi birbirine geçirdim. "Bu senin zaten bir karın ve çocukların olduğunu öğrenmesinden önce miydi, sonra mı?"

Yüzünde bir şok ifadesi belirdi ve gözleri karardı. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Beni sorgulamaya nasıl cüret edersin?"

"Russell, lütfen." Babam bana doğru bir adım daha atarken Bug sesini buldu ve yalvardı.

"Bu ofisten defol, Ruth Anne." Babam kelimeleri Bug'a doğru tükürdü.

Kendi adının kullanılmasına şaşırان Bug'ın gözleri babamla benim aramda gidip geldi. Boyun eğerek çenesini kaldırdı ve ofis kapılarına doğru yürüdü. Yanımdan geçerken bana doğru bakmadı.

Babam ve ben gergin bir bekleyiş içindeyken sade ofis sessizleşti.

Kararlılığımı topladım ve babama acıyarak baktım. "Uzun bir süre annemin bizi terk ettiğine gerçekten inandım. Yalanlarına gerçekten inandım." Parmağımla yeri işaret ettim. "Şimdi gerçeği görüyorum. Sizden kaçan oymuş. Ona ne olduğu hakkındaki gerçeği öğrenene kadar huzur bulmayacağım."

Yıkılmamak için dilimi ağzımın çatısına bastırdım. Öfkeliydim, bitkin düşmüştüm ve midem bulanıyordu.

Babamın yıllar içinde mükemmelleştirdiği soğukkanlı, mesafeli maske, sırtırken yüz hatlarından kayıp gitti. "Meydan okumayı memnuniyetle karşılıyorum."

Babam tek kelime etmeden yanımdan geçip gitti ve King malikânesinden çıkarken onu dinledim. Porsche'si garaj yolunda gümbürdeyerek ilerlediğinde teyzemi aramaya koyuldum.

Onu mutfakta buldum, yanında iki bardak limonata ile adaya yaslanmıştı. Kapı aralığında durdum ve bakakaldım.

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Yumuşak gözleri benimkilerle buluştu. Telefonumu kaldırdım. "Aradın, koşarak geldim."

Gözleri yaşlarla doldu. "Teşekkür ederim."

Sarsılarak eşiği geçtim ve teyzemi kollarımın arasına aldım. O her zaman tanıdığım en güçlü kadın olmuştu ama yine de kucağımda çöktü. Gözyaşları akıyordu ve ben sadece ona sarıldım, sırtını ovdum ve yatıştırıcı sesler çıkardım.

Sonunda, iyice bitkin düştüğünde başını kaldırdı. "*Bunca* yıldır ağabeyim bir kez olsun bana sesini yükseltmedi. Bu onun asla var olduğuna inanmak istemediğim bir yanıydı."

Başımı salladım. "O zaman şanslısın. Yıllardır hepimiz onun öfkesinin izlerini görüyorduk." Nefes verdim ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Ne oldu böyle?"

O salladı onu Başını. "I Yapma. Biliyorum. O oldu garip davranıyor-soruyor sorular hakkında senin kardeş JP, Sullivans'ın cevaplayamadığım sorularını. Çok üzgündü." "Akli *dengesini* *yerinde* değildi. Burada güvende değilsin." Kaşlarımı çattım.

"Bir süre benimle kalmalısın."

Bug tekrar başını salladı. "Saçmalık. Tapu ne derse desin, burası benim evim. Baban öfke nöbeti geçirdi diye hiçbir yere gitmiyorum." Başımı sallıyor ve tartışmaya çalışıyordum ki elini kaldırdı. "Ama görmem gereken bir şey var."

Ben onu durduramadan Bug bir an ortadan kayboldu ve sonra elinde koyu kahverengi, deri ciltli bir defterle yeniden ortaya çıktı. "Al bunu."

Defteri aldım ve sayfalarını çevirdim. Teyzemin kıvrımlı, kadınsı el yazısıyla karalanmış tarihler ve notlarla doluydu.

23 Mayıs, 14:00: 281 Apple Blossom adresindeki mülkle ilgili olarak Bowlegs & Bootsy Sinclair ile toplantı.

Para değişimi ve/veya mevcut sahipler hakkında bilgi.

15 Şubat, sabah 9:00: Doğal Kaynaklar Departmanında Ed Sherwin ile kapalı kapı toplantısı. Wabash Gölü hala satın alınamadı.

2 Ağustos, 12:30: Kimliği belirsiz biriyle telefon görüşmesi. "Paranın icabına bakacağım, sadece gitmesini sağla."

Gözlerim yüzlerce sayfaya karalanmış bilgileri bir araya getirerek taradı. Giriş üstüne giriş, tarihler, saatler, toplantılar ve notlarla doluydu. Tüm bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bug bana baktı. "Bunu kardeşine götür. İşe aldığı kız akıllı bir kadın. Bir yolunu bulacaktır."

Kaşlarımı çattım. Veda'nın ailemin işlevsiz -ve muhtemelen çok tehlikeli- dramına karışması hoşuma gitmiyordu.

Teyzem nefes verdi ve bir eliyle saçlarını düzeltti. "Gitmem gerek. Beni kütüphanede bekliyorlar."

"Ne? Olanlardan sonra içeri giremezsin ..." Yaşananlardan dolayı hâlâ başım dönüyordu ve o işe gitmekten bahsediyordu. Bu gerçek olamazdı.

Güldü. "Hayat devam ediyor, Royal. Ben büyük bir kızım." Bana baktı ve kolumu sıktı. "Bugün için teşekkür ederim."

Teyzemin kendini toparlamasını ve mutfaktan çıkmasını izledim, sanki az önce öfkeli, akli dengesi yerinde olmayan babamın onu azarlamasına engel olmamışım gibi.

Defteri kavradım ve kapağını buruşturdum.

Bu Russell King'in sonunun başlangıcı.

YİRMİ

VEDA

ROYAL kanepeye oturdu ve ben de önünde diz çökerek parmak uçlarımı şakacı bir şekilde kalçalarında gezdirdim. Üzerimde şeffaf siyah bir sütyen ve ona uygun, neredeyse hiçbir şeyi örtmeyen transparan bir tanga vardı. Gözlerim muziplikle parlıyordu. Parmaklarımın izi kemer tokasında durdu ve dudaklarımı yalamadan önce ona göz kırptım.

Yumuşak, itaatkâr yanımdan hoşlandığını çabucak öğrenmiştim ve bu benim *yeni yeni* anlamaya başladığım bir yanımdı, ama *bunu* inkâr edemezdim - *bu yeni beni seviyordum*.

Royal öne doğru eğildi ve ağzımı kendi ağzıyla kapattı. O

Dili benimkinin üzerinde gezinirken öpücüğün içinde inledi ve kalp atışlarım hızlandı. Şortunun önünü okşadığımda siki avucumun altında canlandı.

Sert öpücüğüne karşı yumuşadım.

Royal ile etrafımızdaki her şeyin çözülmesine izin verebilirdim. Karar vermek, güçlü olmak ya da oyunumun zirvesinde olmak zorunda değildim. Onunlayken sadece *var* olabilirdim.

Açılmış bacaklarının arasında yere oturdum, eğildim öpücükten geri çekildi ve onu içine aldı. Kolları kanepenin arkasına doğru uzanıyordu. Çıplak göğüslü adamın gövdesini boyundan şortunun bel bandının altında kaybolana kadar bir dizi dövme kaplıyordu. Onunla

Haftalarca her birini ezberliyor, sorular soruyor ve sessizce bu karmaşık ve yaratıcı adamı anlamaya çalışıyorduk.

Gözlerim sıcak pembe alçıya takıldı ve başımı sallayarak kıkırdadım.

Bana bakarken bir parmağını çenemin altına soktu. "Bu kadar komik olan ne?"

Elim alçısının sert dış yüzeyinde hafifçe gezindi. "Sadece sen." Omuz silktim. "İnsanların senin hakkında ne düşündüğünden hiç etkilenmiyorsun." Saçlarımın gevşek tellerini yüzümden uzaklaştırarak nefes verdim. "Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Bana doğru gülümsedi. "Tek bir bakışıyla bir erkeği yere serebilen belalı Veda Bauer'in insanların onun hakkında ne düşündüğünü gerçekten *önemsemiğini* mi söylüyorsun?"

Dişlerimi sıktım ve ona donuk bir bakış attım. "Bu ideal."

İçten kahkahası oturma odasını doldurdu. "Sen tanıdığım en karmaşık ve inanılmaz derecede sıcak kadınsın."

İltifat etmesindeki rahatlığın altında çiçek açtım. "Bunu düşünen ilk kişi sensin." Kalp tellerimdeki çekimi kesmek için güldüm. "Ne de olsa ben bir kara kediye."

"Neden bu kullanıcı adını seçtiğini anlıyorum." Sırtışı genişledi. Gözlerinin içine bakmak için dizlerimin üzerine çöktüm. "Herkes bana Ben a siyah kedi-birisi kim değil uygun içinde, Sevgiden kılınan. Bir sürtük." Omuz silktim ve çenemi kaldırdım. Eğer alarak sahiplik . ve moniker yapmadı incinmiş benim derinlerdeki duyguları.

Elleri yanlarımdan göğüs kafesime doğru kayarken gözlerini üzerime dikti. "Bazı kültürlerde kara kediler iyi şans ve refahın sembolüdür. Kutsaldırlar. Kıymetlidirler."

Bakışlarını tuttum ama sözlerinin beni ne kadar derinden etkilediğini kabul etmedim.

"Söyle," diye ısrar etti, bacaklarımın arasına bir sıcaklık şimşeği gönderen sert bir baskınlıkla. "Söyle bana, sen

değerli."

Duygular göğsümün içinde savaşıırken sertçe yutkundum. "Ben değerliyim."

Avucunu yanağıma değdirdi ve ben de dokunuşuna doğru eğildim. "Güzel. Sahip olduğun gücü öğreneceksin, yeter ki hissetmek için kendine izin ver."

Dudağımla oynadım, zaten gerçek olduğunu bildiğim şeyi dile getirmekten utandım. "Eskiden gücün, birinin beni hafife alması ve benim de onlara yanıldıklarını kanıtlayabilmem olduğunu düşünürdüm. Kazanmak *her şeydi*." Saçlarımı nazikçe düzeltirken omuzlarımı gevşettim. "Ofiste hesapçı olabilirim -gerçeği gölgeleyebilirim- ve istediğimi elde etmek için bazı şeyleri manipüle etmekten çekinmediğim zamanlar da oldu."

"Ya şimdi?" Vücutlarımız aynı hizada olacak şekilde öne doğru eğildi.

Kollarımı omzuna yasladım ve kahverengi gözlerinin rahatlığına baktım. "Şimdi dizlerimin üzerindeyim, sıfır karar veriyorum ve kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim."

"Bu doğru." Gözlerinde arzu ve sıcaklık dönüyordu. "Sanırım sonunda itaatkâr kalbinin senin doğal bir parçan olduğunu anlamaya başlıyorsun. Bununla savaşma."

Royal dudağımla parmakladı ve ağzıma soktu. İnledim, gözlerimi kapattım ve dilimi başparmağının üzerinde gezdirdim. Arzu kıvılcımları ateşlendi ve meme uçlarım sütyenimin ince ağının altında sertleşti.

Alevler tutuşurken eli aşağıya doğru kaydı, tenime zar zor dokundu. Parmakları boynumun etrafında kıvrılırken dokunuşu bir fısıltı gibiydi. Gözlerim kapandı ve onun dokunuşunun verdiği his ve rahatlık içinde kayboldum.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Sesinin karanlık tınısı ön kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Royal ayağa kalktı ve beni kollarının arasına alıp kucakladığında şaşkın bir çığlık attım. Ellerim boynuna dolandı. "Nereye gidiyoruz?"

Bana baktı ve gülümsedi. "Nasıl boyun eğeceğini ve nasıl becerileceğini öğrendin. Bu gecenin dersi, bir erkek sana ne kadar değer verdiğini gösterdiğinde nasıl hazır olacağın."

Sertçe yutkundum. Royal'in kirli ve talepkâr olduğu anda kaybolmak bir şeydi ama yumuşaklığının savunmasızlığına boyun eğmek bambaşka bir şeydi.

Gözlerimiz kilitlendi ve nazik bir öpücükle ağzımı yakaladı. Royal tek kelime etmeden beni yatak odasına taşıdı. Adımları yumuşaktı ama alçısı yüzünden aksıyordu. Beni yavaşça yatağın üzerine bıraktı ve banyosuna girerken arkasından bakakaldım. Yatağa doğru koştum ve yatak başlığına yaslandım. Beklerken ayak parmaklarım tıkırdıyordu. Saçlarımı kabarttım ve göğüslerimin sütyenimin içinde dik durduğundan emin olmak için kontrol ettim.

Birkaç dakika sonra her iki elinde yanan birer mum ve gözlerinde bir parıltıyla geri döndü. Mumlardan birini şifonyerin üzerine, diğerini de yatağın yanındaki komodinin üzerine koydu. Beni izlerken şortunun kemerini çözdü ve yere düşmesine izin verdi. Alçı dışında çıplaktı ve taş gibi sert bir siki vardı.

Sırıtarak alçıyı işaret ettim. "Bunu nasıl başaracaksın?"

Yüzü yumuşak bir sırıtışa dönüştü. "Benim için endişelenme. Kırık bir ayakla yapamayacağım birkaç şey var ama söz veriyorum, seni becermek bunlardan biri değil. İyi olacağım." Yumuşak kıkırdamam ondan sert bir homurtu çıkardı ve daha fazlası için can atıyordum.

Royal dikkatlice yatağın üzerine çıktı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. Bacaklarım kenetlenmişti, beklerken dizlerim büküldü ve parmaklarım kıvrıldı.

Çenesiyle işaret etti. "Bacaklarını aç. Bana ait olanı göster."

Sırıtmamı bastırmak için dudağımı ısırdım ve dizlerimi hafifçe açtım.

"Daha geniş."

Onun emriyle bacaklarım açıldı. Küçük siyah kumaş parçası arzumu gizlemek için çok az şey yaptı. Bacaklarımın arasına bakarken gözleri ateşle parlıyordu. Royal tüy kadar hafif bir dokunuşla ayak bileğimi kavradı ve kucağına kaldırdı. Parmaklarının ucu bileğimin iç kısmındaki ince deriye değdi. Bacağımı kaldırırken benimle göz göze geldi ve ben de yatağın üzerinde düz bir şekilde uzandım. Bileğimi ağzına götürdü.

Bacaklarıma sırtarak göz kırptı ve tüm vücudumu sıcak bir heyecan kapladı. Yumuşak dudakları daha da yukarı çıkarken duyularımla alay etti. Başımın geriye düşmesine izin verdim ve gözlerimi kapattım.

"Aç," dedi. "Parçalanırken beni izlemeni istiyorum."

Yutkundum ve dikkatimi ona odakladım. Ağrılı bir yavaşlıkla baldırımdan dizime doğru ilerledi. Ağzı gür, ıslak ve şefkatliydi. Dili tenimde gezindi ve ürperdim. Isı tenimde parladı ve amım sıkıştı. Ağzı iç baldırımda gezindi ve o yukarı doğru ilerlerken ben de saçlarının pürüzsüz kırpıntılarını okşadım.

Royal parmaklarını tangamın kenarlarına geçirdi ve çıkarırken parmak uçlarının tenimde gezinmesine izin verdi. Bacaklarımın açılmasına izin verdim.

Lütfen. Lütfen.

İçimden sonunda ağzını üzerime koymasını için çığlık atıyordum ama o acele etmedi. Trawler's Cove'un anısı, Royal'in beni sınıra kadar çalıştırdığı ve daha fazlasını istememe neden olduğu, aklımdan geçti.

Gözlerim onunkilere kaydı. "Beni boşaltacaksın, değil mi?"

Başını eğerek tek kaşını kaldırdı. "Böyle mi soruyorsun?"

"Lütfen efendim," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen beni boşaltın."

İçinden yumuşak, karanlık bir kıkırdama yükseldi. "Sana daha yeni dokundum ve şimdiden sırılsıklam olmuşsun."

Dili uyluğumun iç kısmında, ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde gezindi ve ben tısladım. Oradaki ince deriyi emdi ve kalçalarım yukarı doğru kalktı.

Ellerini popomun altına soktu ve içine çekti. "Kahretsin, çok güzel kokuyorsun."

Yanaklarım ısındı ve çarşaflara sarıldım.

"Gözlerini üzerimde tutmayı unutma. Bu tatlı amc ı ğ ı ne kadar çok sevdiğimi görmeni istiyorum." Dili amımın içinde gezindi ve ben onun adını inledim. Gözlerimi kapatmak istedim, ama zihnimin mevcut kalmasını ve Royal'in bana verdiği her şeyi deneyimlemesini istedim.

Beni yutarken takdirini ve onayını homurdanarak dile getirdi. Royal bana ne kadar değer verdiğini göstermek istiyordu ve ben hiç bu kadar değer verildiğimi hissetmemiştim.

YİRMİ BİR

ROYAL

Yüzümü kadınının bacaklarının arasına gömerek bir akşam geçirmek lanet olası yılımın en önemli anıydı.

Bunu inkâr etmek mümkün değildi, Veda benimdi. Her parçasıyla beni tüketmişti ve ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermem gerekiyordu. Ona bildiğim her şekilde gösterebilirdim.

Bana muhtaç küçük bir sürtük gibi açıldı ve neredeyse boşalıyordum. Ona talimat verdiğim gibi gözlerinin bana kilitlendiğini görmek için yukarı baktım. İnledim ve ellerimi yüzümü daha derine gömmek için kullandım. Dilim tadına baktı ve alay etti. Onu örneklerken amı dilimin etrafında zonkluyordu. Ağzım klitorisine kenetlendiğinde, sırtı yataktan kalktı. Onu yatağa bastırmak için bir elimi kullandım.

Ona acele etmedim, onu kenara getirdim ve tekrar aşağı düşmesine izin verdim, sadece sık nefeslerini tekrar kızdırmak için. Tırnakları omuzlarıma batıyordu ve ben tırnaklarının keskin kısıtırmalarından zevk alıyordum. Gittikçe daha da yaklaşarak, bir çılgılık atarak parçalanana kadar onu daha da yukarı sardım.

Boşaldığında, orgazmının son dalgalarını atlatana kadar yaladım, emdim ve yalattım. Onun üzerinde hareket ettim, vücudunu kendi vücudumla çevreledim ve korudum. Bana baktı ve kalbim kaburgalarıma çarptı. Saçları

berbat bir haldeydi ve yanakları kızarmıştı ama gözleri keskindi.

Sırıttım. "Benimle kaldın."

Kızarması derinleşti. "Bana anın içinde kalmam gerektiğini söylemiştin."

"Aynen öyle." Vücudumu onunkine bastırdım, sert sikim aramıza girdi.

Gözleri hâlâ seksiyle parlayan ağızma kaydı. Dudağımı yaladım. "Tadına bakmak ister misin?"

Gözleri parladı ve başını sallamadan önce alt dudağını ağızına götürdü.

Sırıttım ve ağızımı onunkine doğru indirdim, kendimi o öpücüğe bıraktım. Ne kadar iyi olduğunu tatmasını ve benim için ne kadar özel olduğunu hissetmesini istiyordum.

Ağırlığımı ondan kaldırdım ve o da dudak büktü. Kıkırdayarak manevra yaptım, onu da yanıma alarak yatak başlığına yaslandım. Sikim onun içinde olmak için can atıyordu.

"Buraya gel," dedim bacaklarımı önüme uzatarak. "O amcığı sikime sok."

Veda gülümsedi ve üstüme çıktı. Girişine doğru sıralandım ve o üzerime doğru alçalırken başımın geriye düşmesine izin verdim.

"Ah, ah," dedi duraksarken. Gözlerim açıldı ve gülümsüyordu. "Benimle kal."

Kalçalarını kavradım ve yeşil gözlerinin derinliklerinde kayboldum. Kontrolü ele aldığı anda çenem sıkıştı, etrafımda gerilirken acele etmiyordu.

O kalçalarını aşağı indirirken ve ben onu doldururken birlikte inledik. Kalçaları hareket etmeye başladığında kollarımı etrafına doladım ve onu kendime doğru çektim. Ellerim pürüzsüz teninin her santimini keşfederken, ezberlerken ve taparken sikime bindi.

Vücudum serbest kalmak için can atıyordu - onu doldurmak ve sikişmeye devam etmek için. Veda'nın göğüsleri zıplıyordu ve ben yüzümü göğsüne gömdüm. Dudaklarım göğüs ucunun sert noktasını buldu ve onu ağızımın içine çektim.

Kalçaları sarsılırken, "Evet, evet," dedim.

"Aman Tanrım. Yapacağım ... oh ..."

Amcığı sikimi kavradı ve bu çok fazlaydı. Onun hemen arkasında, kendi serbest bırakılmamın tanıdık nabzını ve dalgalanmasını hissettim. Onu doldururken yakınımda tuttum.

Orgazmlarımızın son darbeleri de yatıştığında ona sarıldım. Nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Onu kucaklarken kalp atışları kulağıma çarpıyordu. Vücudumdaki her hücre ona göre ayarlanmış ve açılmıştı.

Vücudu titremeye başladı ve ben de onu bıraktım. Bana baktı, kıkırdamaya başlarken eliyle ağzını kapattı.

Bir kaşımı kaldırdım ve gülümsememeye çalıştım. "Bu kadar komik olan ne?"

Karanlığın içinden bir kıkırtı geldi ve kadın içini çekti. "İnanılmazsın." Kollarını uzattı. "Yüzüyormuşum gibi hissediyorum."

Kalçalarımı oynattım, sikim hâlâ onun içindeydi. "Sana anın içinde kalmanın daha iyi olduğunu söylemiştim."

Veda bana karşı eridi ve ben de yan yana yatacak şekilde yer değiştirdim. "Seni temizlemeliyiz."

Veda ellerini başının altına sıkıştırdı. "Uh-uh. Bir dakika içinde temizlenebiliriz. Şu anda sadece burada seninle yatmak istiyorum."

Kolum göğüs kafesine dolandı. "Bununla başa çıkabilirim." Burnumu onunkine yaklaştırdım.

Tamamen rahatlamış bir halde ona sarıldım ve aramızdaki sessizliği içime çektim. "Hiç böyle olmamıştı, biliyorsun," diye fısıldadım.

İfademdeki gerçeği görebileceğini umarak gözlerimi açtım.

Ağır bir an boyunca bana baktı ve göğsüm sıkıştı.

"Bazen evrenin bir köşesinde ılık bir ilişkide, kağıt üzerinde iyi ama ruhum için kötü bir işte ya da beşinci sınıf bir bedende kaşınan dördüncü sınıf kazağı gibi hissettiren bir kasabada kaldığımı düşünüyorum.

Bazen orada mutlu olabileceğimi düşünüyorum." Veda hafifçe alay etti ve omuz silkti. "Belki de. En azından yeterince mutluydum."

İfade etmekte zorlandığı şeyi anladığımı görebildiğini umarak sırtını okşadım. Gerindi ve devam etmesine izin verdim, karanlıkta ona nazikçe yer açarken sessizce dinledim.

Veda devam ederken iç çekti: "O alternatif durumda, güzel şarap kadehlerim ve her gün yakmaya gücümün yettiği pahalı mumlarım var. Çok fazla düşünmediğim sürece bana yeterli gelen bir aşkım olup olmadığını merak ediyorum. Bu versiyonum güzel bir kadehe güzel bir şarap koyuyor ve güzel mumumu yakıyor ve bu güzel bir hayat."

"İstediğin bu mu?" Yutkundum ve gözlerini aradım. "Güzel bir hayat mı?"

"Ben de öyle düşünmüştüm ..." Sesi ancak fısıltıyı geçiyordu ve ben her kelimesine yapıştım. "Ama şimdi tamamen başka bir şey istediğimi düşünmeye başladım."

"Bu da ne?" Hayatım boyunca kaybedecek bir şeyim olmadan yaşamıştım ama kollarımdaki kadın her şeyi değiştirmişti. Umutsuzca onun için yeterli olmak istedim.

Kıkırdadı ve bana sarıldı. "Her ayrıntıyı planlamadığım bir hayat. Yeterince iyi olanın yeterince iyi olmadığı ve *daha fazlasını* bulduğum bir hayat."

Kafamın içinde küçük alarm zilleri çaldı.

Uzun zamandır uyanık olduğum her saniyeyi etrafımdakileri değerlendiremeyecek kadar anın içinde geçirmiştim ve şimdi sadece kurallara göre oynayan bir kadınla karşı karşıyaydım.

Ona arzuladığı şeyi verebileceğimden emin değildim. Nasıl yapılacağını bildiğim tek şey, elimden geleni sunmak ve diğer tarafta da onun olmasını ummaktı.

Kendimi savunmasız hissetmek gerçekten sıkıcıydı ama daha fazlasına ihtiyacı varsa, bunu ona vermek için elimden geleni yapardım.

Elimi sırtında gezdirdim. "Neden temizlenmiyorsun? Sana bir şey göstermek istiyorum."

Veda duş almak için yataktan sıvıştı, ben de ona katılmak yerine üstümü başımı temizleyip oturma odasında volta attım. Sinirlerim derimin altında uğulduyordu ve bastırılmış enerjinin bir kısmını serbest bırakmak için elimi esnetiyordum. Endişemin Veda'yla aramızdaki ilişkinin değişmesinden mi, yoksa Kral'a ait bir sırrı dışarıdan birine açıklamak üzere olmamdan mı kaynaklandığından emin değildim.

Veda nemli saçları ve üzerinde sadece benim tişörtümle görüldüğünde sııttım. "Hey, Değerli."

Kucağıma geldi, başının tepesine bir öpücük kondurdum ve sadece varlığının bile beni merkeze almasına yaslandım. Adadan bir tabure çektim. "Buraya otur."

Bana uydu ve ben de başımı sallayarak kahverengi defteri ona doğru uzattım. "Şuna bir bak."

Kara kaşları çatıldı ve defteri çevirerek açtı. Sayfaları çevirirken gözleri teyzemin el yazısını taradı.

Parmakları durdu ve gözleri benimkilere kaydı. "Bunu nereden buldun?"

Kollarımı kavuşturdum. "Onu bana Bug verdi."

Gözleri büyüdü ve kayıtları okumaya devam etti. "Royal, burada çok fazla suçlayıcı bilgi var. Bu tarihlerden bazılarını tanıyorum ve eğer düşündüğüm gibilerse, bu babanın kendi çıkarları için işleri manipüle ettiğinin kanıtı. Bu çok *kötü*"

Boğazımı temizledim ve azı dişlerimi birbirine geçirdim. "Evet, boktan iş uygulamaları endişelerimizin en küçüğü. Cebimde garip bir arama var, ben de Bug'ı kontrol etmeye gittim ve onu gördüm- o ..."

Yumruklarım sıkıldı. Bunu yüksek sesle söylemek için kendimi zorlayamadım bile.

Parçaları bir araya getirmeye başladığında Veda'nın eli ağzına gitti. "Tanrım, Royal. Özür dilerim. Ona zarar verdi mi?"

Başımı salladım. "O iyi." "Sen iyi misin?" diye sordu.

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyordum. "Ona davranışını gördüm ve bu bardağı taşıran son damla oldu. Benden bu kadar."

Veda defteri tekrar karıştırdı. "*Yıllardır* onu gizlice takip mi ediyordu?"

Sertçe yutkundum. "yle görünüyor."

Veda yumuşadı. "Bu konuyu kardeşlerinle konuşmalısın." Not defterini kaldırdı. "Eğer bunlardan herhangi biri babanızın etik olmayan ya da yasadışı iş uygulamalarına giriştiğini gösterirse, tüm şirket bundan zarar görecektir. Bunu çözmek için bir umut varsa, hepinizin bir arada kalması gerekir. Bu ciddi dalgalara neden olacaktır."

Tekrar yutkundum ve başımı salladım. Kardeşlerime anlatmam gereken sadece defter değildi, aynı zamanda annemle ilgili bir anım da vardı - gömülü kalmasını dilediğim bir anı.

Bir arada durmak bizim güçlü yanımız değildi ve Kings'in bunu atlatabileceğinden tam olarak emin değildim.

YİRMİ İKİ

VEDA

Gerçekten, gerçekten, burada olmak istemiyorum.

Avuçlarım nemliydi ve onları yanlarımda gezdirdim. Royal, Bug'ın Russell King hakkında tuttuğu not defterini bana vereli bir hafta olmuştu. Yapılacak çok şey vardı ve muhtemelen hiçbir şeye dönüşmeyecek birkaç şey vardı, ama içgüdülerim bana o sayfalarda hayati bir şey olduğunu söylüyordu. Royal sonunda herkesin bir araya gelebileceği bir zaman bulmuştu ve itirazlarıma rağmen ailesiyle konuşurken evinde olmam konusunda ısrar etti.

Gergin bir enerjiyle ayak parmaklarım birbirine vuruyor ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Royal'in mutfağında toplanan kardeşlerinin yüzlerine baktım.

MJ adanın tepesinde oturmuş, bacaklarını sallıyordu. Abel kollarını kavuşturmuş, yüzünde karanlık ve düşünceli bir ifadeyle duruyordu. Whip esnedi ve MJ'in yanındaki adaya yaslandı. JP'nin elleri ceplerindeydi ve yüzünde şirret bir ifade vardı. Ön kapı sessiz bir şekilde çalındı ve Royal kapıyı açtı. Sylvie usulca gülümsedi ve sessizce içeri süzüldü.

JP saatine baktı. "Zamanı gelmişti."

Yüzümü buruşturdum. *Ne sikim ama.*

"Onu rahat bırak, JP." MJ ona pis ama eğlenceli bir bakış fırlattı.

Avuçlarını kaldırdı ve uyluklarının dış tarafına vurdu. "Buradayım, değil mi?"

"Öylesin." Royal başını salladı ve bir kolunu omzuna atarak onu yandan kucakladı. "Görünüşe göre grup tekrar bir araya geldi!"

Gülümsedi ve şefkatle omuz silkti. Parlak gözlerini bana çevirdi, kaşlarını kaldırdı. "Artı yeni bir üye."

Omuzlarım zıpladı. "Tef," diye şaka yaptım.

Sylvie gülümsedi ve ben de yumuşadım, boynumdaki ve omuzlarımdaki gerginliğin biraz olsun çözülmesine izin verdim.

"Bak, gitmem gereken bir yer var." JP saatine tekrar baktı. "Aile toplantısı yapmamızı gerektirecek kadar önemli olan neydi?" *Aile toplantısı* kelimesinin etrafında tırnak işareti yaptı ve kız kardeşleri topluca gözlerini devirdi.

"Annemle ilgili." Royal'in ani yoğunluğu JP'nin Omurga dikleşti ve odayı bir tedirginlik kapladı.

Abel başını salladı. "Özel dedektif yeni bir şey bulamadı. Her ipucunun peşine düşüyor ama ipuçlarının hızla tükenmekte olduğu gerçeğini de açık açık söylüyor."

Royal'in yüzünü inceledim ve içini kemiren kararsızlığı fark ettim. Odayı geçip yanına sokulmak ve ona biraz güç vermek istedim. Bunun yerine ellerimi önümde kenetledim ve bekledim.

"Uzun zaman öncesinden bir şey hatırladım." Royal'in gözleri önündeki parke zemine dikilmişti. Odadaki hava kalınlaştı ve sessizleşti. Bug'in telefonuyla yaşadıklarını ve içine düştüğü şiddet dolu sahneyi anlatırken tek ses gergin nefes alış verişleriydi. Açıklamaya çalışırken eli başının yanında hareket etti. "Sanki o anı birdenbire aklıma geldi. Nasıl olduğunu gerçekten bilmiyorum ama daha önce orada bulunmuştum. Ellerini annemin üzerine koyduğunu *gördüm*. Annemin ondan ne kadar korktuğunu *hissettim* ve bu kesinlikle ilk kez olan bir şey gibi görünmüyordu.

Böyle bir şey olmuştu. Beni gördü ve sessizce gitmem için yalvardı. Ama şaşırmamıştı.

... Bilmiyorum."

Sessiz gözyaşları yüzünden akarken MJ'in omuzları sarsıldı. Whip kolunu kız kardeşinin sırtına doladı ama sessiz kaldı. Duygularım göğsümde kabarıırken burnum sızladı.

Abel'in kalın, derin sesi sessizliği bozdu. "Ben hiç böyle bir şey görmedim. Ona zarar verdiğini bilseydim, belki de ..."

"Daha kaç yaşındaydın? On bir mi? Şiddet eğilimini kimsenin göremeyeceği bir yerde saklamaya özen gösteriyordu," dedi Sylvie ve kardeşler onay ve destek için başlarını salladılar.

"Yaptığım şeyi görmemi hiç istememişti," diye onayladı Royal. "Bu kadarını biliyorum."

Göz ucuyla JP'nin elinin esnemesini izledim. Yüzü düzdü ama son derece öfkeliydi. Sylvie'nin kolları ortasına sarılmıştı ve Royal'e bakıyordu.

Her biri bilgiyi ve tüm bunların ne anlama gelebileceğini düşünürken sessiz ve somurtkandı - her biri annelerinin yokluğuyla kendi tarzlarında kırılmıştı.

"Onu bulmanın bir yolu olmalı." MJ'in yumuşak, parçalanmış sesi beni neredeyse gözyaşlarına boğuyordu.

"O öldü." JP'nin ses tonundaki sert kesinlik yürek parçalayıcıydı. "Eğer onun için doğru olanı yapmak istiyorsak, bunu yapmanın tek bir yolu var -İnşa ettiği her şeyi alıp yerle bir edeceğiz."

Patronumun kalpsiz bir hıyar olmadığı umudu canlandı. JP inşa ettiği kariyeri seviyordu ama ailesi için tüm emeklerini feda etmeye hazır görünüyordu.

İleriye doğru kararsız bir adım attım. Bug'un defteri parmak uçlarımda, yanımda asılı duruyordu. "İşte bu yüzden buradayım." Gülümsemem titredi ama devam ettim. "JP zaten King Equities'te vicdansızca bir şeyler olup olmadığını araştırmamı istedi. Şimdiye kadar bulduğum her şey etik olmanın bu tarafındaydı." Defteri elime aldım ve

omzumu kaldırdı. "Ama bu birkaç noktayı daha birleştirip bana aksini gösterebilir."

Royal araya girerek Bug'ın Russell'ın patlamasına nasıl tepki verdiğini ve defteri ona nasıl gizlice verdiğini anlattı. Grup defteri aralarında dolaştırdı, her biri sayfaları çevirip bir iki satır okudu. Defter bana geri döndüğünde kolumun altına sıkıştırdım.

"Peki şimdi ne yapacağız?" MJ sessiz gözyaşlarını silerek sordu.

Sylvie'nin gözlerinde ateş parlıyordu. "Onun *yıllardır* yaptığı şeyi yapıyoruz. Anlatıyı manipüle ederiz. Güvende olduğunu düşünmesini sağlar ve halıyı altından çekeriz." Sylvie Whip'e döndü. "Annemin eşyalarının olduğu kutu hâlâ sende mi?"

Başını salladı. "Tabii ki."

Yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı. "Güzel. Buna ihtiyacımız olacak."

KRAL KARDEŞLER BİRLEŞTİĞİNDE, hesaba katılması gereken tehlikeli bir güçtüler. Dışarıdan bakıldığında, Outtatowner'da yaz mevsiminin diğer mevsimlerde olduğu gibi geçip gittiği anlaşıyordu.

Ancak bu sefer Krallar komplo kuruyordu.

Tüm bu süreçteki rolüm, defteri gözden geçirmeye devam ederek hatalı görünen ticari işlemlerle uyumlu girişler olup olmadığını görmektir. Sıkıcı bir işti ve çoğu zaman kendimi bir yapbozun parçalarını bir araya getiriyormuşum ama son görüntünün neye benzemesi gerektiğini bilmiyormuşum gibi hissediyordum.

Elimde kahvemle ofise doğru yürüdüm. Her geçen gün kasabada daha fazla yüz tanıyordum ve işe giderken yumuşak gülümsemeler ve dostça el sallamalar görmek artık sarsıcı değildi. Yaz mevsiminde küçük bir sahil kasabasının insanlara getirdiği basit mutlulukta garip bir rahatlık vardı.

Sokağın köşesinde, Bootszy trafik direğine yaslanmış karşıya geçmeyi bekliyordu. Yanına yaklaştım. "Günaydın!" Kahvemden bir yudum almadan önce cıvıldadım.

"Öyle mi?" Yüzü alışılmadık bir şekilde kaşlarını çatmıştı ve ben bir adım geri attım.

Dudaklarım büküldü. Normalde Bootszy Outtatowner'daki en dost canlısı yüzlerden biriydi. Onu neredeyse her gün işe giderken kısa yürüyüşümde görürdüm ve her zaman bir selam ve bir hikaye ile ilk o gelirdi. Zamana dikkat etmek zorundaydım, çünkü sizi küçük kasabasının tarihi ve ilginç sakinleri hakkında hayali bir hikayenin içine çekme konusunda esrarengiz bir becerisi vardı. Sadece isimler bile başınızı döndürmeye yeterdi.

Ortamı yumuşatmak için sıcak kıyı havasını ciğerlerime çektim ve iç çektim. "Sanırım haklıydın, buranın havasında insanı kendine çeken bir şeyler var. Trawler's Cove'un gizemli Sirenleri hakkındaki hikayeni bir ara bitirmen gerekecek."

Bootszy'nin gözleri önümde gezinirken kısıldı. Bulanık bakışlarının ardında belli belirsiz bir tanıma eksikliği vardı.

Tuhaf . . .

Kelimeleri bulmakta zorlanırken ağzı titredi. "Ah, doğru. Evet. Ben, uh Bunu başka bir zaman bitirmem gerekecek." Işık döndü ve adam uzaklaşmaya başladı. "Başka zaman o zaman."

Adam tarafından tamamen gözden çıkarılmış bir halde, omzunun üzerinden bana bakarken ve Ana Cadde'den deniz fenerine doğru aceleyle ilerlerken şok içinde durdum. Sadece birkaç dakika önce yaşadığım o bulanık duygular kaybolmuştu. Başımı salladım, bu garip etkileşimin günü mahvetmesine izin vermemeye kararlıyım.

Bir görevdeydim.

JP'nin kiraladığı köşe ofis değişmişti. Sonunda benim için bir masa yerleştirdi ve Royal'e takılmadığım zamanlarda ofiste araştırma yapıyordum. Bir saat sonra

Okuyup araştırırken ofis kapısı açıldı ve patronum içeri girdi. Başımı kaldırıp bakmaya zahmet etmedim.

"Bu da ne böyle?" Geride durup ellerim kalçalarımın başyapıtına bakarken JP'nin sesi omzumun üzerinden süzüldü.

Yaptığım ayrıntılı tahtaya bakarak gülümsedim. "Zaman çizelgeleri. Kanıtlar. Makbuzlar."

Büyük boy mantar pano duvar alanının çoğunu kaplıyordu ve özel olarak sipariş edilmesi gerekiyordu. Bir gecelik nakliye masrafının King Equities'in haklı bir iş gideri olduğunu düşündüm ve bu konuda kendimi kötü hissetmeyi reddettim.

Çalışmalarım fotoğraflar, notlar ve zaman çizelgeleriyle muhteşem bir şekilde renklendirilmişti. Birbiriyle bağlantılı olduğundan şüphelendiğim şeyleri belirtmek için kırmızı ip bile aldım. Post-it Notlar acımasızca renklere göre düzenlenmişti ve hala araştırdığım bilgi parçalarını vurguluyordu.

Çok güzel, inekçe bir şaheserdi.

JP yanıma geldi. "Yetmişli yılların polisiye gerilim filmlerinden fırlamış gibi görünüyor."

Sesindeki şirret ton, muhtemelen bunu bir hakaret olarak kastettiğini gösteriyordu ama ben sadece sııttım. "Teşekkür ederim."

Ellerini kalçalarına koyarak tahtayı taradı ve nefes verdi. "Ne lanet bir karmaşa."

Sesinde hüznü, teslimiyetçi bir ton vardı ve huysuz patronuma karşı yumuşadım. "Peki, buradaki son oyun nedir? Gerçekten tüm işi parçalamayı mı planlıyorsunuz?"

Dudakları sert bir çizgi oluşturdu. "Eğer mecbur kalırsam."

Sessiz kaldım ve başımı salladım. Kendini içinde bulduğu zor durumu anlıyordum. "Elimden geleni yapacağım."

Bana baktı ve ne demek istediğimi anladığını biliyordum. King Equities'in varlıklarını korurken, ihtiyacı olan bilgiyi bulmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. İş dünyasında her zaman para taşımanın, bağlantıları yeniden kurmanın ya da yeniden markalaşmanın yolları vardı ama eğer Russell

Kral düşerse, muhtemelen tüm imparatorluğu da beraberinde götürecektir.

Kalbim JP ve kardeşleri için sıkıştı. Eminim babalarının karmaşasına bulaşmayı hiç istememişlerdir ama işler kötüye giderse hepsi bunun sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalacaktı.

"Nereden aldın bunu?" JP annesinin bir resmini, özellikle de Royal'in çizdiği ve dükkânında asılı olan ruhani resmi işaret etti.

"Bunu bana Royal verdi." Tepkisini ölçmek için gözlerimin kaymasına izin vermedim. "Bu onun çizdiği bir şey, ben de resmini çekip çıktısını aldım."

Bakışlarının yüzümün yan tarafını deldiğini hissedebiliyordum. "Son zamanlarda birbirinizi çok sık görüyorsunuz."

Belli belirsiz bir onaylama mırıltısı çıkardım ama daha fazla ayrıntı vermedim. Royal ile olan ilişkimden utanmıyordum, her ne kadar gizli kalmasını ummuş olsam da. Boş zamanlarımızın neredeyse her saatini birlikte geçirirken bunu saklamanın bir faydası olmadığı sonucuna varmıştım.

JP homurdandı ama ısrar etmedi, ben de rahat bir nefes aldım. Masasına geçti ve bilgisayarının başına geçip çalışmaya başlamadan önce gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırdı.

Mantar panoma son bir kez daha baktım.

Rolümün işlerin ticari yönünü incelemek olduğunu anlıyordum, ancak Maryann King'in kaybolmasıyla ilişkilendirebileceğim herhangi bir şey için lavanta ipinin gösterildiğini kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Tekerlekli sandalyemi masamdan çektim ve çalışmaya devam ettim. Başlangıç mantıklı bir başlangıç noktasıydı ve Bug'ın Russell'in toplantılarını Maryann'ın kaybolduğu sıralarda belgelemeye başladığını fark etmek şaşırtıcı olmuştu. Bunun bir anlamı olup olmadığını ya da Maryann'ın gidişinin Bug'ı kardeşini daha yakından izlemeye itip itmediğini merak ettim.

Onun kaybolmasıyla bir ilgisi olduğundan da şüpheleniyor muydu?

Bug King bana bir şey söylemeyecek kadar içine kapanıktı ama Royal'e bundan bahsetmek için aklıma bir not aldım.

Öğleden sonra gözlerim kararmış ve omuzlarım ağrımaya başlamıştı. Parmak uçlarımda mürekkep lekeleri vardı ve vücudumun bir molaya ihtiyacı vardı. Ayağa kalktım, sırtımı gerdim ve masamda yaptığım dağınıklığa baktım. Defterin kapağı açıktı - atılmış bir yazıcı kâğıdından bir yer imi yapmıştım - ve üzerine çeşitli renklerde notlar yapıştırılmıştı.

Zaman çizgileri birbirine giriyordu ve Russell King'in ördüğü ağ, ona baktıkça daha az anlam kazanıyordu. "Bunu nasıl yaptığını bulacağım," diye homurdandım mantar panoya. "Sadece anahtara ihtiyacım var."

"Neydi o?" JP sordu.

"Hiçbir şey." İçimi çektim. "Sadece ne zaman bir şey bulduğumu düşünsem, kışını nasıl kurnazca örttüğünü ortaya çıkarıyorum. Sana bir şey söyleyeyim... Baban ne yaptığını biliyordu. Eğer bir kuralın etrafından dolaşmanın bir yolu varsa, baban onu bulurdu. Bu kesinlikle bir eğitim." Bir şeylerin gözüme çarpmasını umarak defterin sayfalarını çevirdim. "Yaratıcı muhasebe, aldatıcı pazarlama, haksız rekabet, çalışan manipülasyonu ... hepsi orada ve hepsi sinir bozucu derecede yasal." Homurdandım ve defteri bir gümbürtüyle masama geri fırlattım. "Ugh, sadece hayal kırıklığına uğradım."

JP kalemını masanın üzerine bıraktı. "Neden bu gecelik bu kadar yeter demiyorsun? Bugün maaş günü. Sus payını al ve biraz eğlen."

Sus payı.

Aklım başımdan gitti. "Bekle. Ne dedin sen?" Parmaklarım çoktan sayfalar dolusu notu karıştırmaya başlamıştı.

Kaşlarını çattı. "Şaka yapıyordum. Neden?"

Tanıdık isimlere sahip birkaç girişten birine indim. "Kahretsin..."

Ben mantar panoya doğru dönerken JP yanıma geldi. "Ne oldu?" diye sordu.

Bir post-it nota tarihleri karaladım ve tahtaya yapıştırdım. Daha sonra lavanta ipini Maryann'ın kayboluşunu, Wabash Gölü'nü satın alma girişimini ve Sinclair ikizleri arasındaki birkaç para alışverişini birbirine bağlayan tarihler arasına gerdim.

Yine de bir şeyler eksikti.

Tahtayı işaret ettim. "Bootsy ve Bowlegs Sinclair hakkında ne biliyorsun?"

JP topuklarının üzerinde geriye yaslandı. "Bowlegs bir süredir ölü. Bootsy onun ikiz kardeşi. Hep kenarda köşede yaşadılar. Babamın onları bilgi toplamaya ikna etmek için parasını ve nüfuzunu kullandığını biliyorum - gözlerini ve kulaklarını açık tutmak gibi şeyler."

Bootsy ile son zamanlarda yaşadığım tedirgin edici etkileşim beynimi tırmaladı. *Ya bana verdiği garip tepkinin nedeni beni gerçekten tanımamış olmasıysa?*

Defteri bir ileri bir geri çevirdim.

Bug, Sinclair ikizlerinden biri ya da her ikisi arasındaki buluşmaları ve para alışverişlerini tekrar tekrar not etti. İşaretlediğim bir kayda geçtim.

"Şuna bir bak." Notlarımı gösterdim. "Bowlegs öldüğünde King Equities, Beauden Cenaze Evi'ne, özellikle de cenaze müdürü ve sahibine büyük miktarda para ödedi. Aynı zamanda Sinclair ikizlerine de yüklü bir *bağışta* bulundu."

JP başını salladı. "Babam cenaze masraflarını ödedi. Bootsy'ye de biraz fazladan para verdi. Bu onun için iyi bir şeydi."

Alay ettim. "Yardımsever, elbette. Ama hangi cenazenin elli *bin* dolara mal olduğunu biliyorsun?"

JP'nin kaşları masanın üzerine eğilirken aşağı doğru kıvrıldı ve

Kendisi de bakmak için kağıdı yaklaştırdı. "Ne?"

"Evet," diye onayladım. "Baban cenaze evine elli bin dolar ödemiş. Basit bir cenaze töreni için çok büyük bir para, öyle değil mi?"

Kaşlarını çatarak bir bana bir de tahtaya baktı. "Tam olarak ne ima ediyorsun?"

Derimin altındaki sinirler titredi ve ellerimi birbirine sürttüm. "Sorguladığım şey - ve kulağa tamamen çılgınca geldiğini biliyorum - ama ... babanın cenaze evine bir konuda sessiz kalması için bu kadar para ödemediğinden emin misin? Aynı zamanda Sinclair'lere de mi para dağıttı? Ya gerçekten sus payı ise?" Teorimin kulağa ne kadar çılgınca geldiğini bildiğim için gözlerim kısıldı. "Bowlegs'in hâlâ hayatta olmadığından ve aramızda dolaşmadığından kesinlikle emin misin?"

YİRMİ ÜÇ

ROYAL

Babamızın artık mükemmel adam görüntüsünün arkasına saklanamayacağını bilmek, iğrenç bir heyecan vericiydi. Diğer herkesi ikna etmiş olabilirdi ama çocukları gerçeği biliyordu. Yıllarca bizi sadece görünüşü korumak için değil, aynı zamanda her fırsatta kendisinden övgüyle bahsetmek için de kullanmıştı.

O günler geride kaldı.

Mutfağında babamızın dengesini bozmak için bir yol planlamıştık. Ofisine girip bize cevap vermesini talep etmek istiyordum ama Veda daha hassas bir yaklaşımı savundu. Kardeşlerim de onunla aynı fikirdeydi ve yaklaşımımızın çok daha ince olacağına karar verdik.

Kuşkusuz, aynı zamanda daha sinsi ve çok daha eğlenceliydi.

Sugar Bowl'da duvardaki büyük saate baktım ve endişeyle fırının kapanmasını bekledim. Ablam, kilidi çevirmeden önce ön tabelayı KAPALI olarak çevirirken son müşteriyle vedalaştı.

Sylvie nefes verdi ve cam kapıya yaslandı. "Cass her an burada olabilir."

Başımı salladım ve küçük, boş tabağı kendimden uzaklaştırdım. Huck'ın tarçınlı şekerinden oluşan tabağın tamamını stresle yemiştim.

Junkers, ve onlar zaten midemde kurşun gibi oturuyorlardı.

"Hey! Üzgünüm geciktim!" Huck'ın karısı Casselyn Benton, mutfağın salon tarzı kapısından hızla geçerek ana fırına girdi. Uzun kumral saçları ve yeşil gözleriyle minyon bir kadındı. İri yarı kocası da hemen arkasındaydı ve beni sessizce başını sallayarak selamladı. Huck dev bir oyuncak ayıydı ve her zaman karısının bir ya da iki adım gerisindeydi.

Cass çantasını yanıma bıraktı ve tabureye atladı. Elleri kucagında birleştirdi ve sırtarak hemen konuya girdi. "Benim için bir hikâyen olduğunu duydum."

Cass, Outtatown'a kalıcı olarak taşınmadan önce, Huck'la tanışıp hayatını değiştirmeden önce *Chicago Daily* gazetesinde gazetecilik yapıyordu. Küçük kasaba hayatına uygun görünüyordu ve yerel bir gazetede yazıyor olmaktan mutluydu.

Pencere kenarındaki tezgâha yaslanmış olan kız kardeşime baktım. Sylvie çenesini kaldırdı ve "Her zaman yazmak istediğin hikâye nedir?" diye sordu.

Cass aramıza baktı ve sırttı. "Bu çok kolay. Seçilmiş yetkililerin siyasi yolsuzluğu."

Huck gülümsedi ve başını salladı. "Biraz daha kurabiye ve kahve getireyim."

Mutfığa gitmek için izin istedi ve Cass sırtarak içeri eğildi. "Ama sana söyleyeyim, bu civardaki insanlar için Krallar ve Sullivanlar arasındaki kan davasından daha ilginç bir şey yoktur. Peki benim için neyin var?"

Yüzüm buruştu ve alay ettim. "Kan davası öldü sayılır."

Cass bana doğru işaret etti. "Aynen öyle. İnsanların kafası karışık. Nedenini bilmek istiyorlar. *Nasıl olduğunu.* Gerçekten iki insanın aşık olması kadar basit bir şey mi?" Cass, kocası önüne bir kahve fincanı koyarken ona gülümsedi.

"Biliyor musunuz, birbirinize yaptığınız aptalca şakaları rapor edebildiğim zamanlar işim çok daha kolaydı."

"Sana daha sert bir şey versek nasıl olur?" Parmağımı tabağımdaki tarçınlı şekerin üzerinde gezdirerek sordum. "King ailesinin bir ifşası."

Gözlerinde ilgi parıldıyordu. "Ailen bunu yapar mı?"

Sylvie bir omzunu kaldırdı. "Bazılarımız. Asıl peşinde olduğumuz şey annemizin gizemli kayboluşunu aydınlatmanız." Cass kız kardeşime baktı ama ben tekerleklerin döndüğünü görebiliyordum. "Kayıt dışı mı?"

Cass parmağını kalbinin üzerinde X şeklinde gezdirdi. "Kalbimin üzerine çarpı işareti koy."

Sylvie içini çekti. "Çocukken annemizin kasabayı terk ettiğine dair bize anlatılan hikâyeye kesinlikle doğru değil. Yakın zamanda keşfettiğimiz gerçekler birbiriyle uyuşmuyor. Özel dedektifimiz de dahil olmak üzere her birimize sınırsız erişiminiz olacak. Babamız hariç herkese."

Cass'in gözleri kısıldı. "İlginç. Ortaya çıkan her bilgiyi rapor edebilir miyim? Olaya tamamen tarafsız bir şekilde yaklaşmadığım sürece kabul etmeyeceğim."

Kıkırdadım. "Sullivan'larla görüşün, umurumuzda değil. Biz sadece bilginin ortaya çıkmasını istiyoruz. Tek amacımız onun bir şekilde kamuoyunda hatırlanması."

Tamam, belki tek amacımız bu değil.

Cass'in gözleri yumuşadı ve bir elini ön koluma koydu. "Annen için doğru olanı yapacağıma söz verebilirim. O, eserin odak noktası olmaya devam edecek. Bu konuda sana söz veriyorum."

Boğazımda aniden genişleyen yumruyu yutkunarak geçiştirdim.

Konuşamayan Sylvie araya girdi ve Cass'i kucakladı. "Teşekkür ederim."

Casselyn taburesinden kaydı ve kahve fincanını aldı. Bir yudum aldıktan sonra onunla selam verdi. "Benimkini bulma zamanı

Kocası. Daha sonra kontrol edeceğim."

Sylvie ve ben onun salon tarzı kapılardan geçip mutfakta kayboluşunu izledik.

Kız kardeşim nefes verdi. "Artık geri dönüş yok."

Kıkırdadım. "Babam birinin etrafı koklamasına çok kızacak."

Sylvie bana yaslandı ve sıırttı. "Aynen öyle."

SYLVIE

Cass bir hikayeyi kabul etti. Eğer soru sorarsa, lütfen işbirliği yapın.

WHIP

Anlaşıldı.

LEE

Hikayeleri severim. Ona birisinin bana ne zaman Teyzenin yüzme havuzunu limonlu jöleyle doldurmuş. Duyduğuma göre hala sorumluyu arıyorlarmış.

ABEL

Neden hala grup sohbetinde?

LEE

Kardeşim, kız kardeşin benim kardeşimle üremiş. Artık bir aileyiz.

Sullivan'lar ezeli düşmanımızken hayat çok daha basitti ve haftanın en kötü kısmı babamın kasabada el sıkışıp bebekleri öptüğü zamanlardı. Halkın yaltaklanması mide bulandırıcıydı ama şimdi işler değişiyordu. Son zamanlarda yaşadığım stres ve sabırlı olma zorunluluğu beni yiyip bitiriyordu.

Tek çıkış noktam *oydu*.

Kanepede karşımda oturan Veda'yı izledim. Onun bacakları benimkilerin üzerine dökülürken bacaklarımız birbirine dolandı. Dalgınca ayağını ovaladım ve kaşlarının arasındaki sevimli kırıışıklığın derinleşmesini izledim. Yanındaki küçük masada

Veda bir not kağıdına bir şeyler karaladı ve teyzemin defterinin sayfaları arasına sıkıştırdı.

Başparmağımı ayağının kemerine soktum ve o da mırıldandı. Harcanmamış enerji içimde uğuladı. Çalıştığını biliyordum ama onu birazcık rahatsız etmekten de kendimi alamıyordum. Elimi ayağına doladım ve masaj yaptım.

Veda'nın gözleri kapandı ve başı geriye eğildi. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Kıkırdadım. "Çok iyi hissetmek diye bir şey yoktur."

Telefonunu bana doğru eğdi. "El yazısıyla yazılmış notlarla göz göze geldiğinizde ve her şeyi anlamlandırmaya çalıştığınızda var."

"Bir şeylerin derinliklerine dalmak istiyorum," diye takıldım. Ayağını ağzıma çektim ve ayağının kemerini ısırdım. Güldü ve ayak parmaklarını oynattı.

"Biraz ara verebilirsin," diye teklif ettim.

Alt dudağını okşarken yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Belki de. Ben sadece ..."

Vurulmak göğsüme yerleşen yeni ve rahatsız edici bir duyguydu. Yine de yüzündeki gergin ifadeden daha çok nefret ediyordum.

Ayağını sıktım ve bacaklarının altından kayarak çıktım. "Sen çalışmaya devam et. Sana atıştırmalık bir şeyler hazırlayacağım."

O itiraz edemedi alçım ile mutfağa doğru topallayarak yürüdüm. Karşı çıkmayınca doğru kararı verdiğimi anladım. Mutfakta, buzdolabından malzemeleri çıkardım ve düzenlemeye başladım. Bir elmayı dilimledim ve küçük bir tabağa yaydım. Yanına da son zamanlarda çok sevdiği Vlaskaas peynirinden birkaç dilim ve bir avuç çikolata kaplı badem koydum. Ayrıca ona bir bardak berrak beyaz şarap doldurdum.

Döndüğümde Veda hâlâ bir şeyler karıştırıyor ve notlar alıyordu. Küçük tabağı ve şarap kadehini masanın üzerine, onun yanına koydum.

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Bu da ne?"

Tabağı işaret ettim. "*Kız yemeği* denen bir şey." Tabaktan çikolata kaplı bir badem kopardım ve ağzıma attım. "Ama bu saçmalık, çünkü küçük tabakta şarküteri ürünlerini kim sevmez ki?"

Veda bana gülümsedi. "Çok tatlısın."

Ona göz kırptım ve kanepenin ucuna oturdum. Parmaklarım dizime vuruyordu. Huzursuzdum ve sıkılmışım. Genellikle sessiz geçen akşamlar kafamdaki düşünceleri çok sesli hale getiriyordu, bu yüzden boş zamanımı Pulse için içerik oluşturmakla doldurdum.

Veda bir dilim peynir kemirdi ve dizim zıpladı. Telefonumu cebimden çıkardım ve açmadan önce Pulse uygulamasına baktım. Beklediğim gibi gelen kutum doluydu. Ona dokundum ama hiçbir mesajı açmadım. İnternetteki yabancıların hayal kırıklıklarını duymak ilgimi çekmiyordu. Yine de birini hayal kırıklığına uğrattığımı bilmek içimde tanıdık, istenmeyen bir utanç duygusu uyandırdı. Sanki evde ya da okulda yine başım derde girmişti.

İçerik akışım da daha iyi değildi. Eski videolarda nereye gittiğimi soran ve hayal kırıklıklarını ya da kızgınlıklarını ifade eden yüzlerce yorumda etiketlendim. Sadece abonelik iptallerinin sayısı bile baş döndürücüydü.

Bir parçanın çevrimiçi kişiliğini özlediğini itiraf etmekten nefret ediyordum. Genellikle dış dünyadan sakladığım gizli bir yönümü göstermek bana güç veriyordu. Kendime bile saçma geliyordu ama insanlara yardım etmişim. Hem erkekler hem de kadınlar kendilerinin gizli bir parçasını nasıl ortaya çıkardığını ya da partnerlerinden istediklerini isteme cesaretini nasıl verdiğimi paylaştılar. Doğru bir şey yapmak *iyi* hissettiriyordu.

Veda'ya baktım. O hayatıma girdiğinden beri Nabız aynı parlaklığa sahip değildi. Kendimle ilgili saklanmaması gereken şeyleri yavaş yavaş ortaya çıkarıyordum - güvendiğiniz ve değer verdiğiniz bir partnerle paylaşılacak şeyleri.

Yine de bir dönemin hüznü sonu gibi hissettim. Uygulamayı tamamen silmek için kendimi ikna edemedim. En azından henüz.

Telefonumdan gelen bir ping dikkatimi çekti. *MsBlackCat*'ten direkt bir mesaj olduğunu görünce gözlerim sırtan Veda'ya kaydı.

Gözleri elindeki telefona odaklanmıştı ama yemyeşil ağzının kenarında bir sırıtış belirdi. Mesajı açtım.

BayanBlackCat: Seni burada görmek ne güzel. **Bay Doğru. Şimdi:** Evet, uzun zaman oldu. **MsBlackCat:** İhtişamlı günlerini mi yaşıyorsun?

Mesaja kaşlarımı çattım. Ona bir parçamın içerik göndermeyi özlediğini ama çok daha büyük bir parçamın *onunla* o kadar meşgul olduğunu ve Pulse'un artık çok az cazibesi olduğunu itiraf etmek *istemiyordum*. Bu karmaşık bir durumdu ve bunu onunla nasıl paylaşacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Bay Doğru. Şimdi: Sanırım tüm hesabı iptal etmeliyim.

Mesajı tekrar okurken bile içim burkuldu. Tedirgin bakışlarım Veda'ya kaydı ve sonra başka tarafa baktım. Yan yana oturmamıza rağmen hâlâ uygulama üzerinden iletişim kuruyor olmamız çok saçmaydı ama nedense bu konuşmayı yapmak daha güvenli bir zemindeymiş gibi geliyordu.

Veda iç çekti ve bana yumuşaklıkla baktı. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama başımı çevirip bakamadım. Dirseklerimi dizlerime dayayıp önümdeki ahşap zemine bakarken omuzlarım çöktü.

Veda sessizce kanepeden aşağı indi ve bana yanlamasına sarıldı. Bacaklarını belime doladı ve başını omzuma yasladı.

"İçerik üretmeyi bırakmak istemiyorsan bana söyleyebilirsin." Sesi küçük ama güçlüydü.

Yapabilir miyim?

Veda'ya karşı dürüst olabileceğime inanmak istiyordum ama gerçekte bu konuda ne hissettiğimi bile bilmiyordum. Nabız eğlenceli ve heyecan verici bir şey olarak başlamıştı ... Veda ile gerçek şey tam önümdeydi ve o hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Veda'ya baktım, karanlık yüz hatları ve keskin gözleri beni büyülemişti. Yapmak istediğim son şey onu incitmek ve yeterli olmadığını ya da beni bir şekilde sıkıldığını düşünmesine neden olmaktı - bu gerçeklerden daha uzak olamazdı. Onun yoğun ve güçlü olmasını ve sessiz yumuşaklığının sadece bana özel olmasını seviyordum. Onun sayesinde, Pulse'u kullanarak insanların hayatlarına kendi küçük yolumla değer katabileceğimi fark ettim.

Ona doğru eğildim. "Tek istediğim sensin."

Kıkırdadı ve beni daha sıkı sıkı. "Bana zaten sahipsin." Bir süre sessizce oturduk ve iç çekti. "Seni paylaşma fikrini sevmiyorum, ama ... belki bunun neye benzediği hakkında konuşabiliriz. Bazı sınırlar belirleyebiliriz?"

Pulse'a devam etme fikri aklımın ucundan bile geçmiyordu ama bunu yapmak aynı zamanda sınırlar anlamına da geliyordu. Daha fazla kural.

Muhteşem.

Sertçe yutkundum ve başımı salladım. "Konuşacak bir şey yok. Bana kalırsa Pulse artık bitti sayılır."

Başını eğdi ve beyninde uğuldayan soruları görebiliyordum.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Dudağıyla oynadı. "Bunu neden yaptın ki?"

Kendimi nasıl açıklayacağımı bulmaya çalışırken azı dişlerim birbirine çarptı. "İş yerinde canım sıkılıyordu ve Lee Sullivan'la sevişmek için bir yol arıyordum. Uygulamayı buldum ve onu sarılma partneri arayan biri olarak kaydettim - hatta

baldızını referansım olarak gösterdi ve ona gizlilik yemini ettirdi."

Veda kıkırdadı ve omuzlarım gevşedi. "Sonra siteyi kurcalıyordum ve eğlenceli, düzgün bir içeriğe ihtiyaç olduğunu gördüm. Kenara fazladan para koymak istedim. Gördüğünüz gibi binanın sahibi babam ve eğer binayı elimden alırsa, turistik bir kasabada kiralık yer ucuza gelmiyor."

"Ah." Veda kaşlarını çattı ve kalbim sıkıştı. Dudakları büzüldüğünde boku yediğimi anlamıştım. Paraya gerçekten ihtiyacım olduğuna inanmayacak kadar iş bilir biriydi.

Boğazımı temizledim. Gerçekleri söylemeyi hak ediyordu. "Eğlenceliydi de. Doğrulayıcı... belki? İnsanlara ihtiyaç duydukları bir şeyi vermek iyi hissettirdi. Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, başladığımda bunu pek düşünmemiştim."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bu senin markana çok uygun."

Kıkırdadım. Umursamaz biri olduğumu biliyordu, bu yüzden içerik yayınlamaya başladığımda gerçek bir planım olmadığını elbette anlayacaktı.

Huzursuz enerji derimin altında çatırdıyordu. Oturup derimi kaşındıran şeyler hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordum.

Konuyu değiştirebilecek bir şey aramak için kolunu ovuşturdum. "Hey, benimle dışarı gel. İş unutamam ve sana biraz hava atayım."

Aramızda ağır bir sessizlik vardı. Veda'nın kolu belimden çekildi ve kanepenin ucundaki yerine doğru kaydı. "Um . . . Gerçekten birkaç işi daha halletmem gerekiyor. Eğer yapmazsam, bu gidişle asla normal hayatıma geri dönemeyeceğim."

Veda'nın gülüşü gergindi ve gözlerim ona kaydı ama o kâğıtları karıştırıyor ve bakışlarımı kaçırıyordu. "Yağmur kontrolü mü? Ama gitmelisin. Hiç sorun değil!"

Sesi her cümlesinde bir oktav yükseliyordu ve ben onun benim hassas duygularıma dokunmamaya çalıştığının farkındaydım.

Reddedilmenin acısı keskin ve acıydı. Çocukçaydı ama evimde saklanmaktan yorulmaya başlamıştım. Ona hava atmak, kolumu ona dolamak ve herkesin önünde benim olduğunu iddia etmek istiyordum. Onunla birlikte *görünmek*.

Ayağa kalktım, kafamı toparlamam gerekiyordu. "Eğer umursamıyorsan, ben Sanırım yine de biraz Grudge'a gideceğim."

"Elbette." Defterini ve post-it notlarını toplamaya başladı. "Eve gidebilirim ve-"

"Dur." Elimi omzuna koydum, sonra yumuşak saçlarının arasına kaydırdım. "Hiçbir yere gitmek zorunda değilsin. Whip ya da Abel'la yukarıda buluşup bira içeceğiz ve eve döneceğim. Döndüğümde burada olmanı istiyorum."

"Tamam." Yüzünde bir gülümseme belirdi ve yanakları kızardı. "Bunu ben de isterim."

Kanepenin köşesine yerleştğinde omuzlarım hâlâ çöküktü. Elimi koyu renk saç tellerinde gezdirmeden önce başının tepesini öptüm. Ayakkabılarımı giydim ve anahtarlarımı alıp karnımda bir çukurla kapıdan çıktım.

BİR BİRA birkaç biraya ve muhtemelen birkaç shot'a dönüştü.

Kokarca sarhoşuydum.

Whip'in eli omzuma kenetlendi. "Dayanabiliyor musun kardeşim?"

Dudaklarımla bir ahududu üfl edim ve oda eğilirken hıçkırdım.

Kahretsın.

Daha az sarhoş görünmek için boğazımı temizledim ama Whip sadece güldü ve garsona işaret etti. "Birkaç su lütfen."

Elini omzumdan silktim. "Ben iyiyim."

"Bana bak." Denedim ama üç Kırbaç'tan hangisine odaklanmam gerektiğinden emin değildim. Küçük kız kardeşim kaçışırken o güldü.

yanımdaki masaya kadar.

"Hey! Veda nerede?" MJ gülümsedi ve aramıza baktı.

Kaşlarımı çattım ve meyveli kokteylini bana doğru kaydırıp yudumladım.

"Oh." Whip güldü. "Yani *bu* yüzden mi tanklanıyorsun?"

Ben kardeşlerime kaşlarımı çatarken MJ yüzümü inceledi. "Sadece iyi vakit geçiriyorum. Benimle uğraşmayı bırakın."

"İğrenç." MJ ellerini kaldırdı. "Lütfen taşakların hakkında konuşma. Yeterince çocukluk travması yaşadım. Sen ve kız arkadaşın hakkında düşünmeme gerek yok."

"O benim kız arkadaşım değil," dedim yüksek masanın yontulmuş ahşap yüzeyine bakarak. "Tanrım, o çok daha fazlası."

MJ kıkırdadı ve içkisini geri çaldı. "Ha! Biliyordum!"

Kahretsin. Sanırım son kısmı yüksek sesle söyledim.

MJ bana doğru bir parmak salladı. "Çok yumuşaksın. Onu *seviyor* musun?"

"Birlikte olduğumuzu biliyor muydun?" "Birlikte olduğumuzu biliyor muydun?"

Soru.

Whip güldü ve MJ gözlerini devirdi. "*Çok* belliydi. Sanki her şeyin cevabı oymuş gibi hep ona bakıyorsun."

Kaşlarımı çattım. *Çünkü belki de öyledir.*

"Bunun için endişelenme." Kırbaç sırtıma vurdu ve karnım döndü. "Bu en iyilerimizin bile başına gelir. Benim tavsiyem onunla çok uzun süre savaşmaman. Sonunda o kazanacak ve sen de aptal olduğun için kendini tekmeleyeceksin."

Beynim bulanıktı ama kelimeler ağzımdan dökülüverdi. "Kalmayacak. Şimdi katmanları soymanın eğlenceli olduğunu düşünüyor, ama tüm bunların altında ne olduğunu görünce?" Kendimi anlamsızca işaret ettim ve sonra elimi uçup giden bir kuş gibi yukarı kaldırdım. "Akıllanacaktır."

MJ bana acıyarak baktı. "Belki de bu kararları onun yerine sen vermiyorsundur."

Küçük kız kardeşime kaşlarımı çattım. *Ne zaman büyümüştü bu?*

"Bak." Parmağımı ahşap masaya vurdum. "O ne pahasına olursa olsun kazanacak. Şu anda plan yapıyor ve kazıyor. Babamla ilgili tüm bu karmaşa çözüldüğünde, normal hayatına geri dönecek ve bir sonraki mücadeleye geçecek. Düzeltilmek için beklemeyeceğim."

Gece hızla yokuş aşağı gidiyordu ve bu beni kızdırıyordu. Dışarı çıkıp iyi vakit geçirmek istiyordum, bir köşede somurtmak ve benim için fazla iyi olan bir kadın için hayıflanmak değil.

Ayağa kalktım ve kalabalığın üzerinde bağırdım: "Hadi dans edelim!" Yanımızdaki bir grup bağırp çağırdı ve ben de sırtarak onları işaret ettim.

Whip kolumu çekti. "Otur o koca kıcının üstüne. Kimseyle dans etmiyorsun."

Onu tersledim ama kıcımı bir gümbürtüyle tabureye yerleştirdim.

"İşte." Masanın üzerinden birkaç fotoğraf uzattı. "Al bunları."

Müzik etrafımızda akıyordu ama annemin gülümseyen yüzüne bakarken kulaklarımda kan çınlıyordu.

MJ bir tanesini ona doğru kaydırды. "Aman Tanrım." Görmemiz için resmi havaya kaldırdı. "Bakın ne kadar mutlu."

Annem kucağında bir bebek tutuyordu ama hangimiz olduğunu anlayamadım.

"Sylvie ona çok benziyor." MJ parmağını fotoğrafın üzerinde gezdirdi. "Bunları nereden buldun?" diye sordu.

Whip su için servis görevlisine teşekkür etti ve bir yudum aldı. "Annemin eşyalarının olduğu kutuda. Bir sürü var ama bunlar kopya. Aklıma bir fikir geldi."

Elimdeki bir fotoğrafı düzelttim.

"Aslında bu Lee'nin fikriydi," dedi Whip. "Kasabada babam ve ailesi hakkında çok fazla dedikodu var. Bu tür söylentilerin tek bir anlamı var..."

"Yüzünü kurtarmaya çalışacak," diye ekledi MJ.

"Aynen öyle." Whip sıırttı. "Onu sinirlendirmek ve peşinde olduğumuzu anlamasını sağlamak için annemin yüzünün kasabada görünmesinden daha iyi bir yol var mı?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Onu görebileceği yerlere resimlerini koymak - ofiste, evde, şehirde, sürekli onu hatırlatacak yerlere. Annemin hatırasını buralarda yok etmiş olabilir ama biz ona hatırlatmak için orada olacağız."

"İnce ama şeytani." Tabureden kaydım, fotoğrafları kot pantolonumun arka cebine soktum ve sallandım. "Hoşuma gitti."

Müzik hareketli bir klasik rock şarkısına dönüştü. Yer değiştirdim ama alçımın içinde tökezledim. Kanım çok fazla alkolün verdiği vızıltıyla uğulduyordu.

"Pekala, süslü pantolon." Whip beni ayağa kaldırdı. "Gitme zamanı."

YİRMİ DÖRT

VEDA

Royal'in ön kapısının yumruklandığını duyduğumda notlarımdan gözümü kırptırdım. Kalp atışlarım hızlandı ve saate baktım. Saat 22:00'ydi ve bırakın bir *başkasının* kapısının gizemli bir şekilde çalınmasını, sipariş ettiğim bir teslimat için bile kapıya cevap vermekten hoşlanmıyordum.

"Vedaaaaa." Royal'in boğuk sesi, kalın ahşap kapının kolu sallanırken homurdandı. "Veda, anahtarlarımı kaybettim."

Whip'in sinirli sesi hemen arkasından geldi. "Zorluk çıkarmayı bırakacak mısın? Onlar senin cebinde."

Whip'in "Hayır, onları pantolonundan çıkarmayacağım" dediğini duymak için tam zamanında kapıya doğru acele ettim.

Bir kıkırdamayı bastırarak kapıyı açtım. Whip kolunu Royal'in kolunun altına sokmuş, onun ağırlığını destekliyordu. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

Vay canına, bunlar çok yakışıklı Kral çocukları.

Whip gülümsedi. "Bu sana mı ait?"

Royal'in kahverengi bakışları alkolün etkisiyle bulanıklaşırken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Vay canına." Bana hülyalı hülyalı baktı. "Çok güzelsin."

Whip, Royal'i itip kaktı ve onu öne doğru itti. "Tamam, hayalperest."

"Ne oldu?" Ağır gövdesini desteklemek için elimden geleni yaparken Royal'in hantal omzunun üzerinden Whip'e sordum.

"Görünüşe göre bu gece bir tane bağlamaya kararlıydı." Whip omuz silkti. "Elinden kaçtı." Kardeşini işaret etti. "Onu yakaladın mı?"

"Evet." Royal'in kolunu omzuma attım ve başımı salladım. Whip'in Royal'le birlikte olduğumuzu ve ona göz kulak olacağımı bu kadar kolay varsayması yanaklarımı kızarttı. "Teşekkürler."

Whip omzunun üzerinden bir veda selamı verdi ve merdivenlerden aşağı indi. Royal topallayarak eve girerken ona yardım ettim.

Burnunu saçlarıma gömdü. "Ve sen de çok güzel kokuyorsun!" Benimle yüzleşirken boğazından aptalca, vahşi bir hırıltı geçti. Kollarını belime doladı ve şakacı bir şekilde boynumu ısırmaya çalıştı.

Güldüm ve yüzünü daha da yaklaştırarak yanaklarını avuçlarımda arasında ezdim. "Sarhoşsun."

"Neden bana bu kadar kötü davranıyorsun?" Suratını astı ve ezilmiş dudaklarının arasından konuştu. Başım bir kahkaha ile geriye düştü.

"Hoşuna gidiyor," diye karşılık verdim, evine doğru ilerlerken. "Şimdi seni yatağa götürmeye ne dersin?"

Zar zor yatak odasına giren Royal, büyük boy yatağa doğru tökezledi ve bir denizyıldızı gibi çaprazlama uzandı. Botunu çıkarmak için çömeldim ve bağcıklarını çözmeye başladığımda yumuşak horultular yükseldi.

Ayakkabısını çıkardım ve gülümsedim. Sabah kesinlikle kendini bok gibi hissedecekti ama sarhoşken bile gerçek hayatta gördüğüm en yakışıklı adamdı - belki de şimdiye kadar.

O gittikten sonra neredeyse hiçbir şey yapmadım ve bunun yerine normal hayatıma geri dönmekle ilgili yaptığım yorumu takıntı haline getirdim. Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz kulağa ne kadar boktan geldiğini fark etmiştim ama bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapmışım.

Dudağımla oynadım. *Bu yüzden mi sarhoş olmayı seçmişti?*

Gerçekten duygularını incitmiş miydim?

Kalbim çırpındı. Onun evinde kontrol Royal'deydi. Bana ne yapacağımı söyleyen oydu ve ben de bu özgürlüğün tadını çıkarıyordum. Yine de, bir kez olsun onunla ilgilenebileceğimi hissetmek güzeldi - teraziyi biraz dengelemek.

Üzerindeki tişörtü çıkarırken onu itip kaktım ama uyanmadı. Bir bardağa su doldurmak için mutfığa girdim ve Tylenol şişesini bulana kadar banyosunu karıştırdım. İkisini de yatağının yanındaki masaya koydum.

Sessiz bir an için ona baktım. Yüz hatları keskindi ve uzun kirpikleri yanaklarının üzerinde süzülüyordu. Dayanamayıp elimi saçlarının arasından geçirdim ve yüzünü avuçladım. Bütün akşamı onun yüz hatlarını ya da göğsünün her nefeste inip kalkışını inceleyerek geçirebilirdim.

Eğildim ve bir kaşımın üstüne bir öpücük kondurdum. Boynumu uzattım ve kısa bir süre karanlıkta eve yürümeyi düşündüm. Ona baktım ve gülümsedim, bunun yerine atılmış tişörtünü çalmayı ve kendimi onun yanına sokmayı tercih ettim.

PARLAK SABAH GÜNEŞİ yatak odasının perdesindeki küçük aralıktan içeri süzülüyordu ve ben bir iniltiyle perdeden sıyrıldım. Royal'in devasa gövdesi etrafımı sarmıştı ve bir ayağını kullanarak bacaklarımı kendi bacaklarının arasına sıkıştırdı.

Parmağımı boynundaki bir dövmenin üzerinde gezdirdim ve adem elması o y n a d ı .

"Günaydın günışığı," diye sessizce şarkı söyledim.

O homurdandı ve çekildi Ben daha yakın önce inleyerek. "İşe geç kaldın."

Gülümsedim ve erkeksi kokusunu içime çektim. "Dışarı çıkmadan önce ölmediğinden emin olmak istedim."

Gözlerimin içine bakmak için yana doğru eğildi. "Benimle ilgilediğin için teşekkürler."

Gülümsedim ve ona göz kırptım. "Sanırım bakıcılığın çoğunu ağabeyin yaptı. Ben sadece seni yatırmak için buradaydım."

Royal kıpırdandı, göğsünün çıplak olduğunu ama hâlâ dün gecedan kalma çorap ve kot pantolon giydiğini fark etti. Burnunun kenarını sıktı ve inledi. "Kahretsin. Özür dilerim."

Omuz silktim. "Sorun değil. Seninle ilgilenmek benim için sorun değil."

Bana bakarken Royal'in gerginliği arttı. "Ama benim işim seninle ilgilenmek, unuttun mu?"

Sözleri göğsümde bir çarpıntıya neden oldu ve burnumun köprüsü duyguyla yandı. Sessizce cevap verirken omuz silktim. "Belki bazen birbirimize göz kulak olabiliriz."

Royal yerinden kıpırdandı ama cesaretimi kaybetmeden önce konuşmam gerekiyordu. "Ama önce ... Bir şey söylemem gerekiyor."

Koyu renk gözlerinde endişe parladı. "Tamam."

Boğazımda büyüyen yumruyu yutkunarak geçiştirdim.

Tanrım, savunmasız olmak neden her zaman bu kadar zordu?

"Um . . . Dün gece bir şey söyledim. yanlış." Bağlantıyı koparmamak için kollarındaki dövmelemin izini sürdüm ama zihnim dönerken gözlerinden kaçtım. "Muhtemelen bir şey olmamıştır." Kendimi tamamen gülünç hissederek güldüm. "Ama normal hayatıma dönmekle ilgili bir şey söyledim. Bunun normal olmadığını kastetmedim - yani, benim için değil, ama -Ben sadece . . . Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, artık normal hayatımın ne olduğunu bile bilmiyorum. Ama sonra eve sarhoş geldin ve belki de bunu söylediğim içindir diye düşündüm ve ben-"

"Şşşt" diye yatıştırdı. Eli sırtımı okşadı ve ben de ona doğru gevşedim. "Sorun yok. Ne demek istediğini anlıyorum."

Oh, Tanrıya şükür.

Kollarının arasında eridim.

"Şimdi dürüst olma sırası bende." Bir parmağını yüzümde gezdirdi ve ona bakmam için çenemi parmaklarının arasına aldı. "Bunu duymak hoşuma gitmedi. Senin buradan başka bir yerde olduğunu düşünmek hoşuma gitmiyor."

"Özür dilerim." Kalbim sıkıştı.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Lütfen özür dileme. Bunun *benimle* ilgili bir şey olduğunun farkındayım. Suratımı asarak üstesinden geldim ve muhtemelen bu da doğru bir karar değildi. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun."

Boğazım o kadar düğümlenmişti ki zar zor konuşabiliyordum.
Açık ve net iletişim mi? Kimdi bu adam?

"Yani." İç çekti. "Bir dahaki sefere sadece Yetişkin gibi davranıp bu konu hakkında konuşalım mı?"

Bir dahaki sefere.

Kalbim umutla sıkıştı. Ona sııttım ve başımı salladım.
"Anlaştık."

"Güzel." Royal yuvarlandı ve yatağın başucundaki saate bakarken ağır gövdesiyle beni sardı. "İşe çoktan geç kaldın, değil mi?"

Ona gülümsemeden önce kontrol etmek için başımı arkaya yatırdım. "Oh evet. ~~Geç~~ kaldım."

"Güzel." Boynumu okşadı. "Geç kalmanın Buna degecek, yani ofise hala içinde dölleriyle gideceksin."

Sabahın köründe ofise yaptığım yürüyüş, kabarık bir bulutun üzerinde süzölmek gibiydi. Ne kadar geç kaldığım konusunda stresli olmalıydım ama umurumda değildi. Lezzetli bir şekilde ağrımış ve iyice sikilmiş bir halde siyah deri çantamı omzuma aldım ve şehre doğru yürürken mırıldandım.

Royal sert bir öpücük ve kıcıma bir tokat atarak beni yoluma gönderdi.

Mükemmeldi.

Yaz güneşi, yerleşim caddesini kaplayan ağaçların arasından süzülüyordu. Yoldan geçenlere gülümseyip el salladım, bu şirin küçük kasabada kendimi her zamankinden daha fazla evimde hissediyordum. Köşeyi döndüğümde, ileride, parktaki bankta her zamanki yerinde oturan Bootsy'yi gördüm.

Sabit adımlarımı sürdürüp onu dikkatle izlerken ensemdeki minik tüyler diken diken oldu. Yanındaki bankta duran plastik bir poşeti karıştırırken beni henüz fark etmemişti.

Normalde yaşlı adamın anlatacağı tuhaf ve harika hikâyeleri dört gözle beklerdim ama aramızdaki tuhaf etkileşimden ve Sinclair ikizleri hakkında geliştirdiğim çılgın teoriden beri huzursuzdum. Russell King'e güvenilemeyecek kadar yakındı ve içgüdülerim bana yüzeyin altında daha fazla şey olduğunu *haykırıyordu*.

Yaklaşırken cesaretimi topladım. Derin bir nefes alarak yanından geçtim ve yürümeye devam ederken omzumun üzerinden bir el salladım. "Hey, Terrance."

"Günaydın," diye homurdandı yaşlı adam arkamdan.

Hiç duraksamadan rahat adımlarımı sürdürdüm ama kafatasımda alarm zilleri çalmaya başladı.

Terrance.

Araştırmalarımın Terrance Sinclair'in adının Bowlegs olduğunu ve ölmüş olması gerektiğini biliyordum. Bootsy olduğunu iddia eden adam buysa, neden ikiz kardeşinin ismine cevap versin ki?

Yapmazdı.

Çılgılık atmamak ve kaçmamak için elimden gelen her şeyi yaparken kalbim güm güm atıyordu. Arkamda bana seslenen ve gittikçe yaklaşan adamı duyabiliyordum. "Bayan Bauer! Bayan!"

Döndüm ve gülümsedim. "Evet?"

Belli ki gergindi, ellerini önünde kavuşturmuştu. "Orada bana bir şey mi söyledin?"

Yüzüm nezaketin ve masumiyetin resmiydi. "Sadece güneydın dedim." Gülümsemem genişledi ve gözlerim onu olduğu yerde tuttu.

"Oh, um Tamam dediğini sanmıştım. Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Omuzları çökmüştü ve endişesi kösele gibi yüzünün derin kırışıklıklarına kazınmıştı. İki adamın birbirine bu kadar benzemesi oldukça şaşırtıcıydı ama karşımdaki adamda her gün selamlaştığım kişinin eğlenceli özü yoktu.

Omuzlarımı meydan okurcasına dikleştirdim. "İyi misin Bootsy? Kendinde değil gibisin."

Elleri kıpırdadı ama sadece başını salladı.

Döndüm ve omzumun üzerinden el salladım. "Tamam. İyi günler!"

Aramıza biraz mesafe koyduktan sonra, olabildiğince hızlı bir şekilde şehri geçip ofise doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda JP çoktan gelmişti ve kapı duvara çarptı.

JP sarsıldı ve ben de ağır deri çantamı yere düşürdüm. "Bootsy, Bowlegs!"

"Ne?" Kaşlarını çattı.

"Bowlegs, Bootsy!" Ellerim bir *ta-da* hareketiyle açılmıştı ve JP'nin bu yeni keşif konusunda benim kadar heyecanlı olmamasına biraz içerlemiştim.

"Bowlegs öldü, Veda." Sesinde yoğun bir alay vardı ama bu beni rahatsız etmedi. Haklı olduğumu biliyordum.

"Öyle mi peki?" Ofisin çizik ahşap zemininde volta attım. "Çılgınca olduğumu biliyorum ama beni dinle

. . ." Mantar panodaki şaheserime doğru yürüdüm ve bir kolumu ona doğru salladım. "Bunca zamandır buradaydı."

"Vay be." MJ'in sesi küçük ofisi doldururken gözleri panomu görünce açıldı ve kapıdan içeri girdi. "Bu da ne böyle?"

JP içini çekti ve burnunun kenarını sıktı. "Bu Veda'nın yavaş yavaş deliliğe doğru inişi."

Yüzümü ona döndüm ama devam ettim. "Günaydın. Sevgili Bootsy'nin büyük olasılıkla aslında Bowlegs olduğunu çamura batmış kardeşine kanıtlamak üzereydim."

"Ama Bowlegs öldü." MJ kaşlarını çattı. İçimi çektim. *Neden kimse bunu göremiyordu?*

Tahtayı işaret ettim. "Evet, ama o da *yaşıyor*." Yüzlerindeki boş ifade beni yıldırmadı ve devam ettim. "Bowlegs 'ölür' ..." Parmaklarım tırnak içinde hareket etti ve diğer kanıtları işaret ettim. "Baban, ölümünün yalan olduğu gerçeğini gizlemek için cenaze direktörüne elli bin dolar ödüyor. Ayrıca Bowlegs'e kimliğinden vazgeçip tek yumurta ikizinin kimliğine bürünme zahmeti için de para ödüyor."

Tahtayı inceledim. Benim için her zamankinden daha açıktı. "Halkın karşısına tek bir adamla çıkan ama ikisi de cebinde olan Russell'ın gücü daha da artıyor. Eğer ölmüş olsaydı, Bowlegs fark edilmeden hareket edebilir ve karşılaşılması halinde ikiz kardeşi gibi davranabilirdi. İkizlerden biri babanın emirlerini yerine getirirken, kasabanın dört bir yanındaki tanıklar onu gördüklerini iddia edebilirler. Aynı anda hem her yerde hem de hiçbir yerde."

Kollarımda tüylerim diken diken oldu ve MJ ile JP sessizliğe gömülürken memnuniyetle iç çektim.

MJ'in gözleri mantar panonun üzerinde dans etti. "Yani diyorsun ki Sinclair ikizlerinin ikisi de hayatta ama bazen kasabada gördüğümüz aslında Bowlegs oluyor. Babam, onun için bir şeyler yapabilsinler ve yakalanmasınlar diye onları aynı kişi gibi mi gösteriyor?"

Ellerimi kalçalarımın koydum ve sııttım. "Aynen öyle."

JP'nin kolları hâlâ kavuşturulmuştu ama gözleri dizelerin ve tahtaya yazdığım notların üzerinde geziniyordu. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"İçimde bir his vardı ama bu sabah onu hazırlıksız yakaladım. Ona Terrance diye seslendim, o da cevap vermeden

Tereddüt. Hata yaptı ama sonra umutsuzca geri adım atmaya çalıştı. Panikliyordu."

MJ tahtayı daha yakından incelemek için bir adım öne çıktı. "Vay anasını."

İçime endişe çökerken patronumun yüzünü inceledim. Franklin & Mirth'teki gözden düşüşümle ilgili eski anılar yüzeye çıktı. O zaman da kimse bana inanmamıştı. Satın almak üzere oldukları işletmenin bir dizi çocuk işçi yasasını nasıl ihlal ettiğine dair gerçeği ortaya çıkardığımda kimse beni dinlememişti. Bana açıkça bu konuda sessiz kalmam ve anlaşmanın son derece ihtiyatlı bir şekilde ilerlemesine izin vermem talimatı verilmişti. Bunun yerine, tüm anlaşmanın suya düşmesini bekleyerek, yerimde durdum ve Çalışma Bakanlığı ile sessizce temasa geçtim. Bunun yerine, patronlarım milyonlar kazanmaya devam ederken ben yaptıklarımından dolayı kara listeye alındım.

Dişlerimi sıktım, çenemi kaldırdım ve onların yaptığı gibi beni fırçaladığında darbeyi bekledim.

"İyi iş, Veda." JP başıyla onayladı ve sandalyesine oturup bilgisayara doğru döndü. "Şimdi tek yapmamız gereken nedenini bulmak."

Tuttuğum nefesi dışarı verdim. *Bana inandılar.*

MJ parmağını kaldırdı. "Nedenini biliyor olabilirim."

Arkasını döndü ve ikimiz de küçük kız kardeşine baktık.

"Sana söylemek için buraya geldim." Yavaşça başını salladı. "Red Sullivan'ın az önce bana söylediklerine inanamayacaksınız."

YİRMİ BEŞ

ROYAL

Şehrin dış mahallelerindeki destekli yaşam tesisi HAVEN PINES'e olan yolculuğum gergin bir sessizlik içinde geçti. Veda'ya veda edip yatağıma döndükten bir saat sonra telefonum mesajlar ve aramalarla dolup taşıyordu.

JP hemen ofise gitmemde ısrar etti.

Veda'nın güvende ve iyi olduğunu görünce rahatladım, kardeşim ve telaşlı görünen MJ ile karşılaştım.

"Hadi gidelim." JP aracını işaret etti ve hepimiz içinde.

Veda arka koltukta yanıma sokulduğunda, göğsüm kabardı. "Ee, ne oldu?"

"Buna inanamayacaksınız," dedi MJ ön koltuktan dönerken. "Veda, Bowlegs'in sandığımız kadar ölü olmayabileceğine dair bir *bomba* attı." Parmağı havaya kalktı. "Ama tek kişi o değil. Red Sullivan aklıma takılan bir şey söylediğinde Haven Pines'ta vardiyamda çalışıyordum. Bir şeyler *biliyor*."

Derim diken diken oldu. "Aklını kaçırmıyor mu?"

MJ bana bir bakış attı. "Erken başlangıçlı demansı var ama durumu gerçekten iyi. Onun için her şeyi değiştiren bir ilaç denemesine katıldı." Parmağıyla beni işaret etti. "Ol. Kibar ol."

Sessizce özür dilemek için ellerimi kaldırdım. Hıyarlık etmeye çalışmıyordum ama eğer birlikleri bir tür ifşaat için bir araya getiriyorsak, kaynağın doğru olduğundan emin olmak istedim.

"Şu yoldan aşağı inin." MJ ana binanın yanından geçip küçük bir mahalleye benzeyen uzun ve dolambaçlı bir araba yolunu işaret etti.

"Hafıza bakım bölümünde yaşadığını sanıyordum?" JP sordu. "*Yaşıyordu*. Dediğim gibi, durumu gerçekten iyi. Bir odada yaşıyor yarı bağımsız bir ev. Ama adil olmak gerekirse, hafızası hala titrek olabilir. Bu sabahki konuşmamızdan sonra çıldırdım ve *birine* söylemek zorunda kaldım."

"Peki ne dedi?" Veda sordu, ben de onu okşadım. Diz.

MJ dudağını çiğnedi. "Belki de bunu ondan duyman gerekiyordur. Gizem tahtandaki bazı noktaları birleştirmene yardımcı olabilir."

Kaşlarımı çattım ve Veda'nın profilini inceledim. *Gizemli kurul mu?* Yine de, hangi gizemli görevde olursak olalım bunun bir parçası olduğum için minnettardım.

Kız kardeşim JP'yi park edeceği yere yönlendirdi ve o da küçük araba yolunda durdu. MJ koltuğunda döndü. "Bence Veda ve ben onunla yalnız konuşmalıyız. Bazen tarihler ve zaman çizelgeleri gibi şeyler biraz bulanık oluyor ve onu bunaltmak istemiyorum. Henüz bir Kral'la konuşmaya hazır olduğunu sanmıyorum."

"Sen bir kralsın." Alay ettim ve MJ'i işaret ettim.

"Ben onun *arkadaşıyım*," dedi. "Arada fark var."

JP, "Ben geride kalacağım," diye önerdi. "Gözcü ol."

Şakasına sıırttım. JP'nin sert tavrının yumuşamasına izin vermesi alışılmadık bir durumdu.

"Peki, ben içeri giriyorum" dedim ve arabadan çıktım.

MJ ve Veda onu takip ederek araçtan indiler ve yeşil panjurlu küçük beyaz evin önünde durdular.

"Konusmayı ben yaparım." MJ nefes verdi. "Veda, not alabilir misin?"

Veda şakağına vurdu. "Hallediyorum."

MJ başıyla onaylayarak kapıyı çaldı. Bir süre sonra Red Sullivan ön kapıyı açtı ve küçük kız kardeşimi tanıyınca yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Merhaba. Sizi tanıyor muyum?" Uzun boylu, geniş ve güçlüydü. Mavi gözleri keyifle parılıyordu.

"Hafıza şakaları mı? Gerçekten mi, Red?" MJ alay etti. Gülümsedi ve bunu daha önce binlerce kez yaptığını gösteren bir şekilde omzunu sıvazladı.

"Hey, seni biriyle tanıştırmak istiyorum." MJ döndü ve Veda'yı işaret etti. "Bu benim arkadaşım Veda ve kardeşim Royal'i tanıyorsun, değil mi?"

Öne çıktım ve elimi uzattım. "Sizi tekrar görmek güzel, efendim."

Red benden kısaydı ama yine de sert ve buz gibi bir bakış atmayı başarıyordu. Bariz küçümsemesine rağmen eli benimkine kaydı ve titredi.

Bir süre sonra Red MJ'e baktı ve yumuşadı. "Peki, içeri gel o zaman."

Sessizlik içinde Red'i evine kadar takip ettik. Küçük ve sade bir şekilde dekore edilmişti ama rahattı. Şöminenin üzerinde Duke ve Sylvie ile küçük Gus'ın resimleri vardı. Wyatt ve kızı Penny'nin ilk doğduğu zaman çekilmiş eski bir fotoğrafını tanıdım. Kapının yanındaki duvara evden *çıkarken* yapılması gerekenlerin bir listesi yapıştırılmıştı: *anahtarlarınızı alın, cüzdanınızı alın, kapıyı kilitleyin.*

Benzer bir hatırlatma listesi, evlerden birine bantlanmıştı. mutfaktaki dolaplar. Bunların Red'in durumuna rağmen bağımsız yaşamayı başardığı yardımcı yöntemler olduğunu düşünmüştüm.

"Limonata?" diye sordu.

MJ başını salladı ve onun yerine hepimiz onun oturma odasında oturduk. Kanepe küçüktü ve dizlerim neredeyse

Omuzlarım.

MJ çantasından bir resim çıkardı ve Red'e uzattı. "Bugün sana bunu gösterdiğimi hatırlıyor musun?"

Fotoğrafı aldı ve inceledi. Gözlerinde tanıdık bir şeyler aradım ama kaşları çatıldı. "Tanıdığımı söyleyemem."

Omuzlarım çöktü ve yanımdaki Veda gerildi.

"Yine de size şunu söyleyebilirim," diye devam etti Red, "Maryann kesinlikle çok güzeldi."

Yılmayan MJ gülümsedi. "Arkadaştınız, değil mi?"

Annemin henüz öğrenmediğim bir parçasını merak ederek ona doğru eğildim.

Red kıkırdadı. "Bir süre için. Rusty ile bir araya geldiklerinde işler biraz değişti."

Rusty mi? Kahretsin. Babamı kastediyor olmalı.

Red iç çekti. "Juney onu uyarmaya çalıştı. Görüyorsunuz, karıma kur yaptı ama June onun sadece ürpertici olarak tanımlayabileceği bir yanını gördü. Karım herkesi severdi ama Rusty'nin yanında hep huzursuz olurdu. Ona kendin sorabilirsin, her an dönebilir." Red kanepenin üzerinden ön kapıya doğru baktı.

Veda sessiz bir nefes aldı ve ben de dizini okşadım. Red'in zaman çizelgesi biraz sapmıştı ama konuşmaya devam etmesi için ona ihtiyacımız vardı.

"Harika." MJ gülümsedi, görünüşe göre onun hafıza kaybından etkilenmemişti. "İşler değişti derken ne demek istedin?"

Red'in yüz hatları ciddiyetle karardı. "Maryann'ın June ile arkadaş olmasına izin verilmiyordu ama bu onların kitap kulübünde sohbet etmelerine engel değildi. Bir gece Maryann panik içinde buraya geldi. Ağlıyor gibiydi ve pek bir şey anlamıyordu."

O devam ederken çenem gerildi, "Her şeyi bıraktık. Onu sakinleştirmeye ve ne olduğunu açıklamaya çalıştık. Bizim evde kalmasını teklif ettik ama çılgına dönmüştü. Başka kimseyi evine alamayacağını söyleyip durdu.

Zararın yolu. Çocukları güvende tutmaktan bahsedip durdu." Red kıkırdadı. "O zamanlar çocuklar çok vahşiydi."

Bu anıyla alay etti ve Veda'nın elinin benimkine girip sıkıldığını hissettim.

"Yani Maryann ona yardım etmene izin vermedi mi?" MJ yeniden yönlendirdi.

Red başını salladı. "Hayır. O gece gitti. Duyduğuma göre çekip gitmiş ve bir daha arkasına bakmamış. Suçluluk duygusu Juney'i canlı canlı yedi."

"Suçluluk mu?" Veda sordu. "June neden Maryann gittiği için suçluluk duysun ki?"

"Oh, pekala." Red iç çekti. "Karım Maryann'ın kendi başına gittiğine hiç inanmadı. Arkadaşının ne kadar korktuğunu kendi gözleriyle gördü ve Maryann'ın çocuklarını asla terk etmeyeceğini iddia etti. O çocuklar onun tüm dünyasıydı. Rusty, üzerinde göl bulunan bir araziye parsellemeye çalıştığında, June onun bir şeyler sakladığına daha da ikna oldu. Daha dün gece o lanet göl hakkında kulağımı çekiyordu."

"Wabash Gölü mü?" Veda eğilerek sordu. "Bana bu konuda ne söyleyebilirsin?"

Red sandalyesinde geriye yaslandı ve havaya vurdu. "Ah, önemli bir şey değil. Küçük kasaba hayalet hikayeleri."

"Yine de." MJ gülümsedi ve soğukkanlılığını korumaya çalışırken gülümsemesinin köşelerinin sallanmaya başladığını görebiliyordum. "İyi bir gizemi severim."

Red ayağa kalktı ve paniğe kapıldığını hissettim. Çok yaklaşmıştık ve konuşmaya devam etmesi gerekiyordu.

İçini çekti ve mutfığa doğru yürüdü. "Juney her zaman Maryann'a bir şey olmasından ve onun gölde bir yerlerde olmasından endişelenirdi."

Kafatasımın tabanında bir zonklama başladı. "Polise gittin mi? Gölü sürükleyecek birini buldun mu?"

Red başını salladı. "Birkaç kez, ama herhangi bir kanıt yoktu. Hiç kimse ortaya çıkıp kötü bir şey gördüğünü ya da duyduğunu söylemedi. Russell sadece karısının onu terk ettiğini söyledi ve her şey bitti." Red dizini sıvazladı. "June'un

Rusty onu satın almak için elinden geleni yaptığında endişeleri daha da arttı. June buna izin vermemeye kararlıydı. DNR'ı aradı ve onu durdurmak için her şeyi organize etti."

Bilgi kafama dank ettikçe başım zonkluyordu. Eğer anlattıkları doğruysa, her şey hayal ettiğimden çok daha kötüydü.

Endişe alnını kırıştırırken gözlerim Veda'nınkilere kilitlendi. Güven vermek için elini sıktım; onun için mi, kendim için mi, emin değildim.

"Vay canına." MJ içini çekti ve dökülmemiş gözyaşları kirpiklerine yapışarak ayağa kalktı. "Ne hayalet hikâyesi ama."

"Ah." Red gülümsedi. "Eminim sadece masallardır. En büyük Dük'üme de söylediğim gibi - aramızda sürekli izler buluyor - muhtemelen çocuklardır. Ama oğlumu tanıyorsam, bu konuda bir şeyler yapması gerekecek."

Veda'ya ve kız kardeşime baktığımda her ikisinin de şok olmuş gibi görüldüğünü gördüm. Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Ziyaretiniz için teşekkür ederim efendim."

"Ne zaman istersen." Elimi kavradı. "Onun kibar gözlerine sahipsin, biliyorsun."

Başımı sallarken boğazım genişledi. "Teşekkür ederim, efendim."

Arkama bakmadan evinden çıktım ve arabanın arka koltuğuna tırmandım. Kapı çarptı ve JP dikiz aynasından bana baktı.

"Peki ne oldu?" diye sordu.

Azı dişlerim birbirine sürtündü. "Babamı alaşağı edeceğiz... ama bunun için Sullivan'ların yardımına ihtiyacımız var."

JP içini çekti ve MJ ile Veda'nın Red'in ön kapısından çıkışını izledi. "Lanet olası fantastik."

O GECE, Veda'nın etrafında kıvrılmışken, Red Sullivan'ın söylediklerini aklımdan çıkaramadım. Tüm olanlardan sonra

bile

Annemin bizi terk etmemesi için yıllar geçmesi gerekiyordu. Zihnim dağınıktı ve göğsüm ağrıyordu.

Uzun zamandır bazı annelerin sadece gittiği gerçeğini kabullenmeye başlamıştım. Bazı anneler farklı bir hayat seçti. Bazı anneler daha iyi bir şey buldu.

Ama annem değil.

"Hey," Veda'nın yumuşak sesi beni şimdiki zamana geri sürükledi. Yatakta benimle yüzleşti, parmakları alnımı okşadı. "Nereye gittin sen?"

"Özür dilerim." Yutkundum ve nefes verdim. "Ben buradayım."

Loş ışıktaki gözleri orman yeşiliydi. Derinliklerine dalmak, güvenli ve eski, acı dolu anıları canlandırmak zorunda olmadığım bir yerde kaybolmak istedim.

"Ne olduğunu bulacağız," diye söz verdi küçük, kararlı bir baş hareketiyle.

Elim sırtına doğru kaydı. "Ne olduğunu biliyorum. Yıllar önce ne gördüğümü biliyorum ve Red inanmak istemediğim şeyi doğruladı. Annem kendi başına gitmedi. Annem öldü. Sorumlusu babamdı."

Dökülmemiş gözyaşları koyu kirpiklerini ıslattı. "Özür dilerim."

Başımı salladım ve bir damla gözyaşını sildim. "Üzülme. Sen ipleri çektin ve her şey çözüldü. Sen olmasaydın asla bilemeyecektik."

Veda derin bir nefes aldı. "Sürekli küçük Dwayne'i düşünüyorum." Gözyaşlarının arasından kıkırdadı. "Onun için çok üzülüyorum."

Gülümsedim ve onu kendime çektim. "Ben de."

Derin bir nefes aldım ve odayı dolduran sessizliği kabul ettim. Annemin gittiği gerçeğini değiştiremezdim. Babamın nasıl bir adam olduğunu değiştiremezdim. Çok sevdiğim kontrol parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu ve tutunmam gereken tek şey tam önümde yatıyordu.

"O gittikten sonra eskisi gibi değildim. İçimde hiç geçmeyen bir hüznün var." Veda bana baktı ama

Ona sıkıca sarıldım ve devam etmeye kararlıyım. "Bazen bunu dövmelerle, mizahla ya da partinin neşesi olmakla örtbas ediyorum ama o zaman bile kendimi hep biraz kırılmış hissediyorum. Birini böyle kaybettiğinizde, bilmiyorum... bunu asla gerçekten atlatamıyorsunuz. Daha iyiye gitmeyeceğini anladığımda, onu kucakladım, içime attım ve o gizli parçamla yaşamayı öğrendim." Duygularım boğazımda düğümlendi ve sesimdeki kalın çakıl taşlarını gizleme zahmetine girmedim. "Şimdi onu unutmak istemiyorum. Uzun süre unutmaya çalıştım ama o bunu hak etmiyor."

Sesim çatladı ve sonunda yıkıldım. Suçluluk ve üzüntü beni sarsarken omuzlarım titredi. Veda bana yer açtı. Bana sorun olmadığını ya da hatalı olduğumu söylemedi. Sadece duygularımı dökmeme izin verdi.

Sonunda nefesimi tuttuğumda derin bir nefes aldım. "Nazik, iyi kalpli ve komik biriydi. Bir parçam hayatımın geri kalanında bu *özelliklerden* yoksun kalacağım için nefret ediyor, anlıyor musun? Onunla yaşamayı bu kadar özel kılan şey."

"Oh, Royal ..." Veda da ağlıyordu ve bana sarıldı. Benimkiler arasında gidip gelen yeşim yeşili gözlerini aradım. "Anlamıyor musun?" Elini çıplak göğsüme, ağır kalbimin üzerine koydu. "Onun bir parçası burada yaşıyor. Seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri bu. Nazik, iyi kalpli ve komiksin. Bu onun seninle birlikte taşıdığın bir parçası ve asla yok olmayacak."

Savunmasız ve bitkin bir halde, karanlıkta ona sarıldım. Yüzüm koyu renk saçlarına gömüldüğünde nihayet anlamıştım: Veda Bauer söz konusu olduğunda, artık kontrol bende değildi.

YİRMİ ALTI

VEDA

ROYAL'İN duygusal çöküşü kalbimi paramparça etmişti. Karanlıkta bir şeyler tıkırdamıştı; şiddetli ve yoğun bir yanım nihayet ortaya çıkmıştı ve sevdiğim adamı incitmeye cüret eden herkese cehennem ateşi yağdırmaya kararlıyım.

Özellikle de Russell King.

Sugar Bowl'un pencere kenarındaki koltuğundan macchiato espressomun üzerinden ona bakarken, o sokağın karşısındaki biriyle rahatça sohbet ediyordu. Bir çift boz haki pantolon, bot mokasenleri ve kısa kollu bir polo giymiş, Outtatowner'daki diğer zengin tatilciler gibi görünüyordu. Serçe parmağındaki yüzük öğleden sonra güneşinde parlıyordu ve azı dişlerimi birbirine geçirdim.

Nazik bir el sırtıma indi ve Sylvie omzumun üzerinden eğildi. "O yokmuş gibi davranırsan daha iyi olur." Omuz silkti. "Ben de öyle yapıyorum ve işe yarıyor."

Burun deliklerim ve nefretim birlikte alevlendi. "Bunu yapabilecek kapasitede olduğumu sanmıyorum."

"O fincanı biraz daha sıkı tutarsan ezeceksin ve ortalığı dağıtacaksın." Ben seramik kahve fincanımı kavrarken başını beyaz parmak eklemlerime doğru eğdi.

Tutuşumu bıraktım ve keskin bir nefes verdim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Sylvie kalçasını pencere önündeki tezgâha yasladı ve beyaz bulaşık havlusunu güzel bir gülümsemeyle omzuna attı. "Ne istersen."

Zihinsel olarak zaman çizelgemdeki parçaları birleştirmeye çalışırken yüzüm buruştu. "Duke hiç çiftlikte ayak izleri ya da lastik izleri gördüğünden bahsetti mi? Ya da Sullivan'ların evinin yakınlarında? Bunun gibi bir şey?"

Sylvie'nin kaşları kalktı ve başını salladı. "Evet, bu bütün bir şey." Dinlemek için doğruldum ve o devam etti: "Arada bir ATV izleri ya da ayak izleri buluyorlar. Bir süre herkes bunun patikadan uzaklaşan yürüyüşçüler olduğunu düşündü ama Duke şüpheleniyor." Şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. "*O her zaman* şüphesidir."

Sıkı bir gülümseme sundum ve başımı öne eğdim. "Bootsy hakkında bana ne anlatabilirsin?"

Sylvie'nin gülümsemesi duraksadı. "Oldukça zararsız biri. "Sanırım. Birkaç kez ekstra ürkütücü davrandı ama çoğunlukla üzücü bir durum, babamın onun üzerindeki etkisi. Ben de onu görmezden gelme eğilimindeyim." Eğildi. "Sana da bunu yapmanı tavsiye ederim."

Kahve fincanıma doğru başımı salladım. "Teşekkürler."

"İşte bu benim işaretim." Gözleri cam kapıya doğru kaydı ve doğruldu. Bakışlarını takip ettiğimde Russell King'in trafiğin içinden geçip fırına doğru gittiğini gördüm. "Bu akşam Bluebirds'te görüşür müüz?"

Başımı salladım ve Sylvie müşterilerin arasından sıyrılıp salon tarzı kapılardan mutfağa geçerek gözden kayboldu.

Russell içeri girdiğinde hemen tanındı. Yaşlı kadınlar baygınlık geçirdi. Diğerleri kibarca merhaba dedi ve zarifçe el sıkıştı. Fırının içinde tur atıyor, herkesi selamlıyor ve dostça sohbetler ediyordu. Fırındaki neredeyse herkes onun yumuşak gülümsemesinden ve yaltaklanan ilgisinden büyülenmişti.

Kanım kaynadı.

Ne yaptığını çok iyi biliyordum. Casselyn Maryann'ın kayboluşuyla ilgili olarak kasabalıları araştırmaya başladığından beri, kasabada hafif söylentiler dolaşıyordu. Russell King hikayeyi kontrol etmeye çalışıyordu.

Mutfaktan gelen bir hareket gözüme çarptı ve Sylvie'nin annesinin en sevdiği kot ceketini giyerek içeri girmesini izledim. Başını dikti ve müşterileri selamlayıp tabakları toplamaya yardım ederken gülümsüyordu. Dikkatim Sylvie ve babası arasında gidip geldi.

Sonunda kızını gördüğünde cümlesinin ortasında durduğunu duyabilecek kadar ona yakındım. İçgüdüsel tepkisini gizlemek için yüzünü buruşturdu ve öksürdü ama ben onu görmüştüm. Anında soldu.

Sanki bir hayalet görmüş gibi.

Sylvie, babası şok olmuş bir ifadeyle ona bakarken sanki hiç var olmamış gibi davrandı. Sağ eli titriyordu ve kaybettiğini biliyordum. Adam kazanmak için dama oynamaya alışkındı ve biz satranç oynuyorduk.

Onun bu kadar aleni bir şekilde çözüldüğünü görmek beni hasta ve tatmin edici bir heyecana sürükledi. Kötü bir fikir kıvılcımlandı ve anında ayağa kalktım.

Fincanım hâlâ elimdeyken yanından geçerken ayakkabısının ucuna takıldım. Kahve fincanımın kenarından sıçradı ve sızan kahverengi bir leke halinde göğsüne düştü.

"Aman Tanrım!" Gülmemek için ağzımı kapattım. "*Çok* özür dilerim!"

Başını çevirirken gözlerinde öfke ve hiddet parlıyordu. Bana doğru. Öfkeli bakışları karşısında irkildim ve bakışlarını kendi yoğunluğumla tuttum.

Beni korkutmasına izin vermeyeceğim.

Islak leke büyüdüğü gömleğindeki lekeyi fırçaladı. Dağınıklığı silkelemek için elimi salladım, aynı zamanda kasıtlı olarak kahve damlacıklarını yüzüne fırlattım.

"Tüh, seni orada görmedim," dedim. "Hey, Syl?" Seslendim ve Sylvie sırtıtarak bize baktı. "Bu adama temizlenmesi için bir şeyler verebilir miyiz?"

Sanki daha az umursamıyormuş gibi omzunu kaldırdı. "Ne yapabileceğime bakacağım."

O mutfağa doğru yürürken ben de ona gülümsedim, kot ceketi tamamen ortadaydı. Russell'a doğru döndüm. Gözleri Sylvie'nin sırtındaki işlemeli çiçeklere takılmıştı.

İçimi çektim. "Sylvie çok güzel, değil mi? Yemin ederim tıpkı annesine benziyor." Soğuk gözleri bana kayınca başımı öne eğdim. "Sence de öyle değil mi?"

O bir cevap mırıldanamadan, topuklarımın üzerinde dönüp fırından çıkarken, onu kekeleyerek ve kahveye bulanmış bir halde bıraktım.

Önemsiz, biraz pervasız ve çocukça mıydı? Çok haklısın, öyleydi.

Bluebird Kitap Kulübü'ndeki hava tedirginlikle uğulduyordu. Outtatowner'da hava değişiyordu ve kimsenin bu konuda ne yapacağını gerçekten bilmediği hissine kapıldım. Bir limonata aldım ve Kate Sullivan'ın yanındaki hardal rengi kadife kanepeye oturdum.

Baldızı Lark ona doğru eğildi. "Seni tekrar görmek güzel." Gülümsedim ve o da bana doğru kaydı. "Hey, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Lark," diye tısladı Kate. "Onu rahatsız etme." Şaşkınlıkla omuz silktim. "Sorun değil. Devam et."

"Royal ile birlikte olduğunuza dair söylentileri hepimiz duyduk." Lark gözlerini kaçırdı. "Buraya gelmeden *önce tanıştınız* mı?"

Aramızdaki ilişkiyi düşündükçe içimi bir panik kapladı. Pulse'ta özel sohbetler. Alt dudakım dışarı çıktı ve salladım

kafam. "Hayır."

Yüz yüze tanışmamıştık, bu yüzden *teknik olarak* yalan sayılmazdı. Yeni arkadaşlarıma yalan söylediğim için içimdeki küçük suçluluk duygusunu bastırdım.

Lark kaşlarını çattı ve omuz silkti. "Hmm. Tamam." Tekrar öne doğru kaydı. "Peki onunla kucaklaşmak nasıl?"

Annie güldü. "Lark! Senin derdin ne?" Ben gülerken Lark iç çekti. "Um ... harika mı?"

Ağzı buruştu. "Tamam. Sadece düşündüm ki... bilirsin... şu kucaklaşma partneri şeyinde nasıl olduğunu. Belki orada tanışmışsınızdır diye düşündüm. Bazen onun için endişeleniyorum, anlıyor musun?"

Annie gülünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım! Bunca zamandır Royal için sakladığın sır *bu* muydu?"

"Şşt!" Lark ona doğru vurdu. "Söylemeyeceğime söz verdim. Kahretsin! Şimdi baklayı ağızımdan çıkardığımı öğrenecek." Açıklamaya çalışarak bana baktı. "Tamam, başımın beladan kurtulmasına yardım etti ve karşılığında ben de oyunculuk yeteneklerimi kullanarak onun eski bir kız arkadaşımıymışım gibi davranmak zorunda kaldım - bir referans, gerçekten! Bu bir ... sarılma partneri sitesi için miydi? Sarılmak isteyen insanlar mı?"

O devam ettikçe, kulağa daha da saçma geliyordu. Gülmekten kendimi alamadım. Bunca zaman Lark hâlâ Royal'in Pulse'a yalnız olduğu ve bir kucak arkadaşına ihtiyaç duyduğu için kaydolduğunu düşünüyordu.

Lark'ın eli ağızına gitti ve endişeli gözlerle gruba baktı. "Her şeyi berbat mı ettim?"

Başımı salladım ve elimi dizine koydum. "Hiç de değil. Bunu biliyordum."

Ona Royal gibi birinin yakınlık konusunda yardıma ihtiyacı olduğunu düşünmenin ne kadar çılgınca olduğunu söylemek istedim ama bir yanım Royal'in Lark'ın bir kucak arkadaşına ihtiyacı olduğunu düşünmesinin gülünçlüğünden hoşlandığını biliyordu.

Bunu gerçekten çok komik buldu, ben de sırrını saklamayı tercih ettim.

Kitap kulübünün etrafına bakındım ve bir araya toplanmış, fısıldaşan ve omuzlarının üzerinden bakan kadın gruplarını gözlemledim. Bug'ın odanın önünde soğuk ve kayıtsız bir ifadeyle durduğunu gördüğümde gülümsemem soldu.

Royal bana ağabeyiyle yaşadıklarını anlatmıştı ve ben de ağabeyinin kontrolü altında geçirdiği onca zamanın onu sertleştirip sertleştirmediğini merak etmiştim. Sonunda, Royal ve kardeşlerinin güvende olmasını sağlamak için hayattaki hedeflerinden vazgeçmeyi seçmişti.

Ama bunun onu kırmak yerine daha da güçlendirdiğini hissettim.

Bug bir elini kaldırdı ve kadın grubunun üzerine bir sessizlik çöktü. Çenesini kaldırdı. "Bu gece konuşulması gereken bazı şeyler var. Ama önce" -odaya baktı- "bu akşam burada paylaşılanların Mavi Kuşları terk etmediğini bilmem gerekiyor."

Kadın kalabalığından bir anlaşma mırıltısı ve baş sallama sesleri yükseldi. Tootie Sullivan sessiz bir destek gösterisiyle Bug'ın yanında durdu.

"Birçoğunuzu çok uzun zamandır tanıyorum. Diğerlerini ise" -bana baktı- "yeni yeni tanımaya başlıyorum. Ama hepimiz Mavi Kuşuz. Bu da birbirimize bağlı olduğumuz anlamına geliyor." Bug'ın elleri önünde kenetlendi. "Uzun bir süre boyunca bilmediğim şeylerin sevdiklerime zarar veremeyeceğini düşündüm." İç çekti. "Daha fazla yanılamazdım. Kasıtlı cehaletim en değer verdiklerimi incitti. Artık rol yapmayı bırakmanın zamanı geldi. Gerçeği ortaya çıkarmanın zamanı geldi." Gözleri duygularla parlıyordu. "Ama yardımınıza ihtiyacım var." Elleri yere düştü. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

MJ, teyzesinin yakarışını dinlerken elini kalbine bastırdı.

Tootie bir adım öne çıktı. "Her neyse, bu işte beraberiz. Baştan başlayalım."

Bug kararlı bir nefes alarak dik durdu. "Kardeşim Russell King, görüldüğü gibi biri değildir. Çoğunuz, karısının yıllar önce onu terk ettiğini hatırlarsınız.

çocuklar geride kaldı. Görünüşe göre kardeşim ikili bir hayat sürüyormuş."

Şoke olmuş kalabalığın içinden yumuşak soluklar yükseldi.

"Başka bir eyalette bir eşi ve çocukları var" diye devam etti. "Daha da şok edici olanı, ailemizin Maryann King'in güvenliğini sorgulamasına neden olan yeni bilgilerin ortaya çıkmasıdır."

Tootie, Bug'ın elini tuttu ve sıktı. Gözlerim aralarındaki bağa takılmıştı; birbirlerine karşı yemin etmiş iki kadın dostlukta birleşiyordu. "Yardım etmek için ne yapabiliriz?"

Bug bana doğru işaret etti. "Veda?"

Gözlerim büyüdü ama yavaşça ayağa kalktım. Sylvie'ye baktım, o da gülümsedi ve beni cesaretlendirmek için başını salladı. Odanın önüne doğru ilerledim.

Boğazımı temizledim ve en yetkin toplantı odası sesimi takındım. "Merhaba. Ben Veda Bauer. Krallara, özellikle de King Equities hakkındaki bilgileri ortaya çıkarmada yardımcı oluyorum. Bayan Bug haklı, işler hiç de görüldüğü gibi değil. Şu anda Maryann King'in nerede olduğuna dair ek bilgi topluyoruz. Önemli olduğunu düşündüğünüz bir bilginiz varsa lütfen söyleyin. Gördüğünüz bir şey, eski söylentiler, iş anlaşmaları - her ne olursa olsun, ona ne olmuş olabileceğinin kilidini açmanın anahtarı olabilir."

Bug'la aynı hızda olmak için geri çekildim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Arkadan bir kadın ayağa kalktı ve elini kalbinin üzerine koydu. "Bug, bu işte beraberiz."

Göğsüm sıkışmıştı.

Bir diğeri ayağa kalktı, eli göğsündeydi. "Bu işte birlikteyiz."

Kadınlar teker teker ayağa kalktı ve her biri elini kalbinin üzerine koydu. "Bu işte birlikteyiz."

Gözyaşlarımı engellemek için sııttım.

Mavi Kuşlar birleştğinde Russell King'in hiç şansı
yoktu.

YİRMİ YEDİ

ROYAL

VAY ANASINI.

Mavi Kuş Kitap Kulübü başka bir şeydi. Veda kulüpte olanları anlatmak için eve gelmişti. Detaylar konusunda muğlaktı - buna sessizlik yemini diyordu - ama özü, ailemin gerçeği ortaya çıkarmasına yardım etmeye kararlı oldukları ve aynı zamanda babamı bir iki adım aşağı çektikleriydi.

Birkaç gün içinde kasabanın en işlek caddesine, üzerinde annemin gülümseyen yüzünün ve *Maryann King*'in kalın harflerle yazılı olduğu devasa bir reklam panosu dikilmesini ve annemin kayboluşuyla ilgili herhangi bir bilgi istenmesini sağladılar.

Birincisi, babamı çileden çıkarmıştı ve amacının da tam olarak bu olduğunu tahmin ediyordum. Zaten JP'ye gidip panonun kaldırılmasını talep etmişti. JP onu yatıştırmak için kabul etti ve reklam panosunu kaldırtmak için elinden gelen her şeyi yapacağına söz verdi. Gerçekte ise, babamızın başının etini yemekten başka bir şey yapmayı planlamıyordu.

Veda, Bowlegs'in hâlâ hayatta olabileceği ve kardeşi gibi davranabileceği bombasını patlattıktan sonra, küçük kasabamızda hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını anladım.

Veda'nın güvende ve tam zamanlı olarak evimde olması, özlemini çektiğimi bilmediğim bir rahatlıktı. O duvarların içinde

benim ve ben de onun.

Eski anılar kafatasımı tırmaladı. Geride bırakılmakla ilgili çocukluk korkuları kapımı çaldı, ama çaldıklarında onları aşağı ittim ve kilitledim.

Veda benim annem değildi, ben de babam değildim.

Bir yığın kâğıdı karıştırırken ona baktığımda ağzımın kenarı yukarı kalktı. "Hey, Değerli."

Başını kaldırdı ve kaşlarını çatarak bana doğru baktı. Kalbim göğsümde yerinden fırladı. "Tatlı bir şeylerin tadını alıyorum." Ona ateşli bir bakış gönderdim ve kaşlarımı salladım. Yanakları pembeleşti ve ben devam ettim: "Öğle yemeğinde okulu asıp benimle külahta dondurma yemeye ne dersin? Sahilde yürüyüş yapabiliriz."

Veda boynunu büktü ve inledi. "Kulağa harika geliyor ama hâlâ King Equities dosyalarıyla boğuşuyorum. Ayrıca, işten sonra muhtemelen dairemi kontrol etmeli ve hala yaşanabilir olduğundan emin olmalıyım." İç çekti ve omuzları çöktü.

Kızım çok çalışmış ve çok yorulmuştu.

Ona doğru yürüdüm ve arkasına geçmek için sandalyenin üzerine çıktım. Kalçalarını kaldırdım, kucağıma oturttum ve kollarımla onu sarmaladım. "Ya"- boynunu öptüm- "artık daire için endişelenmezsen?"

Başını yana çevirdi. "Ve depozitomu geri alamayacak mıyım? İmkânı yok."

"Boş ver depozitoyu. Geri alacaksın. Ayrıca . . . Bence Bug bir süreliğine King malikanesinde taşınırsa daha iyi olabilir - gidebileceği sessiz ve güvenli bir yer."

Veda sessizdi ve beyninde dönen çarkları duyar gibiydim. "Sanırım Bug benimle dairede kalabilir," dedi.

Kıkırdadım ve onu daha sıkı sıktım. "Bence Bug bir oda arkadaşısı için fazla bağımsız."

Veda omzunun üzerinden bana baktı ve boğazından tiksinti dolu bir ses çıktı. "Ben harika bir ev arkadaşısıyım. Düzenliyimdir, başkalarının yemeğini çalmam, faturaları zamanında öderim.

zaman, ortak yaşam alanlarına her zaman saygılıyım." Kollarını kavuşturdu ve suratını astı. "Herkes beni oda arkadaşı olarak ister."

İçimden bir kıkırdama yükseldi. "Daha fazla katılamazdım.

İşte bu yüzden oda arkadaşım olmanı tercih ederim."

Veda kollarımda hareketsiz kaldı ve ben de çenemi omzuna yasladım. Minik nefesleri sık bir şekilde alıp veriyordu.

Boynunun dibindeki nabız noktasını öptüm. "Sadece bir düşün." Cevap veremeden arkasından kayarak çıktım. Başının tepesini öptüm ve işe gitmek için hazırlanmak üzere yatak odasına girdim.

Derimin altında vızıldayan yeni bir tür enerji vardı. Bu, beni huzursuz eden ve tam olarak tanımlayamadığım bir şeyi arzulamama neden olan aynı tanıdık çılgın nabız değildi. Bunun yerine, yoğun öğleden sonram için, gelecek için, *onun* için bir heyecandı.

Az önce bitirdiğim mülakatla ilgili son notlarımı alıp bir dosyaya yerleştirirken mırıldandım.

"İyi bir ruh hali içindesin." Luna sandalyesinde döndü ve bana gülümsedi.

Yüzümdeki sırıtışı sildim. "Evet, sanırım öyle." Dükkândan yeni çıkmış olan ve kaldırımında yürüyen adamı işaret ettim. "İşte o." Tezgâhın üzerindeki dosyaya iki kez vurdum. "Gelecek hafta başlıyor."

Luna kollarını tavana doğru kaldırarak oturduğu yerde bir daire çizdi. "Teşekkürler, İsa!"

Kıkırdadım. "Bir hafta boyunca beni gölgeleyecek, ama ondan sonra tam zamanlı olarak serbest bırakılabileceğini düşünüyorum."

Luna bilgisayarda birkaç not tıkırdattı. "Tamamdır." Rahat bir nefes aldı. "Ahh, bu çok daha iyi olacak. Bu kadar yoğun olmayacağız."

Yutkundum. "Hey . . . Son zamanlarda burada yaptığın her şey için sana teşekkür ettiğimi sanmıyorum. Kendi sorunlarımla uğraştığımı biliyorum ama sen burayı ayakta tutuyorsun. Bu fark edilmedi değil. Bu yüzden teşekkür ederim."

Sırıtmadan önce şaşkın bir sessizlikle bana göz kırptı. "Bir şey değil."

"Ayrıca"-ona dik dik baktım-"lütfen Sketch'in kalbini kırma. Sonunda ben de onu tam zamanlı olarak işe almak istiyorum ama ihtiyacımız olan son şey, onu üzdüğün için sadece depresif, emo dövmeler yapması."

Dili hınzır bir sırıtışla üst dişlerinin arasında kıvrıldı. "Söz vermiyorum."

"İnanılmaz. Teşekkür ederim," diye kestirip attım.

Telefonum çaldı ve cebimden çıkardığımda mizahım azaldı.

JP

Veda'yı gördün mü?

Telefona kaşlarımı çattım. *Bu da ne demek oluyordu?*

İşte olduğunu sanıyordum. Gelmedi mi?

Tekrar buraya taşınması hakkında konuşmamıştık. Yumuşak, hülyalı bir gülümseme ve el sallayarak gitmişti. Yolda gözden kaybolana kadar kasabaya doğru yürüyüşünü izlemiştim.

Ona ~~tanıy~~teklif ederken çok mu zorlamıştım?

Belki de önerimi düşünmek için zamana ve boşluğa ihtiyacı vardı. Kardeşimin cevabını beklerken kalbim küt küt atıyordu.

JP

Ofiste değilim ama daha önce onunla konuştum. Kütüphaneden bir şeyler kontrol edeceğini söyledi ve o zamandan beri ona ulaşamadım. Telefonlarıma cevap vermiyor.

Anında içimi bir endişe kapladı. Kardeşime cevap verme zahmetine girmedim ve onun yerine Veda'nın numarasını çevirdim. Sonunda telesekretere düşene kadar çaldı da çaldı.

"Benim. JP giriş yapmadığını söyledi. Ara beni lütfen."

Kapattım ve telefonuma baktım, ama tekrar aradım. Aynı şey. Sesli mesaj açılana kadar çaldı.

Öfkeyle, ikinci bir mesaj almadan aramayı sonlandırdım.

Hiçbir açıklama yapmadan King Tattoo'dan ayrıldım. Dükkânımın önünde durdum, nereden başlayacağımı bilemeden önce sağa sonra sola baktım.

Teyzemi aradım ve kamyonetime doğru yöneldim.

Telefonu açtığına selam verme zahmetine girmedim. "Veda bugün kütüphanede miydi? Hâlâ orada mı?"

"Size de merhaba," dedi teyzem.

"Bilmem gerek," dedim damarlarımdaki kan ısınırken.

Aciliyetimi anlamış olmalı ki konuyu uzatmadı. "Evet, burada bir süre arşivlere baktı ama sanırım gitti."

"Ne zaman?" diye sordum. "Yaklaşık bir saat önce mi?"

Paniğe kapılmaya başlamıştı. Bir saat içinde herhangi bir yere gitmiş olabilirdi. "Nereye olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. Royal, neler oluyor?" Teyzemin sesinden endişe akıyordu ama cevap veremeyecek kadar telaşlıydım.

Veda etmeden görüşmeyi sonlandırdım ve aile sohbetine toplu bir mesaj göndererek Veda'nın nerede olduğunu bulana kadar her şeyi bırakmalarını söyledim. Muhtemelen aşırı bir tepkiydi ama vücudumdaki her hücre bir şeylerin ters gittiğini haykırıyordu.

Annemi kurtarmak için hiçbir şey yapmadım. Bunun tekrar olmasına izin veremem.

Çaresizlik içime işledi ve donup kaldım.

Kararsızlık. Outtatowner çok büyük değildi, ama çok sayıda

ve birisinin fark edilmemesi için yeterince turist vardı. Gözlerim kaldırımları taradı.

Dikkatim *Bootsy*'ye - yoksa *Bowlegs miydi?* - yöneldiğinde adamın yüzünde bir panik ifadesi belirdi ve yumruklarım sıkıldı. "Hey, Bootsy! Bekle!"

YİRMİ SEKİZ

VEDA

Bir saat önce. . .

BAŞIM DÖNÜYORDU ama bedenim bir bulutun üzerinde süzülüyordu.

Royal gerçekten yanına taşınmamı istemiş miydi?

Kendi kendime kıkırdadım çünkü hayır, *sormamıştım*. Sanki dünyanın en basit kararıymış gibi basitçe ifade etmişti. Vücudumdaki her hücre yankılanan bir *EVET diye* bağırmak istiyordu!

Kayalığa bakan mavi kulübenin sessiz rahatlığını sevmeye başlamıştım. Güneş gölün üzerinde batarken sallanan bir sandalyede kitap okuduğumu ya da sevimli saksılara taze çiçekler ektiğimi hayal etmek çok kolaydı. Ne zaman onun evine adımımı atsam, diğer her şey çözülüyor ve ben sadece *olabiliyordum*.

Onunla birlikte, tüm cevaplara sahip güçlü bir danışman olmak zorunda değildim. Sorumluluğu Royal aldı ve ben de zihnimi ve ruhumu besleyecek şekilde kadınsı enerjime yaslanabildim.

Ama çok erken değil miydi?

Tüm hayatım hedefler, planlar ve işaretlenmesi gereken kutulardan oluşuyordu. Bir kez bile düşüncesiz ya da aceleci davranmadım.

duygulara dayalı bir karar.

Ama Tanrım, bana kendimi ne kadar iyi hissettirdi.

Yüzümü kütüphane arşivinin pis bodrum pencerelerinden süzülen ılık ışığa doğru eğdim. Güneşe hasret bir ayçiçeği gibiydim.

Telefonuma baktım. Servis sıfırdı ama neredeyse öğle yemeği vaktiydi ve Royal'e önerdiği dondurma randevusuyla sürpriz yapmaya karar vermiştim bile. Çantamı toplayıp Bug'ın not defterini yan cebine yerleştirdikten sonra kütüphaneden çıktım ve öğleden sonra güneşine göz kırptım.

Işık sertti ama kıyı esintisi ihtiyacım olan temiz havayı sağlıyordu. Telefonum yeniden çalmaya başladığında Abel'in Maryann'ın kayboluşunu araştırması için tuttuğu özel dedektiften gelen bir mesaj gördüm.

JOHN CANNON

Boş musun? Konuşmak istiyorum. Yüz yüze.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Abel'a bulgularımdan herhangi birini paylaşması için izin vermiştim, iletişim bilgilerimle birlikte, eğer notları karşılaştırmak isterse ya da buna ihtiyaç duyarsa.

Sanırım dondurma beklemek zorunda kalacak.

Hayal kırıklığının acısını bastırdım ve hemen bir mesaj göndererek buluşmayı kabul ettim.

John bir pin aracılığıyla konumunu gönderdi ve ben de şehrin dışındaki uzak konumu görünce kaşlarımı çattım. Merakım galip gelmeden önce parmaklarım kararsızlıkla titredi. Arabamı almak için aceleyle daireme gittim ve içerideki hava bakımsızlıktan bayatlamıştı. En son ne zaman bir araca ihtiyacım olduğunu bile hatırlayamıyordum.

Şehrin birkaç mil dışına çıktığımda, konumun bir parkın yakınında olduğunu ve haritanın gösterdiği kadar uzak olmadığını görünce rahatladım. Arabamdan indim ve John'a kibarca el salladım.

"İyi günler, Bayan Bauer." Elini uzattı ve ben de sıktım.

"Veda, lütfen." Gülümsedim. Gözlerim adamı değerlendirmeye başladı. Uzun boylu ve kaslıydı. Kıyafetleri derli toplu ama sıradan. Cüssesine rağmen, sade görünüşünü kalabalığın içinde erimek ve nispeten fark edilmemek için kullandığını varsaydım.

"Garip buluşma yeri için özür dilerim. Perde arkasında kalmak için çaba sarf ediyorum ve Outtatowner benim için biraz küçük bir yer." Elini çantasına attı.

"Anlıyorum. Benim için neyin var?" diye sordum.

"Aslında bunun benim için sahip olduğunuz bir bilgi olmasını umuyorum. Araştırmalarım sırasında biraz tuhaf bir şeyle karşılaştım." Bana bir dosya uzattı ve ben de sayfaları çevirdim.

"Görüyorsunuz," diye devam etti, "biri iz bırakmadan ortadan kaybolduğunda bu beni rahatsız ediyor. *Her zaman* bir iz vardır. Eğer yoksa, genellikle en kötüsünü düşünürüm. Ailenin Maryann King'in bir yerlerde ortaya çıkacağından umutlu olduğumu biliyorum ama benim şüphelerim var."

Gözlerim yüzüne kaydı. Sözleri sert olsa da koyu yeşil gözlerinde sempati vardı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Eliyle dosyayı işaret etti. "Bu kasaba birbirine sıkı sıkıya bağlı. *Eğer* ona bir şey olmuş olsaydı, tek bir kişi bile fark etmeden kalıntılarından kurtulmak hiç de zor olmazdı. Bence birilerinin bir bedel karşılığında sessiz kalması çok daha olası."

Başımı salladım. "Herhangi bir tutarsızlık olup olmadığını görmek için irili ufaklı çeşitli ödemeleri inceliyordum. Hesapta olmayan birkaç işlemi işaretledim ama henüz göze çarpan bir şey yok. Dürüst olmak gerekirse, çok fazla eleme yapmak gerekiyor, bu yüzden maalesef zaman alıyor."

"Sizin için zaman çizelgesini daraltmama ne dersiniz?" Kaşlarım çatıldı ve dosyadaki en üst sayfayı işaret etti. "Şu belge Outtatowner, Michigan'ın eski bir belediye başkanının ifadesi. Birkaç yıl önce dolandırıcılık ve belediye fonlarını zimmetine geçirme suçlamalarıyla suçlanmış. Bu sorgulama sırasında kendisine, belediye fonlarından değil, özel iş anlaşmalarından kaynaklandığını iddia ettiği çeşitli banka işlemleri hakkında sorular soruldu.

..."

"King Equities," diye bitirdim gözlerim sayfayı tararken. Başını salladı. "Tamamdır."

Evrakları gözden geçirdim, tarihleri aradım ve bir şeylerin yerine oturmasını umdum. Enerji göğsümde uğulduyordu. Doğrulayana kadar emin olamazdım ama zaman çizelgeleri Russell'ın göl mülkünü satın almaya çalıştığı ve June Sullivan'ın onu durdurmak için elinden gelen her şeyi yaptığı döneme denk geliyordu.

"Son sayfaya bakın." John arabasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

Kaşlarımı çattım ve yığının son sayfasını çevirdiğimde bana ne aradığımı söylemesini diledim. Gözlerim kocaman oldu ve ellerim titredi.

Yerel bir memur olan Amy King tarafından tutulan bir polis raporuydu. June Sullivan, arazilerine izinsiz girdiğini belirterek Russell King hakkında şikâyetle bulunmuştu. İfadesinde Russell'ı eşinin kaybolmasına karışmakla suçlamış ve hatta June gölün sürüklenmesini isteyecek kadar ileri gitmişti.

Bir ceset aramak için.

Tenim buz kesti. June arkadaşının başına bir şey geldiğine o kadar inanmıştı ki, polisin ona yardım etmesi için her şeyi yapmaya hazırdı. Zihnim dönüp duruyordu. Yapboz bir araya gelmeye başlamıştı ama bazı parçalar şekilsizdi ve tam olarak uymuyordu.

"Bunu tuhaf buluyorum, ya sen?" John dedi ki. "Tam da Bayan Sullivan'ın Russell King hakkında bağırıp çağırdığı sırada

Belediye başkanı bir ödeme alıyor ve şikayeti hakkında kesinlikle hiçbir şey yapılmıyor."

Dişlerim birbirine çarptı. "Russell polis hiçbir şey yapmasın diye ona para verdi."

John'un omuzları kalktı. "Bu bir teori."

Kaşlarımı çattım. "Bunu kanıtlamak için neye ihtiyacımız var?"

Başını iki yana salladı. "İtiraf dışında mı? Muhtemelen bir mucize. Memur King hâlâ Outtatownner Polis Departmanı'nda çalışıyor. Bayan Sullivan'ın şikayetini hatırlayıp hatırlamadığını öğrenmek için planlarım var ama ..."

"O aynı zamanda bir Kral." Dudaklarım büzüldü.

John omuz silkti. "Hafızasıyla birlikte sadakatini de test edeceğiz sanırım."

Kağıtları tekrar taradım.

Bu olamaz.

Buna inanamadım. Bunu kabul edemezdim. "John, fazladan çaba gösterip araştırmasaydın bu bilgi gömülmüş olacaktı."

Gülümsedi ve ellerini birbirine kenetledi. "Benim işim bu."

Göğsümde küçük bir umut kıvılcımı alevlendi.

Bu iş henüz bitmedi, ama hızlı hareket etmeliyiz.

John'un yanından geçip karartılmış camları olan siyah arabasına baktım. "O arabada herhangi bir gözetleme ekipmanınız var mı?"

Omzunun üzerinden baktı. "Ne düşünüyorsun?"

Sonuna kadar gitmeye kararlı bir şekilde ayağımı yere vurdum. "Sanırım o itirafı almanın bir yolunu biliyorum."

Dışarıdan bakan biri için Kral'ın malikanesi zenginliği ve bolluğu temsil ediyordu. Yakından bakanlar içinse bir hapishaneydi.

Merdivenleri tırmanıp süslü ön kapıyı çaldığımda sinirlerim gerildi ve avuçlarım terlemeye başladı. Kapı açılıp Russell King'le yüz yüze geldiğimde sertçe yutkundum ve derin bir nefes aldım.

"Bayan Bauer. Bu bir sürpriz, sizin için ne yapabilirim?"

Russell gülümsedi ve küçümsemesini bu kadar yumuşak bir şekilde gizleyebilmesi beni şaşırttı.

Tatlı bir şekilde gülümsedim ve benimsemişim role yaslanarak ona göz kırptım. "İyi günler. Sizi evinizde rahatsız ettiğim için çok üzgünüm ama bir dakikanızı ayırmanızı umuyordum."

Kapıyı açıp içeri girmemi işaret ederken gülümsemesi genişledi. "Elbette canım. Lütfen, içeri gel."

Kibarca başımı salladım ve içeri girdim. King malikânesindeki hava ürperticiydi ve omurgam kaskatı kesildi. "Ofis bu tarafta." Kolunu önüne doğru uzatarak beni uzun koridora yönlendirdi. Önünde yürürken gözlerinin kıcıma dikildiğini hissedebiliyordum.

Ofisinin içinde, bir duvarı tavandan tabana kitap rafları kaplıyordu ve etkileyici bir meşe masa odanın ortasını kaplıyordu. Küçük bir kanepenin yanı sıra iki sandalye ve bir masa vardı.

"Lütfen oturun." Russell King'in saçının bir teli bile yerinde değildi ve tavırları kusursuzdu. Ahşap bir dolaba doğru ilerledi. Üstünde kehribar rengi bir alkolle dolu kristal bir sürahi vardı. Her bardağa iki parmak doldurdu, sonra birini bana uzattı.

Bardağı hemen kabul etmeyince kıkırdadı. "Bu Weller's Antique 10 year Reserve. Dünyanın en nadir ve en pahalı burbonlarından biri. Israr ediyorum."

Bardağı kabul ettiğimde gülümsemem sıkılaştı ama bir yudum almadım.

Russell alkolün tadını aldı ve karşıma oturdu, dizi neredeyse benimkine değiyordu. "Ee canım, senin için ne yapabilirim?"

"Pastanedeki yanlış adımım için özür dilemek istedim." Kadınsı bir kıkırdama çıkardım ve saçlarımı yana taradım. "Bazen çok sakar olabiliyorum."

Gözleri üzerimde gezindi, bir an çok uzun süre kaldı. "Kazalar olur." Yağlı gülümsemesi genişledi. "Her şey affedilebilir."

Russell'ın parmağı dizimin üst kısmına değdi ve dokunuşundan kaçınmak için yer değiştirdim.

Ağzımı tıkayarak çantama uzandım ve özel dedektiften aldığım manila zarfı çıkardım. "Bana yardımcı olabileceğiniz bir şey daha var."

Dudaklarını yaladı ve yüzümü inceledi. "Hangisi?"

"Bildiğiniz gibi," dedim, "JP beni King Equities'e danışman olarak getirdi."

Russell başını salladı ve içini çekti. "Ona gereksiz olduğunu söyledığım bir şey ama devam edin."

Küstahlığı karşısında burnumdan küçük bir nefes çıksa da gülümseyerek devam ettim. "Sizin aydınatabileceğinizi umduğum birkaç şeyle karşılaştım. Birincisi" -dosyayı açtım- "Outtatowner'ın eski bir belediye başkanına yapılan bir ödeme varmış ama bunu açıklayamıyorum. Bana bundan bahsedebilir misiniz?"

Russell'ın yüz hatları ellerimdeki belgeye bakarken donup kalmıştı. Ayağa kalktı, burbon bardağını boşalttı. Ben beklerken havada gerginlik vardı.

"Bu çok uzun zaman önceydi. Hatırladığımı söyleyemem." Parmakları boş bardağın etrafında büküldü.

"Hmm." Başımı salladım ve bacaklarımı açtım. "Sanırım araştırmaya devam edeceğim. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Ayağa kalkmak için hareketlenmişim ki eli bileğimi kavradı.

"Yapmamanızı şiddetle tavsiye ederim," diye öfkelenildi.

Bileğimi kurtarmak için kolumu çektim ama tutuşu daha da sıkılaştı.

"Ne oyunu oynuyorsun, küçük kız?"

Hakarete uğramış bir şekilde elimi geri çektim. "Ben sadece gerçeği arıyorum."

"Başını belaya sokmak istiyorsun." Yüz hatlarında öfke parladı. Russell dişlerinin arasından ıslık çaldı ve ofisin kapısı açıldı. Sinclair ikizleri Bootsy ve Bowlegs'in sessizce ofise girişlerini izledim.

Bootsy'nin gözleri yere sabitlenmişti. Russell onu işaret etti. "Sen, kasabaya git ve kendini göster. Nerede olduğunu soran olursa, seni kasabada dolaşırken gören bir sürü tanık olacaktır."

Hüzünlü gözleri benimkilere kaydı ve beni olduğum yerde tuttu. Yüzüm ondan istenileni yapmaması için yalvarıyordu. "Özür dilerim hanımefendi," diye fısıldadı başını sallayıp ofisten çıkmadan önce.

Russell bir elini sırtıma koydu ve beni ileri doğru itti. Ayağım tökezlerken beni yakaladı. Yaşına rağmen yaşlı adamın omuzlarımdaki tutuşu sert ve sıkıydı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Benimle geliyorsun." Sevimli, arkadaş canlısı maskesi düşmüş, soğuk ve sert bir dış görünüş ortaya çıkmıştı. "Yerini anlayabilmen için özel bir konuşma yapacağız."

Kolumu çektim ve tartışmaya başladım ama sonra her şey karardı.

YİRMİ DOKUZ

ROYAL

PANİK DAMARLARIMDA DOLAŞIYORDU. Veda hâlâ kayıptı ve içgüdülerim bana bağıırıyordu.

"Hey!" diye seslendim yine Bootsy'ye.

Marinanın yanındaki kavşağın ötesinde dururken gözlerim onunkilere takıldı. Sarsılıp benden uzaklaşarak sahile doğru yöneldiğinde yüzünde panik ifadesi belirdi.

"Hey!" Kolumu kaldırdım ve ona seslendim. "Sadece seninle konuşmak istiyorum!"

Adam omzunun üzerinden şöyle bir baktı ama turistlerin arasından sıyrılarak koşar adım uzaklaştı. Onu marinayı geçip Outtatowner'ın deniz fenerine giden uzun iskeleye kadar takip ederken botlarım kaldırımını dövüyordu. Ona yetişmek için çaresizdim.

"Lanet olası dur!" Şok olmuş yüzler bana doğru döndü. Anneler çocuklarının kulaklarını kapattı ve iskeledeki balıkçılar başlarını salladı.

Umurumda bile değildi.

Bootsy eski deniz fenerinin kolunu tıkırdattı ve sonunda açıldığında içeri süzüldü. Paslanmış metal kapıya vurdum. Gerekirse menteşelerini koparırdım.

"Orada olduğunu biliyorum. Kapıyı aç. Hemen şimdi!" Kalın metale vurdukça yumruğum acıyordu.

İki yumruğumla kapıya vurdum ve kolu çektim. Mandal kırılıp kapı açıldığında içeri girdim. Deniz fenerinin içi sıkıştı ve Bootsý ellerini kaldırmış uzak duvara yaslanmıştı.

"Lütfen bana zarar vermeyin," diye kekeledi.

İlerledim ve onu yırtık gömleğinin yakasından tutarak yüzünü kendime çektim. "Nerede o?"

Dudakları titredi ama ağzından tek kelime çıkmadı.

Onu tekrar metal duvara çarptım. "Nerede lan bu kız?" dedim.

"Yemin ederim, Royal. Sadece ona göz kulak olmamız gerekiyordu." Ağzının kenarlarında tükürükler oluştu. "Ama ıkınmayı bırakmadı."

Veda'yı izlediğini itiraf edince elimi daha da sıktım.

Kanım alev alev yanıyordu. "Beni dinle, seni sümüklü bok parçası. Birini ortadan kaldıracabilecek tek kişi babam değil. Eğer tam olarak ne bildiğini öğrenemezsem, söz veriyorum göreceğin son şey, seni boğarken yüzüm olacak. Onu koruma onuru için hayatımın geri kalanını seve seve hapiste geçiririm."

Boştaki elim boğazına dolandı ve sıktı. Gözleri büyüdü ve ölümcül derecede ciddi olduğumu anladığında yüzü kıpkırmızı oldu.

"T-T-T-Terrance!" diye boğuk bir ses çıkardı.

Konuşmasına izin vermek için elimi gevşettim. "Ne?"

"Terrance." Başını salladı. "Bowlegs. Biz de Babanın evine. Gizliliğimizi korumak için kasabada görünmem gerekiyordu. Tek bildiğim bu!"

"King'in malikanesine mi gitti?" Zihnim yarışıyordu.

"Evet. Zorluyordu. Babanı kızdırdı.

Bowlegs onu takip ediyordu. Ben sadece bana söyleneni yapıyorum. Lütfen. Lütfen bana zarar vermeyin."

Onu sert bir itişle serbest bıraktım ve dövme­li parmağımı yüzüne doğrulttum. "Seninle işim bitmedi."

Öksürdü ve başını salladı. Dizleri titredi ve onu loş deniz fenerinde geride bıraktım. Güneş batmaya başlamıştı ve güneş sulu ufka doğru batarken gökyüzünde çivit mavisi ve kı­zıl bir cümbüş belirdi.

Fısıltıları ve yan bakışları duymazdan gelerek hışımla iskeleden yukarı çıktım ve terk edilmiş kamyonetime doğru ilerledim. Hemen gruba bir mesaj gönderdim ve Bootsy'nin itiraf ettiği şeyin özetini onlara anlattım.

Metindeki yanıtları okuduğumda içimi yeni bir endişe dalgası kapladı.

MJ

Eve gittim. Burada kimse yok ama Veda'nın arabası var.

SYLVIE

Duke aileyi araya soktu. Beckett babamın arabasını patika başında gördü. Highfield House'da buluşalım.

İçim buz kesti. Highfield Evi, Sullivan arazisindeki ana evdi. Ev ile Sullivan Çiftlikleri arasında Kal-Haven yürüyüş yolu vardı - babamın June Sullivan'ın kuyusunu kazmadan önce satın almak istediği arazinin aynı bölümü.

Ama babamın arabasının orada ne işi olabilir ki?

Korkunç bir olasılığı ortaya çıkardığımda sertçe yutkundum.

Göl.

OTUZ

VEDA

Russell King önümde çözülürken Wabash Gölü kıyısında durmak bingo kartımda yoktu. Yüksek topuklu ayakkabılarım yumuşak toprağa battı.

Harika, bu ayakkabılar mahvoldu.

Başım zonkluyordu ve kaynağa dokunduğumda parmaklarım neyse ki kuru çıktı. Gözlerimi sıktım ve yönümü bulmaya çalıştım.

"Seni aptal küçük orospu." Dikkatim önümdeki adama yöneldi. Russell'ın yüzü benek benek bordoydu. Ter içindeydi ve seyrelmiş saçları nemli düğümlerden oluşuyordu.

Bana çok daha kötöleri söylenmişti, bu yüzden sözleri benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Kontrolü giderek çözülüyordu ve bu bilgiyi korkumu bastırmak ve tamamen etkilenmemiş görünmek için kullandım.

Ama içeride kalp atışlarım tavan yapmıştı.

Elimi göğsümün üzerine koydum. "Ah, özür dilerim. Benimle mi konuşuyordunuz? Adım Veda ama siz bana Bayan Bauer diyebilirsiniz."

Elinin tersi yüzüme çarpmadan önce burun delikleri alevlendi. Eğildiğimde çantam omzumdan kaydı, toprağa düştü ve içindekiler döküldü.

Kahretsın, bu acıttı.

Darbeden ısı yayıldı ve elim bana vurduğu yeri kontrol etmek için yukarı kalktı. Darbesi o kadar sertti ki gözüm yerinden fırlamış gibi hissettirdi. Hâlâ yerinde olduğu için rahatlamış bir şekilde, sıcak gözyaşları gözlerimin kenarlarına bastırırken elimin tersini acıya bastırdım.

"Artık o kadar geveze değilsin, değil mi?" Russell etrafına bakınırken alay etti. Arkamı işaret etti. "Eşyalarını karıştır. Bak bakalım neler varmış."

Arkamda bir hışırtı oldu ve Bowlegs ortaya çıktı. Gözleri benimkilere kaydı ama sonra yere kaydı. "Ah, anlıyorum," dedim alaycı bir kahkahayla. "Demek Bowlegs

kas, anladığım kadarıyla?" Yaşlı adama döndüm ve Bootsy ile onun aynı kişi olduğunu nasıl düşünebildiğimi merak ettim. Bowlegs'in gözlerinde tüylerimi diken diken eden derin bir karanlık vardı.

"Sizinle resmen tanıştığıma memnun oldum sanırım." Adam beni görmezden geldi ve deri çantamın içindekileri karıştırmaya devam etti.

İçimi çektim ve Russell'a döndüm, sonra elimi kaldırdım. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Maryann hayatındaki tek kadının kendisi olmadığını öğrendi. Belki de sorular sormaya başlamıştır? Taleplerde mi bulundu?" Parmağımla onu işaret ettim ve sağlam gözümle dışarı baktım. "Senin gibi güçlü bir adam soru soran bir kadından hoşlanmaz."

Koca parmağını yüzüme doğrulturken Russell'ın gözleri yarıklara dönüştü. "O yerini biliyordu. Senin için söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

Kısa süreli bir şaşkınlık yaşadım. Sözlerinde küçük bir sevgi kırıntısı vardı.

İnanmayarak başımı salladım. "O zaman senin seçmeni istedi. Öyle değil mi? Maryann karını öğrendi ve seni affetmeye hazırdı ama sen *onu* seçmek zorundaydın."

Burun delikleri alevlendi ve tehlikeli bir şekilde gerçeğe yakın.

Sonra her şey yerli yerine oturdu.

"Hayır..." Dilimi yanağımın içine soktum. "Öyle değil." Gerçek tam da oradaydı. "*Çocukları* sana tercih etti."

Çenesi büküldüğünde, sözlerimin hedefine ulaştığını anladım.

Tiksintiyle alay ettim. "Maryann çocuklarını korumak için seni terk edecekti ve sen bu yüzden onu öldürdün. Tahminimce bu iki salağı da pisliği temizlemeleri için tuttun." Elimi Bowlegs'e doğru salladım. "Yoksa bir şekilde onlardan birini kirli işleri senin için yapmaya mı ikna ettin?"

Russell durup bana baktı, göğsü hırıltılı nefeslerle inip kalkıyordu. "Biliyor musun, oğlum için bacaklarını açan birinin başıma bu kadar bela olacağını düşünmemiştim. Beklediğimden çok daha zekiymişsin." Küçümsemesi aşağılamayla doluydu.

"Yine de beklediğim kadar zeki değilsin. Paranın izi, noktaları birleştirmeyi oldukça açık hale getiriyor." Bir parmağımı hassas yanağıma bastırdım. "Her zaman Sinclair ikizlerinin sana şantaj yaptığını söyleyebilirdin."

Bowlegs ayağa kalktı ve Russell'a telefonumu uzattı. Kendimi çok büyük bir belanın içinde bulmam ihtimaline karşı John'la belirlediğim kod sözcüğü kullanmayı düşünürken kalbim hızla çarpıyordu.

"Kaydediliyor efendim." Bowlegs geri adım attı ve Russell bana bakıp alay ederken dişlerimi birbirine geçirdim.

Kıkırdadı. "Beni kaydetmeye mi çalışıyorsun? Gerçekten mi?" Russell telefonumu yere düşürdü ve topuğunun altında ezerek ekranı çatlattı ve birkaç parçaya ayırdı. SIM kartı çıkarmak için eğildi ve bir hareketle küçük çipi göle fırlattı. Siyah derinliklerde kaybolmadan önce bir anlığına yüzeye yapıştı.

"Gerçekten *bir şey* itiraf edeceğimi mi düşünüyorsun?" Öfkeli sözlerinden küçümseme damlıyordu. "Lütfen."

Dağınık saçlarını düzeltti. "Bu oyunu yıllardır oynuyorum. Kabul edin, zekânız ve manevranız sizden üstün."

Gözümün etrafında başlayan şişliğe rağmen çenemi kaldırdım. "O zaman neden hâlâ terliyorsun?"

Bayat nefesi yanağımda süzülürken sorumu duymazdan geldi. "Sadece bunu nasıl yaptığını bilmek istiyorum. Hayatım boyunca gömülü tutmak için çalıştığım parçaları nasıl ortaya çıkardığını."

Etrafıma bakındım, batan güneşin yalnızlığı تنها gölün üzerine ağır bir örtü gibi çökmüştü. Çığlık atsam bile kimsenin beni duyması pek olası değildi.

"Kolay değildi, hakkını vermeliyim." Eteğimin kenarını düzelttim ve koşmayı kolaylaştıracak bir şey giymediğim için kendime lanet ettim. Elimi kırma kireç taşlı patıkaya doğru salladım. "İşte buydu."

Etrafımızdaki ormanı incelemek için bir adım geri çekilirken kaşları çatıldı.

"Ona ne yaptığını biliyorum," diye yalan söyledim. Gözlerinde bir korku titreşimi parladı ve ben devam ettim. "Onu kimsenin bulamayacağından emin oldun. Çocuklarını büyütme yükü verilmiş zavallı, özverili adam. Bu kesinlikle kendin için yarattığın hikâyeye uyuyordu. Kasabadaki herkes senin bağlılığını ve yardımseverliğini görseydi, soru sormazlardı. Kimse bunun senin gerçek hayatın olmadığından şüphelenmezdi." Russell'ın nefes alışları hızlanırken yavaşça alkışladım.

Sözlerim hedefine ulaşmıştı.

Cesaretimi toplayarak parmağımla onu işaret ettim ve sağlam gözümle dışarı baktım. "Hesaba katmadığın tek şey June Sullivan'dı. Kimsenin Maryann'ı bulamayacağından emin oldun ve bu araziyi satın alarak bundan kurtulabileceğini düşündün. Ama June seni gördü, tıpkı benim seni gördüğüm gibi. Sen bir zorba ve korkaksın."

Göğsümden histerik bir kahkaha yükseldi. "Muhtemelen haklıydın. Doğal Kaynaklar Departmanı'nın onu burada bulması dışında kimse onu burada bulamazdı.

eyalet parkı miras yolu olarak korudu. Başınızı eğip çenenizi kapalı tutmak yerine, gücünüzü göstermeye çalıştınız ve June insanların her zaman içinden geçmesini sağladı. Onun sayesinde, birilerinin öğrenebileceği endişesiyle asla huzur bulamayacaksınız. Eminim bu yüzden Sinclair'ler kıyıya bir şey vurmasın diye kontrol ediyorlardır. Ama bunu yapmak için Sullivan topraklarının üzerinde tepiniyorlar." İçimden histerik, akıl almaz bir kahkaha koptu.

Russell, içinden sinirli bir hırıltı yükselirken benim alanımı doldurdu. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

Meydan okurcasına çenemi kaldırdım. "Maryann'a yaptığın gibi beni de mi ortadan kaldıracaksın?"

Yüzü öfkeden neredeyse morarmıştı. "Sen bir rahatsızlıktan başka bir şey değilsin. Çok şey bilen birisin."

Nefesim titriyordu. "Bunu nasıl yapabildin? Karına? Çocuklarına?"

Russell doğruldu. Başını sallarken kolunu sıyırdı ve bana baktı. "Benim bir karım ve çocuklarım var ve kesinlikle Michigan'daki lanet olası bir turist tuzağında yaşamıyorlar."

Çenesiyle Bowlegs'e işaret etti, o da yanıma gelip elini koluma sıkıştırdı.

"Sen gittiğinde kimse seni özlemeyecek. Bir Kralı terk eden ilk kadın sen değilsin ve muhtemelen sonuncu da olmayacaksın." Başını iki yana salladı. "O çocuklar da tıpkı onun gibi. Eğer yerlerini bilselerdi, bunların hiçbiri olmazdı. Bir Kral olduğunda, ortaya çıkarsın ve çeneni kapatırsın." Kollarını iki yana açtı, volta atarken soğukkanlılığı pamuk ipliğine bağlıydı. "Ve benimle ilişkili olmanın faydalarından yararlanıyorsun. Çok basitti, gerçekten."

Başımı salladım. Çenemi kaldırdım, ona bakarken gözlerimde öfke ve meydan okuma parlıyordu. "Hepsinin annelerinin onları terk ettiğine inanmasına izin verdin ama ben gerçeği biliyorum. Senden kaçan o. Durmayacağım. I

Ona gerçekten ne olduğu hakkındaki gerçeği öğrenene kadar hayatımın her gününü senin peşinde koşarak geçireceğim."

"Gerçeği mi istiyorsun?" Russell'ın öfkeli sesi gölgeli ormanın içinde gürledi. "Evet, Chicago'daki ailemi biliyordu. Evet, beni affetmeye ve sırrımı saklamaya istekliydi ama çocuklarla birlikte gidiyordu. Ona vereceğim hayat yerine *onları* seçiyordu."

Yüzü daha da kızardı ve öfkelendi, sanki metresinin çocuklarını kendisine tercih etme cüretini göstermesinden duyduğu ihaneti yeniden yaşıyordu. "Bunun peşini bırakamadı. Ben de onu susturdum. Çıplak ellerimle onun hayatını söndürdüm. Gözlerindeki ışığın sönüşünü izledim ve her şey bittiğinde *güldüm*."

Kolumu kavrayıp beni öne doğru çekmeden önce elleri boğumlu bir şekle bürünmüştü. Gözlerimden sıcak, şok olmuş yaşlar süzüldü. Kolumu çektim ve sırtımdan aşağı süzülen yoğun korkuya rağmen onun küstahlığıyla alay ettim. Beni suyun kenarına yaklaştırmaya çalışırken direndim.

Royal.

Gözlerim kapandı. Devam etmek zorundaydım, bu işi sonuna kadar götürmeliydim. Onun için. *Eğer bana bir şey olursa, onu annesi gibi terk ettiğime inanır mıydı?*

Bunun olmasına asla izin vermem.

Yumruklarım sıkıldı ve kendimi toparladım. "Yine de her şeyi yanlış yaptın."

Beni yere iterken sesimin titrememesi için dua ettim. Toprak ve çakıl dizlerimi ısırdı. "Tüm güç hareketleri, gizlenme ve hançer rutini. Eğer hepsi bir sırda, kimse senin gerçekte ne kadar zeki olduğunu göremez."

Tutuşunu gevşetti ve sözlerimi içine sindirmeye çalışıyormuş gibi bana baktı. Sonunda omuz silkti ve elinin tersiyle çenesini sildi. "Bazı şeyleri perde arkasında bırakmak en iyisidir. Halk ne istediğimi görüyor

görmeleri için. Onların gözünde ben toplumunu derinden önemseyen bir adamım."

Gücümün her zerresini toplarken kollarımda tüylerim diken diken oldu. "Elbette, bunu anlıyorum... ama gerçekten bir etki yaratmanın -gerçek gücünüzü ve hünerinizi göstermenin- tek yolu Russell King'in gerçekte ne kadar güçlü olduğunu dünyaya göstermek olacaktır."

Cesaretim arttıkça midem takla attı. "M e s e l a canlı yayına çıkarsan. O zaman herkes senin nasıl bir adam olduğunu görürdü."

Şaşkınlıkla bana baktı. "Sen neden bahsediyorsun be?" Russell homurdandı ve başını çevirerek sallanan ağaçların arasından sızan yoğun karanlığı taradı.

"Oh, bundan bahsetmemiş miydim? Kahretsin, özür dilerim." Omzumdaki küçük mücevherli broşu gösterdim. Ortasında minik bir kamera vardı.

Russell'ın gözleri kameraya odaklandı. Kekeledi ve iki adım geriye doğru tökezledi.

"Bu şey gerçekten çok kullanışlı." Titreyerek ayağa kalktım ve ellerimi kalçalarımaya koydum. "Bugünlerde kameraları çok küçük yapıyorlar."

"Bunu yapamazsın." Russell panik içinde geri çekilmeye devam etti. "Birinin izni olmadan onu kaydedemezsin!" Elleri çılgınca sallanıyordu. "Söylediğim hiçbir şey kabul edilemez."

Yüzümü buruşturdum ve burnumu çektim. "Oh, aslında *yapabilirsin*. Sanırım bu konuda araştırma yapmadın," diye alay ettim, cesaret ruhumu dolduruyordu. "Gördüğünüz gibi, Michigan'da parçası olduğunuz bir konuşmayı diğer kişinin izni olmadan kaydedebilirsiniz. Beni buraya konuşmak için getirdiniz..." Avuçlarımı kaldırdım ve etrafıma bakındım. "Merhaba de."

Kireçtaşı patıkada botların çıkardığı çıtırtılar yaklaştıkça kararlılığım güçlendi.

Russell beni işaret ederken Bowlegs'e baktı. "Çıkarın onu buradan. İcabına bakın!"

Bowlegs'e baktım, hareket etmedi ve sadece patronuna baktı. Yüzündeki sert çizgiler derinleşti ama bana doğru hareket etmedi.

Panikle geri çekilirken Russell'ın ayağı takıldı ve geriye doğru düşerek çamura saplandı. Polis memurları silahlarını çekmiş olarak göründüklerinde ayağa kalkmaya çalıştı.

"Polis! Ellerini görebileceğim bir yere koy!" Bir polis memuru silahını doğrudan ona doğrultmuştu. Russell kaçmak için dönüp ağaçlara doğru koşmaya başladı ama şok tabancasının elektrik çarpması havayı yarıyordu. Yere yığılmasını hastalıklı bir hayranlıkla izledim.

Etrafımızda kaos patlak verdi.

Ağaçların arasından gözlerim kireçtaşı patikada koşan Royal'e takıldı. Alçısı yüzünden yürüyüşü aksıyordu ama bana doğru hızla ilerlemeye odaklanmıştı. Subayların arasından geçerken kasları gerilmişti. Bir kütüğün üzerinden atladı ve kolları bana sarılır sarılmaz dizlerimin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağladım.

OTUZ BİR

ROYAL

Veda parçalara ayrılırken dizlerim çamura battı ve onu tuttum.

Emirler yağdırılırken ve bağırışlar etrafımızda dönerken kalbim küt küt atıyordu. Kollarımda küçük ve kırılıgandı, ona sımsıkı sarıldım. Babam şok tabancasıyla bayıltıldıktan sonra ayağa kaldırılmıştı. Haki pantolonu çamur içindeydi ve altına işemişti.

Memurlar Bowlegs'i kelepçeleyerek götürdüler, başı öne eğikti.

Veda'nın çenesi yukarı kalktı, bir damla gözyaşı yanağındaki kir lekesinde temiz bir yol açtı. "Özür dilerim, Royal. Çok üzgünüm." Tekrar yıkıldı, *üzgünüm* kelimelerini defalarca tekrarladı.

Ona sarıldım ve mırıldandım. Sallanıyorduk ve ben Onu elimden geldiğince sakinleştirmeye çalıştım. İçimde öfke kaynıyordu ama o güvendeydi ve kendimi bu basit gerçeğe odaklanmaya zorladım.

Veda'nın eli yüzünde ve burnunun altında gezindi. "O söyledi. Yüksek sesle."

Bana ne söylediğini anlamaya çalışarak onun yüz hatlarını inceledim.

Çenesi sallanıyordu. "Annenin canını aldı. O öldü."

Duygularım kabardı ve burnumu yaktı. Çenem büküldü. Başımı salladım ve konuşamadan ona daha sıkı sarıldım.

Sonunda gerçeği biliyoruz.

Arkamdan gelen ayak sesleri dikkatimi çekti ve Abel ile tanımadığım bir adamın bir polis memuruyla el sıkıştığını görmek için döndüm. Veda'yı dikkatlice düzelttim ve ayağa kalkmasına yardım ettim. Abel ve adam yaklaştı.

"Royal," dedi Abel. "Bu John Cannon, annemin davası üzerinde çalışan özel dedektif."

Adamın elini sıktım. John uzun boylu ve iriydi. Çenesi gergin olsa da yeşil gözleri özel dedektiflik yaptığı süre boyunca çokça gördüğü yorgunluğu ele veriyordu.

Kolumu Veda'nın beline doladım. "Bu-"

John elini Veda'ya uzattı. "İyi iş çıkardınız Bayan Bauer. İnanılmazdınız."

Veda burnunu çekti ve elini sıkıp nefes verirken ona sulu bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim."

Ona baktım. Zihnimde sorular ve kafa karışıklığı dönüp duruyordu.

Veda bana küçük bir gülümseme verdi. "Bugün erken saatlerde notlarımızı karşılaştırmak için buluştuk."

John annemiz hakkında herhangi bir bilgi arıyordu, bu yüzden Veda'nın onun yaptığı işle ilgili herhangi bir şey bulup bulmadığını görmek istemesi mantıklıydı.

Babam elleri kelepçeli bir şekilde patika yoldan aşağı indirilirken grubun üzerine sert bir sessizlik çöktü.

Babam döndü, yüzü kıpkırmızıydı ve bağlarına direniyordu. "Bu bir tuzak! O lanet bir yalancı! Bana baskı yapıldı!" Memur onu öne doğru itip görüş alanından çıkarırken çenesinden tükürükler akıyordu.

Yumruğum kıvrıldı. Başımı salladım ve nefes verdim. "Hâlâ burada neler olduğunu anlamaya çalışıyorum."

John bir adım öne çıktı. "Annene zarar verdiğini itiraf etti." Telefonunu salladı. "Tüm detaylara sahip değiliz ama itirafı kaydedildi, Veda sağ olsun."

Abel bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "*Her şeyi* itiraf mı etti?"

"Veda hangi düğmeye basacağını biliyordu ve Yeterince." John omuz silkti. "Buna *heyecanla* söylenmiş *bir* söz deniyor - duygu yüklü bir olayın ortasında, önceden düşünülmeden ya da kasıtlı olmadan ağzından kaçırılan bir şey." Başını iki yana salladı. "Bu, mahkemede kesinlikle kabul edilebilecek bir kanıt, yani kısaca onun boku yediği anlamına geliyor."

"İnanılmaz." Habil gölün siyah sularına baktı.

John Veda'yı işaret etti. "Bu öğleden sonra tanıştık ve Veda bana neler yaptığınızı anlattı." İnanamayarak başını salladı. "Kasabadaki resimler, meraklı bir muhabir, reklam panosu, hatta Sylvie'nin annenin eski ceketini giymesi. Veda babanın yolun sonuna yaklaştığından şüpheleniyordu. Belki de tek ihtiyacı olanın küçük bir dürtme olduğunu düşündü."

Yumruğum yanımda sıkıldı. "Ve sen de dürtme *işini onun* yapmasının iyi bir fikir olduğunu düşündün."

Abel, öfkemdeki bağı hissederek bir adım öne çıktı. kırılmak üzereydi.

"Hey." John'un elleri kalktı. "Bu onun fikriydi. Bir dinleme cihazıyla içeri girmek istedi. Müdahale için polis hazırды. Bir parolamız vardı. O güvendedeydi."

Veda'yı arkama sıkıştırarak agresif bir adım attım. "Yüzüne bak, pislik. Buna güvenli mi diyorsun?"

"Royal, ben iyiyim. Söz veriyorum." Veda'nın eli yumuşak bir şekilde ön koluma yaslandı. "Baban kadınları sevmez, özellikle de karşı koyan kadınları. Ben olmalıydım. Onu çözecek kadar kışkırtabileceğimden emindim."

Onunla yüzleştim, dağınık siyah saçlarını muhteşem yüzünden uzaklaştırdım. Gözü çoktan şişmiş ve köşesinde kızgın mavimsi bir morluk oluşmuştu. "Düşüncesizce davrandım."

"Kraliyet Kralı'nın oyun kitabından birkaç not aldım." Bir omzunu kaldırdı. "Sanırım bazen kuralları çiğnemek işe yarıyor."

Ellerim yüzünü çerçeveleyerek etrafımızdaki dünyanın kaybolmasına izin verdi. "Kahretsin, seni seviyorum, Değerli."

Güzel yüzü bir sırıtışa dönüştü. "Ben de seni seviyorum."

Yemyeşil ağzını kendi ağzımla yakalamak için eğildim. Elimini sırtının ortasına koyarak onu kendime çektim. Veda bana doğru açıldı, dilini benimkine doğru kaydırıp ve öpüşürken inledi.

Vücudumdaki her hücre ateşlendi.

Arkamda kardeşim boğazını temizledi. Öpüşmeyi kestim, bu konuşmayı daha sonra, onu yalnız yakalayabildiğim ve gerçekten zarar görmediğinden emin olmak için her santimini kontrol edebildiğim zaman bitirmeye kararlıyım.

"Bu iş gerçekten çok karışık, biliyorsun." Abel başparmağını avucunun içine soktu. "İçimden bir ses bunun daha bitmediğini söylüyor."

Dudaklarım düzleşti. "Biliyorum." Veda'nın muhteşem yüzüne baktım ve sırıttım. "Bu sadece başlangıç."

KARDEŞLERİM ve ben evin dışında bir sıra halinde durmuş, King malikânesine bakıyorduk. Burası hiçbir zaman bir yuva olmamıştı. Bug Teyze her zaman elinden geleni yapmış olsa da, babamızın ortaya çıkma tehdidi evin içindeki havaya her zaman gergin bir hava katmıştı.

"Orayı yakabiliriz." Abel'a baktım ve şaka yapmadığını anladım.

Whip omuz silkti. "Ya da sat."

MJ kanvas spor ayakkabısının burnuyla toprağı tekmeledi. "Burası Bug'ın evi. Bence buraya ne olacağına o karar vermeli."

JP bir kolunu küçük kız kardeşimizin omzuna doladı. "Ben de öyle düşünüyorum."

Sylvie, beyaz dış cephesi ve süslü tenteleriyle devasa eve bakarken sessizdi. Çenesi titredi ve boğazım düğümlendi.

"Gerçekten gitti." Sylvie'nin sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi. Aramızdaki boşluğu kapattım ve onu kollarıma aldım. Başını kaldırıp bana baktı. "Biliyor muydun? Öldüğünü biliyor muydun?"

Çocukluğumuzun geçtiği eve bakarken çenemi onun başına yasladım. "Bilmiyordum. Sanırım bir parçam sadece gitmiş olmasını *umuyordu*, belki de?" İçimi çektim. "Ama daha kötüsü ne? Bizi hiç sevmeyen ve terk eden bir anne mi, yoksa onu bizden almış olması mı?"

MJ'in çenesi kalktı. "Ondan nefret ediyorum." Hiç kimse hakkında kötü bir söz söylemeyen tatlı MJ'in taş gibi sert bakışlarını izledim.

Sırf bu yüzden bile ondan nefret edebilirim.

"Biz Yapma. ihtiyaç Onu." Abel dedi, onun patlayan ses emredici. "Biliyorum, ben kesinlikle istemiyorum."

MJ kolunu önce Sylvie'ninkiyle sonra da diğer kolunu Whip'inkiyle birleştirdi. "Birbirimize sahibiz, değil mi?"

Küçük kız kardeşimize gülümsedi ve elini Habil'in sırtına vurdu. "Çok doğru."

Oraya vardığımızdan beri neredeyse tek kelime etmemiş olan JP'ye baktım. "İyi olacak mısınız?"

Çenesi sıkıştı ve başını salladı.

Endişe içimde dalgalanıyordu ama onu bastırdım. JP büyük bir çocuktı ve babamın yarattığı karmaşadan hepimizi kurtaracağına olan inancıma güvenmek zorundaydım.

Elimi pantolonumun cebine soktum ve telefonumu çıkardım. "Bug'a evin ona ait olduğunu söyleyeceğim. Bu arada, babamın eşyalarını oradan çıkaralım." Abel'i işaret ettim. "Onu yakabiliriz."

Abel'dan alaycı, alışılmadık bir kahkaha yükseldi. "Anlaştık."

Ağzımın kenarı kalktı. Babamız ruhsuz, katil bir piç olabilirdi ama belki de Krallar her şeye rağmen diğer tarafa geçmeyi başarabilirdi.

OTUZ İKİ

VEDA

BUNU YAPABİLİRSİN. Bunu yapabilirsin. Bunu yapabilirsin.

İskeleden Outtatowner deniz fenerine doğru yan yana yürürken gözlerim Royal'e kaydı. İki top vişneli vanilyalı dondurmam beynimde dönüp duran kaosun dikkatini dağıtmakta yetersiz kalıyordu. Son birkaç hafta içinde o kadar çok şey olmuştu ki, ayrıntılara odaklanmış, rutini seven zihnim buna ayak uydurmakta zorlanıyordu.

Söyle *ona*.

Boğazımı hafifçe temizledim ve yürümeyi bıraktım.

"Um

..."

Royal elimi bıraktı ve bana doğru döndü. Neon mavisi Süpermen dondurması *almıştı* çünkü *tabii ki* almıştı.

Ona bir kez baktım ve kahkaha krizine girdim. O kasıtlı olarak kendine kobalt mavisi bir dondurma bıyığı yapmıştı ama fark etmemiş gibi davrandı.

Bir kahkaha attım ve elimle yüzünü işaret ettim. "Sende bir şey var, uh . . . orada."

Kaşlarını çattı ama külahını yüzünde gezdirerek yanağındaki kesik çizgilere daha fazla dondurma bulaştırdı. "Anladım mı?"

Mizah içimde fokurduyor, sadece birkaç dakika önce hissettiğim tüm gerginliği ve huzursuzluğu çözüyordu.

Bu onun hediyesiydi.

Royal her durumda mizahı bulabilirdi ve hayatıma ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir ciddiyet getirdi. Cebimden bir peçete çıkardım ve yüzüne sürdüm.

"Evet, anladın." Dondurma lekesini sildim ve onun koyu kahverengi gözlerine baktım.

Royal bana sevimsiz, aptalca bir sırıtış attıktan sonra külahını yakındaki bir çöp kutusuna attı, ben de aynısını yaptım.

Turistler iskelede etrafımızda dolaşırken beni kucakladı.

İçimi çektim. "Teşekkür ederim," dedim bir süre sonra. Kaşları birbirine çarptı.

"Ne için?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Sen olduğun için. Bazen benim yaptığım gibi hayatı çok ciddiye almadığın için. Değişmemi istemediğin için."

Yakışıklı yüzünde saf bir inançsızlık ifadesi belirdi. "Dünya üzerinde gelmiş geçmiş en mükemmel kadının değişmesini neden isteyeyim ki?"

Gözlerimi devirdim ama güçlü göğsüne yaslandım, baharatlı, erkeksi kokusunu içime çektim. Mırıldandı ve gümbürtü doğrudan içime işledi. Kollarımı indirdim, vücutlarımızın ayrılmasına izin verdim, böylece sonunda ona kararımı verdiğimi söylediğimde gözlerinin içine bakabilecektim.

Burnum sızladı. Kırılğanlık benim için hâlâ zordu ama Royal'in benim için güvenli bir alan olduğunu iliklerime kadar biliyordum. "Bir karar verdim; iş ve bizim hakkımızda."

Çenesindeki kaslar seğirdi ve sinirlerini çelikleştirmesini izledim. Yaşadığımız onca şeyden sonra bile zavallı adam hâlâ gergindi.

Onu üzüntüsünden kurtararak parlak bir şekilde gülümsedim. "Michigan'da kalmak istiyorum."

Sırıtışının büyümesini izledim ve bir parmağımı kaldırdım. "Bu işimi bırakıp bir fırın açacağım anlamına

gelmiyor. I

İşimi seviyorum ve işimde çok iyiyim. İçimden bir ses kardeşinin King Equities'i babanın içine soktuğu çukurdan çıkarmak için yardıma ihtiyacı olacağını söylüyor. Olmazsa, başka bir şey bulurum."

Royal gülümsedi ve başını salladı. "Anlaşıldı."

Derimin altında haz dans etti ve devam etme cesaretimi toplamak için kollarını ovuşturdu. "Daha da önemlisi, sen sordun ama sonra o kadar çok şey oldu ki bir daha bu konu hakkında konuşmadık. Hâlâ evine taşınmamı istiyor musun?"

O bana sarılırken göğsüm daraldı. "Kapıdan ilk adımını attığın andan itibaren burası *bizim* evimiz oldu. Bizim evimiz. Farkında değildim ama bunca zamandır senin gelmeni bekliyordum."

Gözlerim yaşlarla doldu ve onları öfkeyle sildim. "Tamam."

"Tamam." Kıkırdadı ve bir kez daha sarılmak için beni kendine çekti.

Royal bana uzun süre sarıldı. Outtatowner'da hayat etrafımızda akıp gidiyordu ama biz kıpırdamadan, kucaklaşmamızın içinde kilitli kaldık. "Pekâlâ," dedi sonunda iç çekerek. "Sanırım aileme gerçekte nasıl tanıştığımızı anlatmanın zamanı geldi. . ."

Royal ve ben onun verandasında beklerken sertçe yutkundum. Kardeşlerinin araçları yavaş yavaş garaj yoluna doğru *ilerliyordu*.

"Bu muhtemelen şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikir." Royal omuz silkti ve alt dudağı yukarı doğru çıktı.

"Muhtemelen *en kötü* fikir değil."

Sırıttım ama içimde hâlâ bir huzursuzluk vardı.

Birçok tartışmadan sonra Royal'i Pulse'ta içerik üretmeye devam etmesi için teşvik etmiştim. Platforma katılımının sona erdiğine karar verdiği gerçeğinin üstünü örtmeye çalıştı ama ben onun içini görebiliyordum.

Gerçek şu ki, Pulse onun için başka bir yaratıcı çıkış noktasıydı. Diğer insanlara yardım etmenin ona ne kadar keyif verdiğini görmek kolaydı ve gerçekten de insanlara benzersiz bir şekilde yardım ediyordu.

Yine de içeriği biraz değişti.

Mr.Right.Now, internetteki anonim kadınların fantezilerini doğrudan beslemek yerine, en iyi türden bir öğretmen oldu. Royal, çevrimiçi varlığını erkeklere kadınlarını nasıl memnun edeceklerini ve kadınlara hayatlarındaki erkeklerden *tam olarak* ne istediklerini nasıl soracaklarını öğretmek için kullandı.

Çok başarılıydı.

Videolarından birkaçının mega viral olması ve daha da fazla dikkat çekmesi uzun sürmedi. Sayfasının daha önce popüler olduğunu düşünmüş olsaydık, şu anda sahip olduğu milyonlarca takipçiye ulaşacağını tahmin edemezdik.

Royal, kız kardeşlerinin yanlışlıkla bunu öğrenmesinden korkuyordu, bu yüzden sonunda kardeşlerine açılma zamanının geldiğini düşündü.

JP arabasının kapısını çarptı ve bize doğru yürüdü. "Başka bir aile toplantısı mı?"

Abel, "Alışsan iyi olur," diye araya girince gülmekten kendimi alamadım.

Kardeşleri teker teker mutfağımızda toplandı. Onlar geldikçe oyalanmak için limonata dağıttım. Haberi nasıl vermeyi planladığına dair hiçbir fikrim yoktu. İkimiz de Pulse'taki faaliyetlerinden utanmıyorduk ama kardeşinizin kazançlı bir içerik yaratıcısı olduğunu her gün öğrenmiyordunuz.

"Pekâlâ." Royal ellerini birbirine vurdu. "Yani, ben bir seks işçisiyim."

Sylvie limonatasını yudumlarken Whip'in eli sırtına bir yumruk gibi indi.

"Özür dilerim. Ne için?" JP'nin kaşları çatıldı ve ellerini ceplerine soktu.

Abel'in gözleri kocaman açıldı ve MJ yüksek sesle güldü.
"Ha!

Öde bakalım, Abel. Sana söylemiştim!"

Abel vardı kazılmış birkaç faturalardışarı .
onun cep ve en küçük kız kardeşine isteksizce
ödeme yaptı.

Kralların hepsi konuşmaya başladı, sesleri origami gibi
birbirinin üzerine katlanıyordu.

"Dur bakalım," dedi Royal. "Açık konuşayım, ben Pulse'ta
içerik üreticisiyim. Bu bir uygulama-"

"Nabız'ın ne olduğunu biliyoruz," diye araya girdi Whip.

"Bu işe biraz tesadüfen girdim ama gerçek şu ki, bundan
zevk alıyorum ve bu işte iyiyim. Utanmıyorum.
Soyunmuyorum ve insanların partnerlerinden istediklerini
alabilmeleri için açık bir şekilde iletişim kurmalarına
yardımcı oluyorum."

Whip'in yüzü buruştu. "Kulağa sıkıcı geliyor."

"Öyle değil, sana söz veriyorum." Kelimeler ağzından
döküldü ve hemen ağzımı kapattım. Gözlerim yere eğilirken
yüzümde ve boynumda sıcak, utanç verici bir kızarıklık
oluştı.

MJ'in omzu benimkine çarptı ve "Seni yaramaz küçük
sürtük" diye fısıldadı.

JP öne çıktı. "Bir LLC kurdunuz mu? İş varlıklarınız
kişisel varlıklarınızdan ayrı mı?"

Royal başıyla onayladı. "Hepsi halledildi."

JP'nin nasıl hemen iş moduna geçtiğini düşünerek
kendi kendime kıkırdadım. JP, Royal'in sayfadan uygun
şekilde para kazandığından emin olmak için araştırmaya
devam ederken ikisi birlikte adım attı.

Abel odanın etrafına bakındı. "Bilmemiz gereken başka
aile sırları var mı? Şimdi açıklasak iyi olur."

Kardeşlerinin hepsi birbirine baktı ama kimse tek
kelime etmedi. "Harika." Abel limonatasını içti ve bardağı
sert bir sesle yere bıraktı. Whip'e baktı. "Bundan daha sert
bir şeye ihtiyacım olacak."

Whip sinsi bir sırıtışla gülümsedi. "The Grudge?"

"Hadi gidelim." Abel bardağını lavaboya koydu ve
kapıya doğru yöneldi. Önümde durakladı. "Ne olursa

olsun

Değer, onunla ilgilenen biri olduğu için mutluyum."

Gülümsemem arttı. "Biz birbirimize bakarız."

Abel'in başı bilerek başını salladı. "İyi şanslar ve Tanrı yardımcınız olsun."

Royal'in kardeşleriyle paylaştığı gerçek sevgiye gülümsedim - aslında nasıl da yakınlaşıyorlardı. Uzun zamandır çok kırılmışlardı ama sonunda çatlaklar iyileşiyor gibi görünüyordu.

OTUZ ÜÇ

ROYAL

Babamın tutuklanmasından ÜÇ HAFTA sonra Outtatowner dışındaki hayat devam ediyordu. Ancak bizim dünyamız tamamen alt üst olmuştu. Değişmeyen tek şey Veda'nın benimle yaşıyor olmasıydı ve onunla hayat çok güzeldi. Ailemin dramının uçurum kenarındaki kulübemizin içindeki rahat balonu etkilemesine izin vermemek için çok çalıştık.

Gerçek Russell King tarzında, herhangi bir yanlış yaptığını reddetti ve hemen avukat tuttu.

O ve etkileyici hukuk ekibi savaşmaya hevesliydi, ancak biz zaten savaşa hazırдық.

Kaydedilen itirafa rağmen, babam durumu kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Hapishaneden yapmaya çalıştığı her telefon görüşmesini reddettik ve kasabadaki fısıltılar daha da yoğunlaştı. Babamın yalanlar ve yolsuzluklar üzerine inşa ettiği King Equities imparatorluğu hızla çöküyordu.

Tüm yük JP'nin omuzlarına binecekti ve ben onun için üzülüyordum.

Dövmecinin kapısında durduğum yere yaklaşırken kardeşimin hızlı adımları kaldırımda takırdıyordu. Takım elbise giymişti, saçında tek bir tel bile yoktu.

Milyonlarca dolarlık bir şirketi yönetmenin stresini taşıdığını asla bilemezsiniz.

ülkenin daha önce hiç görmediği türden bir skandal.

Selamlamak için elimi uzattım. "JP."

Başını salladı ve elimi sıktı. "Kraliyet."

"Bu lanet şehir ..." Nefes verdi ve şehir merkezindeki dükkânlara girip çıkan turistleri izlerken gözlerini güneşe karşı kısarak baktı.

Babamın suçlandığı şey karşısında yaşadığım şok ve inançsızlık kasabada bir yangın gibi yayılmıştı. Birçok kişi bizi desteklediğini ifade etmek için kendi yolundan çıktı. Diğerleri ise babamın olduğunu düşündükleri adamın yanında durdular ve herhangi bir yanlış yaptığını şiddetle reddettiler.

Ortaya çıkarılacak daha çok şey olduğunu varsayıyordum ama şimdilik kardeşlerimle birlikte bunu başarabileceğimiz gerçeğine tutunmak için elimden geleni yapıyordum.

JP'nin profilini inceledim. Hayatı boyunca babamızın işini devralmak için yetiştirilmişti. Ortalık durulduğunda ve King Equities en yüksek teklifi verene satıldığında, onu artık burada tutan hiçbir şey kalmayacaktı.

"Bunu yapabilirsin, biliyorsun," dedim. Sadece şöyle bir baktı. "Buradan git," diye açıkladım. "Kendine yeni bir isim yapabileceğin büyük bir şehirde yeniden başla."

Yavaşça başını salladı, parlak, parlatılmış ayakkabılarına baktı. "Yapabilirim." Gönülsüzce omuz silkti. "Yapabilirim."

Göğsüm sıkıştı. Yeni bir hayatı, yeni bir başlangıcı hak ediyordu. Küçük kardeşimin gittiğini görmek yanlış geliyordu ama onun için en iyisi buysa, yoluna çıkamazdım.

"Kimi kandırıyorum ben?" JP iç çekti. "Burada halledilmesi gereken çok fazla şey var. Sullivan'ları kontrol altında tutmana ben yardım etmeyeceğim de kim edecek?"

Kıkırdadım ve elimi omzuna koydum. "Bunu takdir ediyorum. Biliyor musun, Wyatt'ın biraz rahatsız edilmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyordum."

JP gülümsedi ve başını salladı. "Sen tam bir çocuksun."

Kolunu ittim. "Hayır, sanırım iyiler."

Aslında, Sullivanlar iyiden de öteydi. Geçtiğimiz üç hafta boyunca, Sullivan ailesi

Biz. Birlikte DNR'a Wabash Gölü'nün taranmasına izin vermesi için dilekçe verdik. Ne bulabileceğimizi bilmiyorduk ama annemizin kalıntılarının orada olma ihtimali varsa bunu bilmek istiyorduk.

O kadarını hak ediyordu.

"Sullivan'lar ve Kings birlikte çalışıyor." JP başını salladı. "Yine de garip, değil mi?"

Güldüm. "Çok garip."

Kardeşim kollarını kavuşturdu. "Bilemiyorum. Belki de buralarda biraz değişiklik iyi bir şeydir. Değişimden bahsetmişken..." Saatini kontrol etti ve bakışlarımı kaçırdı. "Veda'yı bir süre daha yanında tutmayı mı planlıyorsun?"

Bir sırtışı bastırdım. Bana kalsa Veda yakın zamanda hiçbir yere gitmeyecekti. "Düşünüyorum. Neden?"

"O çok zeki. Ve çok da çalışkan. Onu tam zamanlı olarak ekibe katmak istiyorum ama yeni çalışanın kalbini kırmanı ve planlarımı bozmanı istemiyorum."

Kadınımınla duyduğum gurur göğsümde kabardı. İşinde çok iyiydi ve bunu görebilen tek kişinin ben olmamasına bayılıyordum. JP dikkatli olmazsa, Veda kısa sürede gösteriyi yönetmeye başlardı.

"Eğer istediğimi elde edersem, o benim karım olacak ve sen de öngörülebilir bir gelecek için onunla sıkışıp kalacaksın," diye onu temin ettim.

JP sırtıttı. "Harika." Elimi tekrar sıktı. "Sence tamamen boka batmış bir şirketle resmi olarak sözleşme imzalamak ister mi?"

Güldüm, çünkü başka ne yapmamız gerekiyordu ki? "Eminim bunu memnuniyetle karşılanan bir meydan okuma olarak değerlendirecektir."

İçini çekti ve başını bana doğru salladı. "Onun gibi bir kadınla nasıl birlikte oldun, anlamıyorum kardeşim."

Daha fazla katılamazdım.

JP'nin telefonu çaldı ve cevap verirken beklemem için elini kaldırdı. Gözlerimi devirdim ama kaşları aşağı doğru kıvrılırken ve çatık kaşları derinleşirken yüzünü inceledim.

"Bekle, bekle. Yavaşla biraz. Sen neden bahsediyorsun? Neredesin sen?" JP burnunun kenarını parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Evet-hayır." Ofladı. "Tabii ki benim değil." Tekrar iç çekti. "Bilmiyorum-İsa, hemen geliyorum."

JP aramayı hızla sonlandırdı ve telefonunu pantolonunun cebine soktu.

"Her şey yolunda mı?" Üzerindeki stresin dalga dalga yayılışını izleyerek sordum.

"Gitmem gerek, o Whip'ti. Görünüşe göre itfaiyedeki bir çocuk beni babası sanıyor." Çenesindeki kaslar esnedi ve alnında bir damar şişti. "Bu saçmalık için zamanım yok."

Ağabeyim veda etmeden uzaklaşırken öylece kalakaldım.
Az önce ne oldu öyle?

"ÇOCUK MU?" Veda'nın yeşim yeşili gözleri, kanepenin köşesinden bir havuç koparırken yuvarlaktı. "Yok artık."

Ne diyeceğimi bilemez bir halde omuz silktim ve ellerimin kotumun dışına vurmasına izin verdim. "Görünüşe göre." İçimi çektim. "Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Buraya gel." Veda yanındaki kanepeye vurdu ve bana yer açmak için bir yastığı yere attı.

Onunla birlikte kanepeye uzandım ve tüm alanı kapladım. Veda yumuşak kalçasını benimkinin üzerine koydu, ben de burnumu boynunun kıvrımına gömmeden önce daha yukarı kaldırdım.

Kafatasımın dibindeki tüyleri okşadı ve ben inledim, ona doğru iç çektim ve vücudumun tamamen gevşemesine izin verdim.

"Avukattan haber var mı?" diye sordu.

Homurdandım ve başımı salladım. "Henüz bir şey yok."

Bootsy ve Bowlegs tutuklandıktan sonra sorguları sırasında çökmüşlerdi. Büyük olasılıkla, yıllar içindeki ilişkilerine bağlı olarak, ifadeleri sadece babamın davasına zarar verecekti. Beklemek ve her şeyin mahkemede ortaya çıkmasına izin vermekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu.

"Karisını gördüm, Chicago'lu olanı, televizyonda." Veda'nın yumuşak parmakları olmasaydı hayal kırıklığım daha da artacaktı.

Karısı televizyonda ve yerel gazetelerde boy gösteriyordu. İnanılır gibi değildi ama kadın aslında on yıllardır ikili bir hayat süren adamı savunuyordu.

Belki de biliyordu ve umursamıyordu.

Babası olduğu çocuklar o röportajlarda belirgin bir şekilde yoktu. Bu gerçek beynimi kurcaladı. "Çocukları hakkında ne düşünüyorsun? Diğerleri hakkında," diye sordum.

Veda sessizdi, nefesleri düzenliydi. "Sanırım en çok onlar için üzülüyorum."

"Sence biliyorlar mıydı? Bizim hakkımızda?" Kalp atışlarının beni tamamen çözülmekten uzaklaştırmasını dinledim.

Omuz silkti. "Bunu söylemek zor. Artık kesinlikle biliyorlar. Sence onlarla konuşmalı mısın?"

Hazır değildim. İçim çok acıydı. İçimi çektim. "Belki bir gün, ama bugün değil."

Veda sırtımı sıvazladı. "Az önce ne gördüm biliyor musun?" Arkasına yaslandı ve yerel gazeteyi eline aldı.

Bana uzatırken yanına oturmak için yer değiştirdim. Ön sayfada annemin çarpıcı bir fotoğrafı vardı. Geniş bir verandanın basamaklarında oturmuş, altımız çocukken etrafımızı sarmıştık. Fotoğrafta annem kahkahanın ortasındaydı. Ne kadar güzel olduğunu görünce göğsüm sıkışmıştı.

Cass sözüne sadık kalarak annemizi onurlandırdı ve hikâyesi bir anma yazısına dönüştü. Dışarıda yaşayanlar annemin nezaketi ve kahkahaları hakkında uzun zamandır unutulmuş fotoğraflar ve hikayeler paylaştılar. Onların anılarını ve duygularını okudukça gözlerim doldu.

Annemin

Onun kayboluşuna ve babamızın yakın zamandaki suçlamasına değiniyordu. Parmaklarım başlığın üzerinde gezindi: *Bir Anne Gitti, Ama Unutulmadı*.

Boğazımdaki duyguyu temizledim. O kadar çok şey olmuştu ki

Babam onu hayatımızdan çıkardığında benden -hepimizden- alınmıştı. O boşluk yavaş yavaş bana hayatın hâlâ ne kadar güzel olabileceğini hatırlatan şeylerle dolmaya başladı - kardeşlerimle vakit geçirmek, yeni dövme tasarımları yapmak, Sullivan'larla sevişmek, Veda.

Her zaman Veda.

Bugün için kendime acımayı tamamen bıraktığıma karar vererek son bir nefes verdim. Elim dizime çarptı.

"Tamam, gidelim." Ayağa kalktım. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Koridordan yatak odasına doğru neredeyse sekerek ilerlerken bana baktı. şifonyerimin alt çekmecesinden uzun, ince bir mücevher kutusu çıkardım. İki gündür saklıydı ve ona vermek için özel bir gün beklemek istememe rağmen, bu beklenti beni öldürüyordu.

Yatak odasından geri döndüğümde Veda mutfak adasının yanında duruyordu.

"Gözlerini kapat," diye emrettim. "Ve ellerini uzat."

"Evet, efendim." Veda'nın ağzının kenarından bir sırtış yükseldi. Dikkatli olmazsam, şakacı bir şekilde dans ederek *veletler* bölgesine girecekti.

Bunu düşününce sikim kalınlaştı. Kutuyu onun ellerine bıraktım. "Devam et."

Gözleri açıldı ve mücevher kutusunu görünce yüzü ciddileşti. İnce kutuyu açtı ve ortaya göz alıcı bir altın kolye çıktı. İki sıra narin altın ve bir zincirin ortasında bir yüzük vardı.

"Ah." Parmakları kolyenin üzerinde gezinirken iç geçirdi. "Kraliyet, bu muhteşem." Bir el ona doğru geldi

ve ben sııttım.

Kolyeyi kutusundan ıkıardım ve ona arkasını dönmesini işaret ettim. Kolyeyi yavaşça boynuna geçirdim ve sıkıca tutturdum.

Parmaklarıyla oynarken parlak bir gülümsemeyle bana baktı. "Buna gerçekten bayıldım. Çok eşsiz."

Henüz tam olarak anlayamadığını bildiğim için sııttım.

Ben devam ederken Veda döndü: "Neredeyse kendin kadar güzel bir şey giymeyi hak ediyorsun. Seni iyi hissettirecek bir şey."

Parmağımı kolyenin ortasındaki dairenin içinden geçirmeden önce boynundaki deriyle oynadım. "Ama bu aynı zamanda seni benim yapıyor."

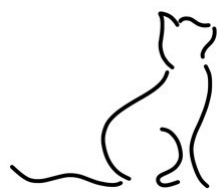
Keskin bir çekişle halkayı çektim ve tasma boynunun etrafında sıkıldı. Gözleri şokla irileşti, sonra da arzu dolu sıcak havuzlara dönüştü.

"Beğendin mi?" Ağzım onunkinin köşesine değerken sordum. Veda'nın benim için herkesin içinde tasma takması fikrini tartışmamıştık ama bu fikre açık olacağına dair içimde sinsi bir şüphe vardı.

Veda bana doğru eğildi. "Seviyorum."

"Bu çok iyi." Kıkırdadım. "Güzel olduğun için takacaksın ama aynı zamanda benim olduğunu bildiğin için de takacaksın." Dudaklarım kulak memesini buldu ve alay etti. "Ama bu sadece ikimizin arasında olan bir şey olabilir."

Veda bana karşı eridi ve dizlerimin üzerine çöktüm, eteğini kaldırdım ve hayatımın geri kalanında onu onurlandırmaya ve ona tapmaya yemin ettim.

EPİLOG

Veda

ROYAL'in ruh hali kadranını *mutluluğa* ayarlama becerisi beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Sanki kişiliği sürekli *güneşe* ayarlıydı ve bize de onun mutlu ışıltısının tadını çıkarmak kalıyordu.

Neyse ki güneş gözlüklerimi getirmiştım.

Sonunda Royal'in neşeli kişiliğinin bana biraz olsun bulaşmadığını itiraf etmesem yalan olurdu. Yani, nasıl olmasın ki? Michigan'ın bir sahil kasabasında arkadaşları ve ailesiyle çevriliyken hayat güzeldi.

Gerçekten iyi.

Russell'in tutuklandığı haberi bölgesel haber kanallarına düştüğünde, ailem beni kontrol etmek için yola çıkmıştı. Annem bile sahil havasının cildime *ve* ruhuma ne kadar iyi geldiğini söylemişti. Ziyaretleri birkaç günden fazla sürmeyince üzülmüştüm.

Russell tutuklandıktan hemen sonra JP bana King Equities'te kalıcı bir iş teklif etti. Boktan bir iş olacağını ama aynı zamanda iyi ve sıkı bir iş olacağını söyledi ve ben de buna karşı koyamadım.

Çok çalışmak ve ağabeyi, görünüşe göre.

Royal'in hareketlerini takip ederken şampanya kadehimin üzerinden sııttım. Günü Sylvie ve Duke'un Maryann için bir yaşam kutlaması düzenledikleri Sullivan Çiftlikleri'nde geçirmiştik. Aile, Doğal Kaynaklar Bakanlığı'ndan gerekli onayı aldıktan sonra Wabash Gölü'ne sürüklenmişti. Kalıntıları bulunduğunda acı veren bir üzüntü ve rahatlamanın bir karışımıydı. King ailesi nihayet huzur bulabilecekti. Royal ve kardeşleri için samimi bir tören düzenlendi,

Maryann, Sullivan iftliği'ndeki aile mezarlığına defnedildi; Russell'in ona ve anısına bir daha asla zarar veremeyeceği bir yere.

Royal ve kardeşleri toplu olarak, onun için King malikanesinde herhangi bir kutlama yapmanın pek mantıklı olmadığını dűřünüyorlardı. Ev tamamen Bug'ın adına devredilmiş olsa da, duvarlarının içindeki acı hatıralar hala çok hamdı.

Bunun yerine, Maryann'ın hayatını kutlamak için doęum gűnűnű seçmişlerdi ve Sylvie evini sunmuřtu. Neredeyse tűm kasaba Maryann King'i onurlandırmak için Sullivan Farms'a geldi ve destek gűsterisi çok bűyűktű.

Bařıboř yabanmersini iftlięi deęiřime uęramıřtı. Bűyűk beyaz çadırlar yumuřak esintide dalgalanıyordu. Bir grup caz műzięi çalıyordu ve birkaç kiři derme çatma dans pistinde sallanıyordu. Momma Faye's Barbecue etkinlięin yemeklerini hazırlıyordu ve ben de hayatımda yedięim en muhteřem domuz etine boęulmuřtum.

Gűn bundan daha műkemmел olamazdı. Oturdum ve anı yařadım.

Royal dans pistinde omuzlarını oynatıyor ve Wyatt Sullivan'ın kızı Penny'nin kendisine ısınmasını saęlamaya çalıřıyordu. Kız gűzlerini devirip onu gűrmezden geliyormuř gibi yaparken kin tutabiliyordu ama yűzűndeki kűűk çatlaęı gűzden kaçırmadım. Ona doęru hayali bir olta attıęında, gűlűmsemesini engellemek için dudaęındaki kűűk kıvrımı gűrdűm.

Royal hiç istifini bozmadan onu kandırıyormuş gibi yapıyordu ki Lee, Royal'in maskaralıklarına ayak uydurarak onun űnűne geçti. Lee bir balık gibi çırpınıp kıvrılarak Royal'e doğru ilerlediğinde Penny sonunda çatladı. Royal, Lee'yi kuşağına alıp omzuna kaldırdığında Penny'nin kahkahaları daha da yűkseldi. Royal Lee'yi dans pistinde zıplatırken Penny zıpladı ve alkışladı.

Bir kahkaha atarak Lee'yi yere bıraktı ve onu şakacı bir şekilde itti.

Royal'in bakışları yavaşça kalabalığı taradı. Beni bulduğunda yüz hatları inanılmaz derecede parlaklaştı. Yüzüğü ileri geri hareket ettirirken parmak uçlarım boğazımdaki altın kolyeye bağlı halkayı okşadı. Ona gülümsediğimde içimde düşük bir tını dolaştı.

Kolyenin gerçek işlevini sadece o ve ben biliyorduk ve ben sadece ikimizin arasında olan bir şeyin hastalıklı heyecanından zevk alıyordum.

Royal yavaş bir yürüyüşle bana doğru ilerledi. Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak yüzümü sabitledim.

Kısık bir ıslık çaldı. "Bu elbiseyle şeytanı bile tedirgin edebilirsin."

Karnım heyecandan gıdıklanıyordu ama o önümde durunca kaşımı kaldırdım. "Yardımcı olabilir miyim?"

Bakışları üzerimde gezinirken Royal'in dili alt dudağında gezindi. "Sanırım bana daha sonra nasıl yardım edebileceğin konusunda iyi bir fikrin var. Ama şimdi ..." Royal çömeldi ve iri avuçlarını çapraz bacaklarımdan elbisemin etek ucuna doğru kaydırды. "Seni yürüyüşe çıkarmak istiyorum."

Bu hiç de beklediğim bir şey değildi. "Yürüyüş mü?"

Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Başka soru yok. Gidelim, Kıymetlim."

Bir şeylerin peşinde olduğunu söyleyebilirdim. Merakla elimi onunkinin içine soktum. Ayağa kalktığımda orta uzunluktaki eteğim yuvarlandı ve onun takdir dolu bakışları kalbimin çarpmasına neden oldu. Kendimi onun yanına sıkıştırdım ve beni kalabalığın içinde yönlendirmesine izin verdim. Annem ve babamın Red Sullivan ve Bug ile gülüştüğünü görünce durakladım. Annem soluk adaçayı yeşili bir pantolon ve bej rengi topuklu ayakkabılar giymişti. Lacivert bir takım elbise giymiş olan babamın şakaklarına hatırladığımdan biraz daha fazla ak düşmüştü ama her zaman hayran olduğum çekiciliği ve rahatlığıyla sohbeti sürdürüyordu.

Merak ve şefkat beni ileri doğru çekti. Adımlarım yavaşladı ve annem gözüme takıldı.

Onu kucakladım. "Burada ne işin var?"

Annemle babamın arasına baktım ve babama da sarıldım.

"Daha yeni geldik." Annem şampanya kadehiyle Royal'i nazikçe selamladı. "Royal bizi davet etti. Anneni kutlamaktan onur duyuyoruz."

Royal anneme yumuşak bir gülümsemeyle başını salladıktan sonra elini babama uzattı. "Efendim. Geldiğiniz için teşekkürler."

Babam Royal'e içimi yumuşatan bir şekilde gülümsedi. "Bugünü hayatta kaçırmazdık."

"Siz ikiniz nereye kaçıyorsunuz?" Annemin sesi yükseldikçe tuhaflaşıyordu.

Gözlerimi ona diktim. ~~Ninpe~~şindeydi?

"Gölün etrafında hızlı bir gezintiye çıkacağız. Onu hemen geri getireceğim." Royal anneme gülümsedi ve yemin ederim kadının bayıldığını duyabiliyordum.

Royal beni gruptan uzaklaştırdı ve kalabalığın arasından sıyrılarak yaban mersini tarlalarına doğru ilerledik. Topuklarımın her adımda toprağa battığını fark edince durduk.

Yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkarırken kendimi sabitlemek için onun kaslı kolunu kullandım. Ayakkabılarımı işaret etti, ben de ona uzattım. "Teşekkür ederim."

Bana baktı ve göz kırptı. "Seninle ilgilenmeyi sevdiğimi biliyorsun."

Ben güneş ışığını içime çekerken ve hafif esintinin saçlarımı kaldırıp tenimi serinletmesine izin verirken sessizce yürüdük. Royal'in dikkati çiftliğin güney kısmına kaydı. Görünmüyordu ama uzakta annesi huzur içinde dinleniyordu.

Yürürken elini sıktım ve başımı pazularına yasladım. Beni kalabalıktan uzaklaştırdı ve çiftliğin içinden geçen çim yollardan geçtik. Topuklarım diğer elinin parmak uçlarında sallanıyordu. Çimenler ayaklarımın altında yumuşacıktı ve hayatımda ilk kez ayaklarım yere basıyordu.

Bağlandı.

Derin ve memnun bir iç çektim. "Bugün güzel bir gündü."

Royal bana baktı. "Seninle her gün güzel bir gün."

Kızardım ve hafifçe omzunu ittim.

İleride küçük bir gölet göründü. Güneş pürüzsüz yüzeyinde parıldıyordu. Uzakta bando zar zor duyuluyordu, müzik yaban mersini çalılarının arasından süzülüyordu.

Gölete yaklaştığımızda, içinde şampanya ve iki sandalye bulunan küçük dairesel bir masa görünür hale geldi.

Royal'e baktım. "Bu da ne?"

Parmağı yüzümü okşadı ve çenemin altında durdu. "Bir dakika istedim. Sadece ikimizin arasında."

Yanaklarıma sıcaklık doldu. Her zaman yaptığı gibi, Royal kalabalığın sosyal pilimi tükettiğini biliyordu ve sessiz bir an tam da ihtiyacım olan şeydi.

Sakin göletin önünde durdum ve o anı içime çektim. Royal'in elleri omuzlarımı düzeltti ve boynumu okşadı.

Yüzünü bana döndü. Elleri yavaşça köprücük kemiğime uzandı. "Veda, seninle tanışmadan önce kaybolmuştum. Ruhum beni topraklayan hiçbir şey olmadan sürükleniyordu." İçinden aşk ve tutku dökülüyordu ve o konuşurken boğazım düğümlendi. "İhtiyacım olduğunu bile fark etmediğim bir şekilde bana demir attın. Bana güç ve güven veriyorsun. İhtiyacım olan tek macera seninle yaşamak."

Elleri benimkileri tutuyordu ve bir elini yanağıma götürdüğünde dile getirilmemiş duygular dudaklarımda fokurduyordu. "Senin de aynı şekilde hissettiğinden emin değilim, bu yüzden son bir kez bakmadan önce atlamam gerekecek."

Ellerimi tutan Royal, iri gövdesini bir dizinin üzerine indirdi. "Veda Bauer, benimle evlenir misin?"

Gözyaşlarım göz kapaklarımdan arkasına akarken elim ağzıma gitti. Onun kahverengi gözleri benimkileri tuttu ve ben

benim sesim. "Evet!" Bir kahkaha ile boğuldum. "Evet!"

Kollarım boynuna dolandı ve ileri atılarak Royal'i dizinden yere düşürüp sırt üstü yatırdım. Yüzüne öpücükler kondurdum ve kolları ortama dolandı. Ben onu öperken gürleyen kahkahası göğsüme çarpıyordu.

Sonunda ona baktığımda, yüzünde saf güneş ışığı vardı. "Yüzüğü görmek istemiyor musun?"

Tekrar güldüm ve sırtıarak başımı salladım. Royal pantolonunun cebine elini atmadan önce beni yere, yanına yatırdı. Dikkatlice küçük bir tahta kutu çıkardı. Yavaşça açtığında gözlerime inanamadım.

Lacivert bir yastık üzerine yerleştirilmiş armut kesim tuz ve biber pırlanta, küçük yuvarlak ve markiz taşlarla çevrelenmişti. Çarpıcı, eşsiz ve *mükemmeldi*.

Royal sırttı. "Kara kedim için siyah bir elmas, çünkü seninle ilgili değiştirebileceğim hiçbir şey yok."

Ona baktım, siyah saçlarım bizi koza gibi sarmıştı. "Seni seviyorum, Dwayne James King. Hadi evlenelim."

Güldü ve ağırlığı beni yumuşak çimlere bastıracak şekilde bizi yuvarladı. Dudaklarını dudaklarıma bastırmadan ve beni altına çekmeden önce, dünyadaki tüm sevgiden başka bir şeyle bana sırttı.

DAHA FAZLA ROYAL VE VEDA'YA MI İHTİYACINIZ VAR? Özel bir bonus sahneyi [burada](#) bulabilirsiniz!

SNEAK PEEK OF JUST LIKE THAT

Rahmetli kız kardeşimin eski sevgilisi, inatçı bir pislik ve tamamen yasak bölge.

Bir adamı, varlığından bile haberdar olmadığı oğlunun velayetinden vazgeçirmek kolay olmalıydı. Sorun şu ki, JP King için hiçbir şey kolay değildir.

Kibar, huysuz milyarderlerin güçlü ellere ya da pis ağızlara sahip olmaması gerekir ve iğneleyici şakalaşmalarımızın bu kadar eğlenceli olacağını hiç beklemiyordum.

JP beni ayakkabısının altından çıkardığı bir şey olarak görüyor ama ben bu isteksiz bekâr babanın yeğenime bakışını görüyorum. Orada saklamak için mücadele ettiği bir yumuşaklık var.

Huysuz ve gergin olabilir ama kontrollü, cilalı dış görünüşünün altında kaynayan bir şeyler var. Elbette, ben vahşi ve umursamazım, ama gardiyan olarak birlikte olmaya zorlandığımızda, her şey değişiyor.

Soğuk ve hesaplı dış görünüşü, sessiz konuşmalar ve uzun bakışlar içinde eriyor. Ne kadar savaşırsak, o kadar sert düşeriz.

Ben dağınık, sıradışı ve ***onun özlediği her şeyim.*** Ne kadar yakınlaşırsak, o kadar az

neden anlaşmazlığa düştüğümüzü anlamıyorum.
. Ta ki hayatlarımız bir *anda* alt üst olana kadar.

[Amazon](#)'dan Aynen Böyle Ön Sipariş Verin!

ACKNOWLEDGMENTS

Sevgili okuyucular, Kraliyet Kralı sizin içindi.

Bir Bakış'ta ilk kez görüldüğünden beri, Royal için ne kadar heyecanlı olduğunuza dair mesajlar, etiketler ve e-postalarla dolup taşıyorum. O ilk kitaptan beri onun özel olduğunu biliyordum. Biraz şapşal, biraz baba, ama hepsi erkek. Onu yazmak çok eğlenceliydi ve umarım zihninizde oluşturduğunuz Kraliyet Kral vizyonuna uygun yaşamıştır!

Bu çılgın yolculuğu her gün kahkahaları, cesaretlendirmeleri ve "bir sahneye daha" ihtiyacım olduğunda kaleyi tutmasıyla destekleyen kocama. Sen en iyisisin.

Elsie & Kandi'ye, her gün sohbetlerimiz ve sprint seanslarımız için yaşıyorum! Yazma programlarımız uyuştuğu ve hep birlikte yazıp koşturduğumuz için çok mutluydum. Bu süreçleri çok daha eğlenceli ve çok daha az yalnız hale getirdi.

Bana bir şeylerin ters gittiğini ya da bir sahneyi daha ateşli hale getirmem gerektiğini söylemekten çekinmeyen Paula'ya. Benim rehberim oldun ve seninle çalışmayı seviyorum!

James, hâlâ birlikte çalıştığımız için çok minnettarım. Detaylara verdiği önem eşsiz ve umarım daha pek çok hikayede birlikte oluruz!

Anna ve Trinity, bu kitabın beta okumasını yaptığınız için teşekkür ederim! Kraliyet Kralı'nı hayata geçirmek ve okuyucuların beklentilerini karşılamak için inanılmaz bir baskı hissettim. Yorumlarınız onu parlattı ve güvenle ilerlememe yardımcı oldu. Sizi seviyorum kızlar!

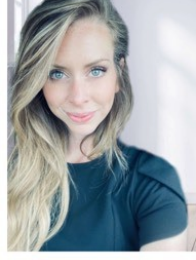

HENDRIX HEARTTHROBS

Bağlantı kurmak ister misiniz? Lena ile gülmek ve sohbet etmek için Facebook'ta Hendrix Heartthrobs ile takılın!

Özel tanıtımlar, duyurular, özel içerikler ve genel saçmalıkların hepsi burada gerçekleşiyor.

[Gelin bize katılın!](#)

YAZAR HAKKINDA

Lena Hendrix, Orta Batı'da yaşayan Amazon'un en çok satan 10 çağdaş aşk romanı yazarıdır. Romantizme olan aşkı açık saçık Harlequin kitaplarını gizlice karıştırmasıyla başladı ve şimdi kendi günah kadar sıcak küçük kasaba aşk romanlarını yazıyor. Lena'nın içleri lokum gibi olan güçlü alfalara, karşılık veren kadın kahramanlara ve cızırtılı gerilime karşı zaafı var. Romanları küçük kasaba kalbini bolca ateşle bir araya getiriyor.

Yazmadığı ya da yeni romanlar okumadığı zamanlarda onu yürüyüş yaparken, kamp yaparken, balık tutarken ve baharatlı bir margarita yudumlarken bulabilirsiniz!

Takılmak ister misin? Lena'yı Tiktok veya IG'de bulun!

ALSO BY LENA HENDRIX

Chikalu

Şelaleleri Sizi

Bulmak Sizi

Korumak Sizi

Saklamak

Seni Seçmek (başlangıç romanı)

Redemption Çiftliği

Rozet

Takma Ad

Asi Hedef

The Sullivans

Bir Bakış Bir

Dokunuş Bir

Şans Bir Gece

Bir Tad (ön roman)

The Kings

Sadece Bu

Seferlik Sadece

Şansım

Aramızda

Kalsın

İşte Böyle

Sadece Evet

Deyin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.